

Cưới Tình Yêu Cũ

Contents

Cưới Tình Yêu Cũ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	64
25. Chương 25	65
26. Chương 26	66
27. Chương 27	69
28. Chương 28	71

Cưới Tình Yêu Cũ

Giới thiệu

Cô nàng tưởng chừng cuộc kết hôn đã lựa chọn sẽ mang lại những hạnh phúc về sau nhưng trong ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-tinh-yeu-cu>

1. Chương 1

Cố Thiển Hi cảm thấy giờ khắc này cô giống như một trò cười.

Bởi vì chồng cô tay kéo một người phụ nữ khác, bàn tay cô ta đặt lên bụng đã giải thích hết thảy rõ ràng.

Cha mẹ chồng cùng ngồi ở trước mặt cô, lên tiếng khuyên bảo: “Hai con kết hôn cũng đã bảy năm vẫn không có tin tức. Mẹ cùng cha chồng con cũng đều đã lớn tuổi, cũng đã rất gấp sợ không đợi nổi nữa. Thiển Hi, con là một cô gái tốt, vì hương khói tổ tiên của gia đình, mau ký tên đi!”

Nói cho cùng cũng là trách cứ cô Cố Thiển Hi bảy năm cũng không thể mang thai.

Nhưng chuyện này là lỗi do ai?

Cần phải đi kiểm tra, xét nghiệm gì cô cũng đã làm, nhưng vẫn tìm không ra nửa điểm nguyên nhân.

Cố Thiển Hi từng dựa vào trong ngực Quý Vĩ, khuyên hẳn cũng nên đi bệnh viện kiểm tra thử. Quý Vĩ lập tức nổi giận, ra sức khẳng định tuyệt đối không thể nào là vấn đề của hắn.

Giờ đây, Cố Thiển Hi nhìn người phụ nữ tướng mạo xinh đẹp trong ngực hắn, rốt cuộc tin lời hắn.

“A Vĩ, đây cũng là lời trong lòng anh sao?” Cố Thiển Hi trong lòng còn chút mong đợi, dù sao hai người họ cũng đã kết hôn bảy năm, bọn họ ngoài tình cảm chí ít cũng sẽ có một chút thử thách. Huống hồ, hôm nay lại là kỷ niệm ngày cưới!

Lại nói bảy năm bên nhau, mỗi người đàn ông đều không thể tránh khỏi những cảm dỗ.

Nhưng Cố Thiển Hi cố chấp muốn biết đáp án của Quý Vĩ, đến khi tâm chết như tro.

“Cố Thiển Hi, đều đã đi tới bước này rồi, cô còn muốn biết cái gì nữa?” Trầm Tùy Tâm kéo cánh tay Quý Vĩ, điệu bộ cao ngạo nhìn Cố Thiển Hi. Hành động của cô ta như đang nói: Không thể sinh con, cô còn có thể trách ai?

Cố Thiển Hi không biết từ khi nào Quý Vĩ có quan hệ cùng Trầm Tùy Tâm, cô nhìn xuống bụng Trầm Tùy Tâm, như đã rõ. Chỉ sợ cái thai đó đã được năm tháng?

“A Vĩ, em muốn nghe câu trả lời của anh!” Cô vẫn cố chấp hỏi Quý Vĩ: “Đối với anh mà nói, không sinh con được quan trọng như vậy sao? So với tình yêu của chúng ta còn quan trọng hơn ư?”

Quý Vĩ thở dài một hơi, giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu: “Em còn muốn tôi nói cái gì đây? Bảy năm rồi, cuộc sống như vậy tôi chịu đựng đủ rồi. Thiển Hi, chúng ta có lẽ nên chia tay trong yên ổn, nếu như em ký tôi có thể chu cấp cho em một khoản tiền, ít nhất em có thể an ổn sống tiếp nửa đời còn lại.”

Trầm Tùy Tâm vừa nghe Quý Vĩ nói, lập tức nhảy dựng lên: “A Vĩ, sao còn muốn đưa tiền cho cô ta? Tương lai sinh con ra, cái gì cũng cần phải có tiền, chúng ta chẳng lẽ không định tổ chức tiệc mừng cho con

sao?” Cô ta chán ghét nhìn Cố Thiển Hi một cái, ánh mắt giễu cợt nhìn cô: “Cô chịu không ký, thì ra chính là chờ câu nói kia phải không? Cố Thiển Hi, làm trò trước mặt cha mẹ này giờ, cô chính là ám chỉ điều này đúng không!”

Cha? Mẹ?

Cố Thiển Hi dờ khóc dờ cười, cô ta gọi cũng thật thuận miệng.

“Thiển Hi, Tùy Tâm nói rất đúng, trẻ con tương lai cũng cần rất nhiều tiền. Cô cùng A Vĩ đã có một cuộc hôn nhân, chẳng lẽ lại cùng mọi người trở mặt? Cô mau ký đi, cũng đừng nên làm cho tôi xem thường cô thêm nữa, được không?” Hứa Vân nhìn Cố Thiển Hi, trong mắt có mấy phần khinh thường. Ngược lại, cha Quý Vĩ, Quý Thành Văn vẫn không nói năng, chẳng qua là ngồi ở đó, không biết đang suy nghĩ gì.

Kể thứ ba chạy tới cửa, chồng phản bội, cha mẹ chồng cùng nhau xuất trận... Lý do chính là bảo cô phải ly hôn!

Cố Thiển Hi cảm thấy đây nhất định chính là chuyện đáng châm chọc nhất trên đời.

“Nếu như tôi nói không, Trần tiểu thư có phải suốt đời định làm kẻ thứ ba?” Cố Thiển Hi nhìn Trần Tùy Tâm, lại nhìn bụng của cô ta, đau khổ trong lòng gấp bội.

Cô từ bỏ cuộc sống của mình, lựa chọn gả vào Quý gia, ngày đêm thay Quý gia hết tâm mà nghĩ. Kết quả chính là đổi lấy kết quả như vậy sao!

Trần Tùy Tâm trong nháy mắt liền cứng đờ tại chỗ, cô ta không nghĩ tới người phụ nữ này lại nói như vậy.

“Thiển Hi, cô hà cớ gì phải làm như thế! Cho dù cô không chịu ly hôn, giữa chúng ta cũng không có khả năng. Quý gia cần người nối dõi, mà cô lại không thể sinh con... Tôi đã cho cô ở Quý gia nhiều năm như vậy, hết thấy không phải đã quá đủ rồi sao! Nếu như hôm nay cô không chịu ký, tôi sẽ tố lên tòa án, đến lúc đó tất cả mọi người đều mất mặt thôi!” Quý Vĩ cảm giác được Trần Tùy Tâm khẩn trương, lại lo lắng đứa con trong bụng, nhất thời liền đen mặt, nói chuyện không chừa nửa phần đường sống.

“Tổ tụng?” Cố Thiển Hi đứng lên, khoe môi mang theo nụ cười như có như không: “Tốt! Để cho tất cả mọi người đến xem anh, Quý Vĩ, rốt cuộc là dạng người gì, để cho tất cả mọi người đến xem Trần Tùy Tâm là một người đàn bà ra sao!”

“Ba” một tiếng, Quý Vĩ không chút báo trước một cái tát liền đánh tới.

Hắn nhìn Cố Thiển Hi trên mặt trong nháy mắt sưng đỏ, nhất thời có chút hối hận!

Trần Tùy Tâm chân mày cau lại, hướng Cố Thiển Hi một cái nhìn đắc thắng.

Cố Thiển Hi ôm khuôn mặt bỗng rât, không tin nhìn Quý Vĩ.

Kết hôn bảy năm, hẳn lúc nào cũng một thân trí thức, ngay cả nói nguyện cho tới bây giờ đều không quá ồn ào lớn tiếng. Hôm nay lại vì một người đàn bà đang mang đứa con của hắn mà động thủ đánh cô.

Cô không khóc, chẳng qua là oán hận khế cắn răng, dùng hết sức lực cuối cùng nói từng chữ rõ ràng: “Quý Vĩ, anh nghĩ ly hôn, trừ khi tôi chết!”

Xoay người, cô giống như nổi điên mà chạy khỏi Quý gia, đem hết thấy đồ đạc để lại cho người đàn bà mang giọt máu của Quý gia kia!

Tiếng sấm gầm thét vang trời, mưa to không ngừng đổ xuống vô tình rửa sạch cả vùng đất. Hàng nước mắt vì gió mùa thu quét tới mà rơi lã chã trên khuôn mặt Cố Thiển Hi, không cách nào ngừng lại. Cô chạy trốn trong mưa lớn, giống như người điên mà chạy không có mục đích.

Loáng thoáng trong không trung, cô tựa hồ còn có thể nghe thấy âm thanh Trần Tùy Tâm hướng Quý Vĩ làm nũng, nói đứa con trong bụng đang đá, tương lai nhất định là một đứa con trai rất nghịch ngợm. Quý Vĩ sủng nịnh đem cô ta ôm sát trong ngực, ở trán nhẹ nhàng hôn, mà Hứa Vân cùng Quý Trường Văn thì cười nhạt ngồi ở đó. Một nhà vui vẻ hòa thuận.

Xóa bỏ tâm trí ra khỏi những ảo tưởng, Cố Thiển Hi bộp một tiếng té ngã trên mặt đất. Bùn đất trong nước mưa vấy bẩn làm làn vấy trắng tinh của cô phủ một lớp đất đen dày, như tâm trạng của cô bây giờ, vô

cùng nặng nề. Cố tựa hồ đã dùng cạn khí lực, té ở rãnh cống không muốn đứng lên, tùy ý người đi đường qua lại xem cô như người điên.

Quý Vĩ, nếu tình yêu chỉ là một con đường trong cuộc đời, tôi thà rằng anh chưa từng xuất hiện trong thế giới của tôi.

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên thừa ra một cây dù, vì cô ngăn trở cái lạnh buốt như băng tuyết. Cố Thiển Hi ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn cầm trong tay chiếc dù đứng ở một bên. Anh ta mặt mũi tuấn tú, nhưng lại mang theo vài phân lạnh lùng, vào lúc này mùa thu mưa to gió lớn đang quét tới lại thêm mấy phần quyến rũ.

Cố Thiển Hi tựa hồ cảm thấy người đàn ông này rất quen, nhưng gặp ở đâu thì cô không nhớ rõ.

“Em muốn ngồi đây khóc cùng ông trời đến lúc nào?” Đây là câu nói đầu tiên của anh ta, Cố Thiển Hi lau vệt nước trên mặt, thân thể yếu ớt đứng lên. Cô toàn thân cao thấp đã ướt đầm hết cả, khắp nơi đều là vết bẩn, bẩn đến rối tinh rối mù.

2. Chương 2

Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình, nghẹn ngào nói: “Khóc cùng ông trời?”

Phó Hữu Minh lòng có chút mất mát, cô quả nhiên không nhận ra anh. Gật đầu, Phó Hữu Minh lại gần đưa khăn tay cho cô: “Em xem, ông trời vì em mà rơi nước mắt. Em nhẫn tâm làm ọi người bởi vì em mà toàn thân ướt nhẹp hết sao?”

Cố Thiển Hi hít hít mũi, cô tự nhận mình đã không còn là trẻ con, nhưng vẫn bị Phó Hữu Minh hài hước khiến cô buột miệng cười.

Mười chín tuổi gả cho Quý Vĩ, bảy năm, thời gian tươi đẹp nhất của cô đều dành cho hắn. Nhìn cô bây giờ, có phải giống chuyện cười lắm không?

Cô nhìn mọi người xung quanh, quả nhiên cũng không ít người không mặc áo mưa, dưới trời mưa vội vã tìm nơi trú mưa; cũng có những cặp tình nhân lãng mạn, tay trong tay chậm bước trong mưa, vừa nói những lời yêu cảm động vừa cho nhau một lời hứa hẹn trong tương lai.

Nét mặt kia, thật giống cô lúc còn trẻ.

Thu lại ánh mắt, Cố Thiển Hi cũng không khách khí nhận lấy khăn mặt Phó Hữu Minh đưa tới, đem mặt lau qua. Cô nhìn Phó Hữu Minh ăn mặc chỉnh tề khéo léo, một chiếc áo khoác lớn mặc ngoài dáng người cao to, cách đó không xa còn có một chiếc xe hơi màu bạc đang đậu, tài xế thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn sang bên này.

“Dù nói thế nào cũng đều phải cảm ơn anh. Chiếc khăn này nếu anh vẫn cần, tôi...”

“Dĩ nhiên, nó đối với tôi rất quan trọng!” Phó Hữu Minh không chờ Cố Thiển Hi nói xong, liền đem danh thiếp của mình đưa cho Cố Thiển Hi: “Khi nào giặt sạch thì gọi cho tôi!”

Cố Thiển Hi nhìn người đàn ông này cứ như vậy tiêu xái xoay người rời đi, mặc dù cảm thấy có chút không giải thích được, nhưng vẫn rất cảm ơn anh đã ra tay giúp đỡ. Cô cúi đầu nhìn một chút tấm danh thiếp lại không ngờ tới: Giám đốc tập đoàn Phó thị, Phó Hữu Minh?

Phó Hữu Minh, Phó Hữu Minh... Cố Thiển Hi một lần nữa nhớ tới cái tên này, giống như thật lâu trước đây đã biết anh ta.

Cô đem danh thiếp cất đi, muốn gọi điện thoại cho Tô Tuyết, lại phát hiện mình từ Quý gia chạy ra trên người không còn đồng nào, ngay cả điện thoại di động cũng bỏ quên.

“Phó tiên sinh, anh chờ một chút!” Cô vội vàng hô, sau đó bước nhanh chân đuổi theo xe Phó Hữu Minh.

Chẳng qua là xe Phó Hữu Minh đã đi rất xa, Cố Thiển Hi có chút thất vọng đứng tại chỗ, trong tay nắm chặt chiếc dù màu da cam, nghĩ người không có tiền như cô làm cách nào để đi tìm Tô Tuyết tránh nạn.

Cô nghĩ, thế giới này sẽ vẫn còn người tốt chứ? Mượn điện thoại, chắc sẽ không ai từ chối đâu nhỉ!

Nhưng khi Cố Thiển Hi đi đến bên cạnh, người ta thấy bộ dáng bần thủ nghèo túng của cô liền như gặp phải ôn dịch mà né tránh. Cố Thiển Hi đang muốn mở miệng gọi, chỉ nghe thấy có người thì thầm: Làm sao khắp nơi đều có người điên vậy... Cũng không có ai tới để ý trông coi.

Cố Thiển Hi trong nháy mắt tâm như ngã trong hầm băng.

Cô quay đầu lại nhìn con đường mình đang đứng, bỗng chốc phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Kết hôn bảy năm, cô toàn tâm toàn ý làm vợ hiền dâu thảo, lại thiếu chút nữa quên mất mình là dân mù đường chính hiệu.

“Lên xe đi, tôi đưa em đi!” Lại cái âm thanh quen thuộc kia vang lên bên tai Cố Thiển Hi, cô vui mừng xoay đầu lại đã nhìn thấy Phó Hữu Minh mở cửa muốn mời cô lên xe. Phó Hữu Minh tựa hồ nhìn thấy Cố Thiển Hi khó xử, liền mở miệng nói: “Dĩ nhiên, phí rửa xe vẫn phải do em đảm nhận.”

Cố Thiển Hi đột nhiên cảm giác được tim mình tựa hồ không còn đau đớn khổ sở như vừa rồi, người đàn ông này tùy tiện mở lời luôn có thể làm ình bật cười.

Cô gạt đầu, mở cửa ngồi kế bên Phó Hữu Minh, lộ ra vẻ mặt tự nhiên.

“Đi nơi nào?” Anh hỏi.

Cố Thiển Hi bình tĩnh trở lại, đôi mắt có chút sưng: “Số 38 đường Thường Đức, cảm ơn! Về khăn tay của anh cùng chi phí rửa xe, tôi sẽ sớm nhanh chóng trả lại cho anh!”

Phó Hữu Minh không nói lời nào, chỉ cười nhàn nhạt, liền phân phó tài xế lái xe.

Cố Thiển Hi vẫn không dám thở mạnh, bất an ngồi cạnh Phó Hữu Minh. Cô biết tập đoàn Phó thị, mặc dù làm người phụ nữ của gia đình, cô cũng sẽ xem tivi, báo chí. Những tuần san giải trí, tờ báo thương mại phía trên cũng thường đề cập về tin tức tập đoàn Phó thị, về vị tổng giám đốc gần hai mươi tám tuổi nhưng vẫn không chịu kết hôn, thậm chí không có tin đồn liên quan đến phụ nữ. Cố Thiển Hi hiếm khi tò mò, khe ghé mắt một chút nhìn Phó Hữu Minh: Một người đàn ông thành công như vậy, hẳn không phải sẽ có rất nhiều phụ nữ thích sao, chẳng lẽ không một người nào lọt vào mắt anh ta?

Hoặc có thể, con mắt nhìn người của anh ta hẳn là rất cao?

So với trên TV, báo chí nhìn thấy Phó Hữu Minh, Cố Thiển Hi cảm thấy có lẽ còn đẹp trai hơn.

Năm tháng đem người đàn ông này tôi luyện càng giỏi giang mẽ người, trên sống mũi kiên quyết là cặp mắt đào hoa, tựa hồ như vĩnh viễn tràn ngập sức hấp dẫn, làm cho người ta không kiềm chế được mà cuốn vào.

Phó Hữu Minh gấp tờ báo lại, biết Cố Thiển Hi đang nhìn mình. Anh cũng không có nửa phần khó chịu, giống như từ lâu đã trở thành thói quen. Anh phân phó tài xế mở điều hòa, lại đem áo khoác của mình cởi ra đưa cho Cố Thiển Hi: “Không biết tiểu thư xưng hô như thế nào? Mưa lớn như thế, chồng em sao không ở bên cạnh?”

Biết Cố Thiển Hi kết hôn, Phó Hữu Minh vẫn không nhịn được mà quan tâm cô. Mặc dù người phụ nữ trước mắt bảy năm trước đã bỏ qua tình yêu giữa bọn họ, lựa chọn cùng một người đàn ông khác kết hôn!

Nhưng anh chính là không nhịn được mà nghĩ về cô, không nhịn được trong bóng tối yên lặng giúp đỡ sự nghiệp Quý gia, mục đích chính là làm cho cuộc sống của cô trôi qua tốt hơn một chút.

Cố Thiển Hi nhất thời chân mày nhíu lại, cô lại trở lại vẻ tang thương, bất đắc dĩ nở nụ cười: “Anh ta hẳn là phải ở bên cạnh người anh ta cần đi! Nói thật với Phó tiên sinh, tôi ngày hôm nay đã khôi phục tình trạng độc thân, hẳn là anh nên chúc mừng cho tôi!”

Ly hôn? Phó Hữu Minh trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là, Cố Thiển Hi ly hôn rồi!

Cô toàn tâm toàn ý lựa chọn hôn nhân, nhưng bây giờ lại chính người đàn ông kia bỏ rơi cô, Quý Vĩ!

Tim của anh có chút đau, thậm chí có chút ảo não: Nếu như, bảy năm trước anh cố chấp đem cô ở lại bên anh mình, có lẽ bi kịch ngày hôm nay sẽ không xảy ra!

Quý Vĩ, Quý Vĩ... Anh đã đồng ý với tôi cái gì?

Phó Hữu Minh hai tay nhất thời nắm chặt, toàn thân từ trên xuống dưới mang theo rét lạnh. Cố Thiển Hi không khỏi lạnh run một cái: “Phó tiên sinh, anh làm sao vậy? Thật xin lỗi, có lẽ tôi không nên nói với anh những thứ này, làm phiền đến tâm tình của anh.”

“Lựa chọn vứt bỏ em, nhất định đây là tiếc nuối lớn nhất cả đời hẳn!” Phó Hữu Minh thanh âm rất nhẹ rất nhạt, nhưng mang theo mấy phần khẳng định.

Cố Thiển Hi cảm kích nhìn Phó Hữu Minh: “Cảm ơn anh đã an ủi!” Quay đầu lại, Cố Thiển Hi nhìn cảnh vật ngoài cửa xe nhỏ dần, tựa như nổi thống khổ cũng chậm chậm mà biến mất.

Cô có chút kinh ngạc: Cô hẳn là phải khóc đến đứt ruột đứt gan không phải sao? Tại sao giờ khắc này, đáy lòng cô lại không cảm thấy một chút đau đớn?

“Dừng ở đây được rồi!” Cố Thiển Hi mở miệng nói. Cô đã nhìn thấy nhà Tô Tuyết.

Tài xế liền dừng xe lại, Cố Thiển Hi muốn trả áo khoác cho Phó Hữu Minh, nhưng khi nhìn trên áo vô cùng bẩn, cô lúng túng thu tay lại: “Không bằng lần sau gặp sẽ trả lại cho anh vậy!” Phó Hữu Minh gật đầu, lời tạm biệt cũng không nói liền lên xe mau chóng rời đi.

“Tổng giám đốc, bước kế tiếp làm gì?” Hồi lâu chưa từng mở miệng, tài xế đột nhiên quay sang hỏi.

Phó Hữu Minh trên mặt nổi lên tức giận sâu trong mắt: “Thông báo cho bên dưới, rút về hết tất cả hạng mục đầu tư cùng hợp tác với Quý gia!”

3. Chương 3

Tô Tuyết vừa mở cửa đã nhìn thấy Cố Thiển Hi lộ ra bộ dáng đáng thương, cô toàn thân từ trên xuống dưới đều ướt đầm, trên người khắp nơi đều là vết bẩn, cả người thật giống như một người điên. Vậy nên, thời điểm Tô Tuyết mở cửa liền có chút nhận không ra Cố Thiển Hi.

Cố Thiển Hi nói: “Tiểu Tuyết, mình có thể ở chỗ cậu được không?”

Tô Tuyết đưa Cố Thiển Hi vào phòng, cả người đầy kinh ngạc: “Trời ạ, Cố Thiển Hi cậu vừa phát bệnh thần kinh à? Sao lại biến mình thành cái bộ dạng này, ông chồng thân ái của cậu đâu?”

Nhắc tới hẳn ta, Cố Thiển Hi lỗ mũi liền ê ẩm, nước mắt không khắc chế được rơi xuống. Nàng cũng không quan tâm đến vẻ mặt Tô Tuyết, cả người nhào vào trong ngực Tô Tuyết, hiếm khi khóc đến âm ỉ: “Tiểu Tuyết, mình ly hôn rồi!”

Một câu nói đơn giản đủ để làm cho Tô Tuyết chính nghĩa hùng hổ trong nháy mắt nổi bão. Cô một tay túm Cố Thiển Hi: “Câu nói cái gì? Tên khốn kiếp kia lại để nghị ly hôn ư?” Tô Tuyết khí thế vội vàng, lôi kéo Cố Thiển Hi không nói hai lời liền đi tìm Quý Vĩ tính sổ: “Đi, mình dẫn cậu đi tìm cái tên trướng thối khốn nạn kia.”

Cố Thiển Hi ngồi im ở một bên, liều mạng lắc đầu: Chuyện đã đi đến nước này, còn có thể vãn hồi sao? Cho dù có quay lại, Cố Thiển Hi cũng không xác định mình có thể tiếp nhận một người đàn ông đã phản bội cô.

Tô Tuyết thấy bộ dạng hèn yếu của Thiển Hi, trong lòng thở ra một cỗ tức giận. Nhưng khi nhìn bạn tốt khóc thật thương tâm, cô cũng mơ hồ cảm thấy đau lòng. Ngồi xuống bên người Cố Thiển Hi, Tô Tuyết áp chế ngọn lửa đang nổi bão trong mắt tố chỉ trích: “Tên khốn kiếp này đánh cậu phải không?”

Cố Thiển Hi không nói lời nào, nhớ tới mặt của mình, chẳng qua là cúi đầu khóc: “Tiểu Tuyết, câu nói mình nên làm gì bây giờ!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu và hẳn ta ngày hôm qua không phải rất tốt sao, không phải còn tính đến chuyện ăn mừng kỷ niệm kết hôn sao?” Tô Tuyết nhìn Thiển Hi, đôi mắt sưng đỏ, trong ánh mắt mang theo phiền muộn cùng bị thương. Đây là lần đầu Tô Tuyết nhìn thấy vẻ mặt Cố Thiển Hi đau khổ, cả người chán chường đến cực điểm.

Cố Thiển Hi ôm Tô Tuyết, đem chuyện đại khái kể lại một lần. Trừ Tô Tuyết ra, cô thật sự không thể tìm ai khác tâm sự!

Tô Tuyết không biết mình nên an ủi cái gì, cô nhẹ nhàng ôm lấy Cố Thiển Hi: “Quý Vĩ hẳn không biết quý trọng, là tổn thất của hắn. Cậu nhìn mình xem, tốt xấu cũng đều hai mươi bảy tuổi, ngay cả bạn trai cũng không có, không phải vẫn sống rất tốt sao? Đàn ông ấy à, giống như quần áo vậy, không thích thì ném đi thay cái mới là được, tại sao phải tự mình treo cổ lên cây, đem mình giống như oán phụ. Thiển Hi, cậu nghe mình, đem cái tên khốn kiếp ấy quên sạch đi, đêm hôm nay mình sẽ dẫn cậu đi gặp bạn mình, muốn bao nhiêu đàn ông tốt cậu có thể tùy tiện chọn!”

Tô Tuyết nói hồi lâu, Cố Thiển Hi cũng không có phản ứng. Cô cúi đầu nhìn, mới phát hiện Cố Thiển Hi lại ở trong ngực mình ngủ thiếp đi... Mưa to bành bạc không biết đã dừng từ lúc nào, ánh sáng ẽ thẹn từ cửa sổ chiếu vào, rơi trên mặt Cố Thiển Hi.

Haiz... Nói nhiều như vậy, thật vô ích rồi! Tô Tuyết thở dài một hơi, nhẹ nhàng đặt Thiển Hi xuống, tìm quần áo của mình thay cho Cố Thiển Hi, lúc này mới yên lặng ngồi một bên lẳng lẳng nhìn Cố Thiển Hi.

Năm đó thời điểm cô ấy cùng Quý Vĩ kết hôn, Tô Tuyết đã rất chướng mắt với tên đàn ông này.

Một nghèo hai trắng, cái gì cũng không có. Còn có cha mẹ hắn, hai người cùng kính hiển vi thật giống nhau, phàm một chút chuyện con con cũng muốn xen vào, nhìn đã biết không phải người dễ sống chung. Nhưng Cố Thiển Hi kể từ sau khi thoát khỏi tai nạn xe cộ, đầu óc như là bị đụng hư, đối với tên Quý Vĩ kia quả thực khăng khăng một mực. Chỉ mấy lời ngon ngọt đã đem Thiển Hi quấn quít bên người!

Nhất là cha ghẻ của Cố Thiển Hi, nhận mười vạn đồng sinh lễ của nhà Quý Vĩ liền đem Cố Thiển Hi như đồ chơi mà bán ra ngoài. Mẹ cô trời sinh tính tình nhất gan, chỉ dám rơi nước mắt, một câu cũng không nói... Cũng may khi đó Cố Thiển Hi đối với Quý Vĩ yêu đến nồng nhiệt, đối với cha ghẻ làm như thế mặc dù có chút tức giận, thế nhưng vẫn hơn hử đồng ý hôn sự.

Tô Tuyết thở dài một hơi, nghĩ tới nếu người nhà Cố Thiển Hi biết chuyện cô ly hôn, không biết sẽ nhìn Cố Thiển Hi bằng ánh mắt gì.

Quý Vĩ ngồi trong phòng làm việc, vò đầu bứt tai. Trợ lý Tiểu Trần gõ cửa phòng làm việc đi vào: “Ông chủ, tập đoàn Phó thị nửa giờ trước đã rút lại tất cả đầu tư, còn có mấy hạng mục quan trọng đã được ký kết hợp tác, thiệt hại ngân sách đã đến hai nghìn vạn! Nếu như xử kịp trễ, chỉ sợ những thương nhân khác đã hợp tác cũng sẽ hủy đầu tư!”

“Biết rồi!” Quý Vĩ có chút tâm phiền ý loạn, hần đốt một điếu thuốc rồi rít một ngụm. Nhìn Tiểu Trần đem tài liệu đặt trên bàn làm việc, đột nhiên hỏi: “Vậy bọn họ không có thông báo gì sao?”

Tiểu Trần lắc đầu: “Không có bất kỳ thông báo nào trước, xảy ra rất đột ngột.”

“Ra ngoài đi, trước tiên trấn an mọi người, chuyện này tôi sẽ xử lý!” Quý Vĩ thở dài một hơi, suy tư hồi lâu vẫn là gọi điện thoại cho Phó Hữu Minh. Một hồi lâu bên kia mới vang lên âm thanh đanh ác của Phó Hữu Minh, anh tựa hồ đã sớm dự liệu được, đối với điện thoại của Quý Vĩ gọi tới, không có nửa phần kinh ngạc.

Quý Vĩ kéo thấp khẩu khí: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút đi!”

“Được!” Phó Hữu Minh nói dứt khoát lưu loát: “Địa điểm anh chọn!”

Quý Vĩ có chút kinh ngạc, không nghĩ Phó Hữu Minh lại đồng ý sáng khoái như vậy, hắn thậm chí còn chưa kịp hỏi Phó Hữu Minh điều gì bên kia đã cúp điện thoại. Hắn đập tắt điếu thuốc, nhìn trên bàn làm việc còn một đồng chuyện phải xử lý, ngẩng đầu rồi xoay ngược rời khỏi phòng làm việc.

“Tổng giám đốc, Mike tiên sinh có hẹn vào khoảng tám giờ tối nay.” Tôn Nghệ báo cáo lịch trình công việc ngày hôm nay một cách đơn giản, rồi do dự đem phần lý lịch sơ lược đưa cho Phó Hữu Minh: “Em gái Cố tiểu thư hôm nay tới bộ phận PR nộp đơn đề cử chức chủ nhiệm, đây là hồ sơ của cô ấy, anh xem...”

Phó Hữu Minh cầm lấy áo khoác của mình, không thèm nhìn nói: “Công ty không nuôi người rảnh rỗi, chuyện như vậy các người tự xử lý được rồi. Trừ tin tức của cô ấy, những thứ khác đều không cần báo lại

cho tôi! Đúng rồi, Tôn Nghệ, gọi điện cho bà nội báo tối nay tôi không về nhà, dặn bà đi ngủ sớm một chút.”

Tôn Nghệ nhanh chóng ghi chép lại, lúc này mới đưa Phó Hữu Minh ra khỏi tòa cao ốc của tập đoàn.

Hai người hẹn nhau ở một nơi rất thanh nhã, là một quán cà phê ở trung tâm đô thị. Quý Vĩ thật ra rất thích uống cà phê, chẳng qua Cố Thiển Hi luôn như quản gia đem toàn bộ cà phê ném hết hoặc là tặng cho người khác, cô luôn nói uống nhiều cà phê sẽ không tốt cho cơ thể, dần dà hẳn cũng rất ít uống cà phê.

Lúc Phó Hữu Minh đến, Quý Vĩ đã đợi khoảng nửa giờ, trên khuôn mặt đã dần mất kiên nhẫn. Nhìn thấy Phó Hữu Minh từ từ bước tới, Quý Vĩ lúc này mới trưng ra vẻ mặt chào hỏi, cho tới bây giờ hẳn cũng không thích Phó Hữu Minh. Nhất là khuôn mặt của Phó Hữu Minh kia, Quý Vĩ mỗi lần nhìn đều cảm thấy trên mặt tràn đầy cao ngạo cùng khinh bỉ đối với mọi người.

Đàn ông luôn thích phân đo cao thấp qua vật chất. Giống như Quý Vĩ lòng hư vinh rất mạnh mẽ, không thích những người trưng ra nụ cười châm chọc trước mặt hẳn.

“Nghe nói Phó tiên sinh rất thích uống cà phê, quán cà phê mới mở này cũng không tệ.” Quý Vĩ cố gắng tìm một đề tài nói.

Phó Hữu Minh nhìn một quanh một lượt, có chút không kiên nhẫn nói: “Tôi tưởng anh biết, tôi không thích nghe những lời nói nhảm!” Lời của anh rõ ràng rất nhẹ, nhưng Quý Vĩ cảm thấy sắc như dao.

Quý Vĩ lúng túng ho khụ, cũng không nói vòng vo nữa: “Tại sao muốn hủy bỏ quan hệ hợp tác của chúng ta, lúc này đã có mấy hạng mục công trình đã bắt đầu khởi công. Nếu như anh rút đầu tư bây giờ, đối với cả hai chúng ta cũng đều tổn thất rất lớn. Huống chi, hiệp ước giữa chúng ta...”

“Anh thật muốn biết?” Phó Hữu Minh không đợi Quý Vĩ nói xong, ghé mắt gần lại nhìn hẳn.

Thái độ của anh luôn yên tĩnh lạnh lùng, nhìn như đối với mọi việc trên đời đều không để ý. Nhưng chỉ khẽ nheo mắt lại, lại làm cho lòng người run đến phát rét.

Quý Vĩ nhìn hẳn, có chút không rõ ý tứ của hẳn.

“Công ty của chúng tôi chỉ cùng những người có nhân phẩm tốt hợp tác, mà Quý tổng hiển nhiên không đủ tư cách này! Nói cho anh biết, đối với việc đầu tư cho công ty của anh, không chỉ bắt đầu từ hôm nay, thậm chí sau này tôi sẽ không trợ giúp dù chỉ một đồng. Nếu anh nghĩ lợi dụng hợp đồng mà đi kiện, tôi rất sẵn sàng đón tiếp!” Phó Hữu Minh đứng dậy, ngay cả chén nước cũng không đụng tới, nhắc chân liền rời đi.

Quý Vĩ nghe lời nói cự tuyệt như vậy, rõ ràng là đuối hẳn đến đường cùng. Hẳn “ba” một tiếng đứng lên, rống giọng lớn tiếng nói: “Phó Hữu Minh, anh đứng lại đó cho tôi!” Hẳn bước đến trước mặt Phó Hữu Minh, tức giận quát lớn: “Nếu như anh thật sự làm như vậy, vậy cũng đừng trách tôi không về mặt. Anh nên biết hậu quả khi ép tôi vào đường cùng!”

Uy hiếp? Phó Hữu Minh nhướng mày, có ý: Tôi giống như lần đầu tiên bị uy hiếp sao?

“Hậu quả?” Anh như đang nghe truyện cười, hừ lạnh hai tiếng: “Năm đó ba không thừa nhận sự tồn tại của anh, xem ra cũng có dự kiến trước. Anh cho rằng chỉ bằng một câu nói của anh là có thể thay đổi càn khôn sao?”

Phó Hữu Minh có chút nổi giận, gã đàn ông trước mặt này cùng Quý Vĩ đơn thuần không có tư tâm trước kia là một sao?

Anh tựa hồ cảm thấy có lẽ hẳn nên nghe lời cha nói.. để cho bí mật của gia tộc Phó thị vĩnh viễn chôn vùi trong lòng.

“Anh làm sao biết có thể hay không? Nói như thế nào, trên người tôi cũng có dòng máu của ông ta... Chuyện lớn như vậy mà truyền ra ngoài, anh không phải cũng sẽ tay rôi chân loạn sao?” Quý Vĩ lộ vẻ mặt giáo hoạt cùng nụ cười xấu xa. Ấn nhẫn nhiều năm như vậy, công ty mới từ từ đi vào quỹ đạo, hẳn làm sao bởi vì một câu nói của Phó Hữu Minh, sẽ làm cho sự nghiệp của chính mình khổ sở gây dựng nên đi đến con đường bị hủy diệt?

Phó Hữu Minh vẫn bình thản trước lời uy hiếp, mặc dù lời nói của Quý Vĩ nhất định khiến anh nổi cơn thịnh nộ. Nhưng Phó Hữu Minh vẫn là vẻ mặt cùng bộ dạng lạnh nhạt: “Vậy chúng ta trước hết cứ chờ xem, xem là anh đi phá sản trước, hay là tôi tay rôi chân loạn trước!”

Xoay người, anh nổi giận rời khỏi quán cà phê.

Quý Vĩ ơi là Quý Vĩ, vốn muốn cho anh một đường lui, nhưng là anh thật khiến cho tôi thất vọng.

Quý Vĩ nghiêng răng nghiêng lời nhìn bóng lưng Phó Hữu Minh rời đi, trong lòng thầm suy nghĩ lúc này vội vàng muốn về nhà cùng Trầm Tuy Tâm bàn bạc một chút. Dù sao Thẩm gia ở thành phố A cũng có thể lực nhất định, nếu như có thể nhận được sự trợ giúp của cha Trầm Tuy Tâm, Trầm Chấn Đông, ít nhất chuyện này có thể giải quyết đơn giản hơn.

4. Chương 4

Khi Cố Thiển Hi tỉnh lại thì trời đã tối, Tô Tuyết không có tâm tình nấu cơm bên gọi cơm bên ngoài, đang đứng trả tiền ở ngoài cửa.

Cô nhìn quần áo sạch sẽ trên người mình, cảm kích nhìn Tô Tuyết một cái. Tô Tuyết trong tay xách hộp cơm, quay người lại đã nhìn thấy Cố Thiển Hi phóng cặp mắt cảm động về phía cô, nhất thời toàn thân nổi da gà. Cô đem cơm tới, bất mãn nói: “Đại tiểu thư, phiền cậu đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình được không? Nếu không người ta còn tưởng rằng, hai chúng ta là bách hợp. Mình cho cậu biết, giới tính của mình vô cùng bình thường!”

“Cảm ơn cậu!” Cố Thiển Hi từ đáy lòng nói.

“Buồn nôn quá! Ăn cơm của cậu đi, ăn xong rồi theo mình đến chỗ này!” Tô Tuyết đem hộp cơm đẩy tới trước mặt Cố Thiển Hi, ánh mắt lại tràn đầy nụ cười. Cô xúc một miếng cơm, trong miệng còn đang nhai bỗng nhiên tò mò hỏi Cố Thiển Hi: “Này, làm sao hần ta lại có thể để ột người đàn bà gọi điện thoại cho cậu, nói muốn gặp lại bảo cậu ký tên! Điều này mà cái tên khốn khiếp hần cũng có thể vui mừng được sao?”

Cố Thiển Hi mới ăn được một miếng cơm, động tác thoáng cái liền dừng lại: Trầm Tuy Tâm vừa gọi điện cho cô sao? Bọn họ gặp đến không dẫn được như vậy ư?

“Mình cho cậu biết, mình vừa nghe tiếng liền biết người đàn bà này không phải cái dạng tốt đẹp gì, lời nói còn mang âm thanh uốn éo!” Tô Tuyết hoàn toàn không để ý bộ dạng tổn thương của Cố Thiển Hi, lại xúc một miếng cơm nói: “Cậu yên tâm, mình đã giúp cậu đáp ứng. Tối nay tám giờ, sẽ đem vị trí của cậu quảng cho cô ta!”

“Cái gì?” Cố Thiển Hi sững sốt thiếu chút nữa hét lên: “Sao cậu lại đồng ý?”

Khẩu khí của cô mang theo vài phần trách cứ!

Tô Tuyết đem hộp cơm ném trên mặt bàn, giật tờ khăn giấy lau miệng, một bộ dáng hào khí ngất trời: “Mình nói Cố Thiển Hi, đầu óc cậu bị lừa đá nửa phải không? Mọi việc đã đến nước này, tại sao lại không bỏ đi, còn đem bản thân chịu đựng đến bảy năm? Sau đó nhìn hai người bọn họ ân ân ái ái, nhìn con bọn họ trưởng thành, rồi đợi đứa bé đó trưởng thành gọi cậu một tiếng dì hay mẹ nuôi sao? Đã nói cậu cùng mình lăn lộn nhiều năm, thông minh như vậy sao lại thất bại? Mình cảnh cáo cậu, tối nay phải cầm bút ký ỉnh, cho hai người bọn họ đi gặp quý đi! Từ nay về sau, cậu theo mình chu du giang hồ, sợ gì không tìm được nam nhân tốt!”

Cố Thiển Hi nhìn Tô Tuyết, cô ấy vĩnh viễn đều mang một bộ mặt không sao cả. Giống như đối với cô ấy, đời này nam nhân chính là một cục phân chó, nếu như không cẩn thận mà dẫm vào, cũng lắm thì lần này đổi sang con đường khác mà đi. Cố Thiển Hi rất hâm mộ Tô Tuyết có thể đem thất tình làm cơm ăn, tựa như cô ấy ba ngày hai lần phải đi gặp mặt, còn duyên dáng đặt ỉnh cái tên: người lạc quan đáng yêu!

Khụ khụ... Tô Tuyết cười hắc hắc hai tiếng, thu hồi lại khí thế tuyệt đỉnh. Lại đem hộp cơm cầm trên tay: “Cậu tin mình đi, tuyệt đối không sai. Tên khốn kiếp kia không biết quý trọng cậu, tương lai chắc chắn hối hận. Chúng ta là phái nữ thời đại mới, thế nào cũng không thể để đàn ông xem thường được! Hơn nữa cho dù bây giờ hần hồi tâm chuyển ý, cậu cảm thấy có thể tiếp tục cùng hần cả đời được sao?”

Cố Thiển Hi lắc đầu: Đúng vậy, hết thầy đều không thể trở về được.

Thế nhưng tình cảm bấy năm, thế nào cũng không thể nói buông xuống là buông xuống được!

“Vậy không phải được rồi sao! Có câu nói rất hay, chết sớm siêu sinh sớm. Hôn nhân vốn chính là phần mộ của phụ nữ, hiện tại đã có người thay thế cậu nằm trong quan tài, chẳng phải nên rất cao hứng sao.” Tô Tuyết gấp một miếng thịt cá cho Cố Thiển Hi: “Trong cửa hàng của mình mới nhập mấy bộ áo cưới mới, người mẫu tạm thời có việc không tới được. Buổi tối cậu qua giúp mình một chút xem sao?”

Cố Thiển Hi cảm thấy vĩnh viễn cũng không thể nào cùng Tô Tuyết nói đạo lý, cô thậm chí hoài nghi đây không phải là Tô Tuyết trải qua mấy cuộc gặp mặt cùng ngàn người tranh luận. Mặc dù, Cố Thiển Hi rõ ràng thấy trong mắt Tô Tuyết mấy phần cười không có gì tốt đẹp, cô vẫn là gật đầu đáp ứng.

Tô Tuyết nhất thời vô cùng sung sướng: “Vậy thì ở chỗ mình vài ngày, vừa lúc cửa hàng của mình cũng rất bận rộn, cũng không có người giúp một tay!”

“Tiểu Tuyết, cậu để ỉnh một người phụ nữ vừa ly hôn ngày ngày ở tiệm áo cưới giúp cậu, cậu không cảm thấy như vậy rất độc ác sao?” Cố Thiển Hi cảm thấy đói bụng, liền xúc một muống cơm mang theo ánh mắt kỳ quái nhìn Tô Tuyết: “Cậu nói, như vậy không phải thật xấu xa ư?”

Tô Tuyết cười khan: “Mình đây không phải cũng vì muốn tốt cho cậu sao! Mình cho cậu biết, trước mắt muốn quên hết thống khổ, biện pháp tốt nhất tuyệt đối không phải là mở ra một đoạn tình yêu mới, mà là mỗi ngày nhìn người khác chuẩn bị hôn lễ, sau đó tưởng tượng cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ ở trong phần mộ hôn nhân mà giãy giụa, sau đó chạy trốn... Qua một thời gian, cậu cũng sẽ dần dần cạn hi vọng đối với tình yêu cũng như hôn nhân. Không có hi vọng, tự nhiên cũng sẽ không có thất vọng, khổ sở, bị thương và vân vân cũng sẽ không có! Hơn nữa, cậu không ở chỗ của mình, chẳng lẽ lại về nhà xem sắc mặt của cha dượng cùng em gái cậu mà sống sao?”

“Cậu thật dẻo miệng... Khiến người ta không nói được lời nào!” Cố Thiển Hi cảm thấy không muốn ăn nữa, cô bỏ hộp cơm xuống đi tới trước cửa sổ, tâm tình trở nên cực kỳ sa sút. Trong nhà có thu nhập khá cũng bởi vì cô lấy thân phận bà chủ Quý gia mà trợ giúp, hôm nay cứ như vậy không báo trước liền ly hôn, không biết người nhà sẽ nhìn cô như thế nào nữa.

Cô sờ bụng mình, nếu như ban đầu có thể kiên trì sinh một đứa bé thì thật tốt. Ít nhất cũng sẽ không phát sinh chuyện như bây giờ!

Tô Tuyết nhìn bộ dạng của Cố Thiển Hi, cũng biết mình nói trúng nỗi đau khổ trong lòng cô. Tô Tuyết dứt khoát bỏ hộp cơm xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh Cố Thiển Hi: “Mình cũng ăn xong rồi, trong tiệm bận bịu gần chết, chúng ta mau đi thôi!”

Cố Thiển Hi gật đầu thu lại suy nghĩ.

Tô Tuyết nói, cô ấy có thể từ bị phụ tình trong địa ngục mà thoát ra ngoài, hoàn toàn là vì có tiệm áo cưới bây giờ.

Bởi vì cứ một khoảng thời gian, sẽ có người đến tiệm yêu cầu hủy bỏ những bức ảnh kết hôn. Sau đó Tô Tuyết lại nhìn hai mắt vì khóc mà sưng đỏ của những người phụ nữ, trong tay cầm một cái kéo, đem những tấm ảnh chụp cùng chồng trước cất vụn, ném vào thùng rác!

Cứ như vậy mấy năm, Tô Tuyết nổi danh là bậc thầy khuyên giải. Bất cứ khi nào có ly hôn, nếu trong lòng rối rắm, sẽ đi tìm Tô Tuyết nói chuyện phiếm! Mà Tô Tuyết sẽ luôn nghĩ hết các biện pháp đem tất cả những người đàn ông chuyển thành các loại tội trạng, vì thể hiện tại cô ấy đối với tình yêu cùng hôn nhân đều chết lặng.

Cố Thiển Hi nói: “Nếu mình là khách của cậu, biết cậu có sở thích này, khẳng định chết cũng không chọn áo cưới chỗ cậu. Còn chưa có kết hôn đã thấy đều là rủi ro!”

“Bà chủ!” Nhân viên cửa hàng hướng Tô Tuyết chào hỏi, cô gật đầu một cái rồi mới nói với Cố Thiển Hi: “Mình cho cậu biết, hiện tại số người ly hôn so với kết hôn còn cao hơn nhiều! Áo cưới chẳng qua cũng là phần mộ trước khi xuống ngôi mộ thật thôi!”

Cố Thiển Hi khóe miệng có chút co quắp, bất đắc dĩ nhún vai không muốn thảo luận vấn đề này.

“Tiểu Hứa, đem hết những bộ áo cưới mới đem đến hôm nay lấy ra!” Tô Tuyết cất giọng phân phó.

Không tới một phút, vài nhân viên cửa hàng đã lấy áo cưới trong kho hàng ra, bày ra trước mặt. Tô Tuyết tiến lên kiểm tra chất lượng tổng thể, vừa nâng lên một cái áo cưới trắng tinh: “Thiểm Hi, cậu thử chút đi. Cậu biết đấy, con mắt khách hàng càng ngày càng cao, coi như mình mặc không đẹp thì cũng phải nhìn người khác mặc thật đẹp chứ.”

Cố Thiểm Hi nhận lấy áo cưới, trong nháy mắt trên tay có cảm giác nặng như ngàn vàng.

Bảy năm, cô tựa hồ cũng đã quên mất hình dáng chiếc áo cưới.

Lúc từ phòng thử đồ đi ra, Tô Tuyết đã thấy có hai vị khách bước vào tiệm. Đó là một đôi vợ chồng đang dắt tay một bé trai chừng năm tuổi, một nhà ba người đang ngồi ở một bên chọn áo cưới. Thằng bé trông qua rất khả ái, đầu tròn trịa, mặt tròn trịa, thậm chí cả người cũng tròn vo.

“Tiên sinh, nếu có thể, tôi sẽ giới thiệu cho anh bộ váy người mẫu đang mặc của chúng tôi. Chiếc váy này được nhập từ Ý do chính nhà thiết kế EA tự tay thiết kế, mỗi một chỗ đều vô cùng khéo léo, từng đường kim mũi chỉ đều được may bằng tay. Làn váy vừa đủ dài, đến lúc đó có thể để cho tiểu bảo bối của anh chị làm hoa đồng, khung cảnh nhất định sẽ rất ấm áp!” Tô Tuyết canh lúc Thiểm Hi từ phòng thử bước ra. Áo cưới được may một cách hoàn mỹ như được làm riêng cho cô, làm tôn lên thân hình có lỗi có lỡ.

Người đàn ông nọ nhìn thoáng qua áo cưới trên người Cố Thiểm Hi, quay đầu dịu dàng nói với vợ: “Bà xã, em nhìn một chút cái váy bà chủ giới thiệu xem, như thế nào?”

Người vợ ngẩng đầu lên nhìn bộ áo cưới Cố Thiểm Hi đang mặc một cái, cuối cùng đứng dậy tiến lên xem tỉ mỉ: “Nhìn qua bộ váy tiểu thư đang mặc đúng là rất đẹp, nhưng chưa chắc đã thích hợp với em.” Người vợ khẽ cười, nụ cười tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn. Cô bước đến trước bộ sườn xám màu đỏ truyền thống, nói: “Em thấy thích bộ này hơn, màu sắc mặc dù hơi sáng một chút nhưng thiết kế cũng rất đơn giản. Giống như tình yêu của chúng ta vậy, tuy không được chúc phúc, nhưng nó vẫn rất đẹp!”

Người đàn ông cười nhìn vợ, sau đó đó hướng Tô Tuyết nói: “Vậy tôi nghe lời bà xã mình vậy, chúng tôi lấy bộ này!”

“Dì, cháu cũng muốn mặc!” Bé trai bỗng nhiên mở miệng nói, sau đó chỉ vào bộ sườn xám màu đỏ bên cạnh: “Cháu cũng nghĩ giống dì, cháu thấy bộ nào cũng đẹp. Cái này mặc cũng rất đẹp, khi nào lên thiên đường tìm được ba mẹ, họ nhất định sẽ rất thích cháu!”

“Được! Bé mập chần chẫn sẽ rất đẹp!” Người vợ âm áp cười, khóe mắt có chút ươn ướt.

Tô Tuyết cùng Cố Thiểm Hi đều không nghĩ tới, trong tiệm sẽ xuất hiện một vị khách như vậy. Hai cô lần đầu nhìn thấy, lại nhận định bọn họ là vợ chồng, mà bé trai kia là kết tinh của bọn họ. Thế nhưng thời điểm thằng bé gọi bọn họ là dì chú, Tô Tuyết cùng Cố Thiểm Hi đều bất ngờ.

Tô Tuyết đem sườn xám gói lại thật đẹp, mang theo vài phần xin lỗi nói: “Cô Lâm, thật xin lỗi, tôi tưởng thằng bé là con trai của cô!”

Người vợ chân thành cười: “Không sao! Tôi mặc dù không thể có con, nhưng tôi có bọn họ, xem bọn họ giống như thiên sứ vậy, trời cao đối với tôi vẫn là rất công bằng!”

Người đàn ông bước đến, cầm tay vợ nói: “Tâm nhi, chúng ta đi thôi!”

Người vợ gật đầu, cầm tay bé trai rời đi.

Cố Thiểm Hi bỗng nhiên tiến lên một bước kêu: “Chờ một chút!” Thâm tâm cô rất nghi ngờ, trong lòng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Người vợ dừng bước lại: “Vị tiểu thư này còn có chuyện gì sao?”

“Dù không thể sinh con, cô cũng sẽ không để ý sao?” Cố Thiểm Hi hỏi.

Người đàn ông nắm tay vợ thật chặt, khích lệ vợ yêu thêm dũng khí. Người vợ lúc này mới dũng cảm nói: “Tình yêu là chuyện rất đơn giản. Nếu như người đàn ông thật sự yêu cô, anh ta tuyệt đối sẽ không bởi vì

cô không thể sinh con mà chỉ trích cô, thậm chí vứt bỏ cô! Tôi rất may mắn, đã gặp được tình yêu, cũng là gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời này!”

Tình yêu, là chuyện rất đơn giản.

Cố Thiển Hi nhìn bóng lưng đôi vợ chồng đi thật xa, đứng tại chỗ thật lâu không nhúc nhích.

Nếu thật sự yêu sẽ không vì đứa con mà bỏ đi, vậy Quý Vĩ hẳn có thực sự yêu cô không?

Cố Thiển Hi bỗng nhiên rất muốn hỏi Quý Vĩ vấn đề này, hỏi hẳn có lúc nào đã từng thật lòng yêu cô không?!

5. Chương 5

Trầm Tuy Tâm đang rất sốt ruột, đã đến giờ hẹn mà Cố Thiển Hi vẫn chưa xuất hiện, tính tiểu thư của cô ta bắt đầu nổi lên.

“Tại sao phải đến đúng giờ như vậy, để cho người đàn bà kia chờ một tí thì đã sao! Dù sao bây giờ, người gấp cũng đâu phải là chúng ta!” Tô Tuyết lái chiếc Alto nhỏ của mình, cố ý giảm tốc độ xe lại không vui nói. Cố Thiển Hi nhìn điện thoại, Trầm Tuy Tâm gọi điện cho cô như thúc giục đòi mạng, cứ hai phút là gọi đến một lần.

Tô Tuyết dứt khoát đoạt lấy điện thoại đi động của cô, điện thoại vừa thông liền rống: “Cô đừng có gọi điện hối thúc nữa, bây giờ chúng tôi đang đi! Được chưa!” Cúp điện thoại, Cố Thiển Hi khước miệng co quắp nhìn Tô Tuyết, bắt quá đến nửa giờ sau Trầm Tuy Tâm cũng không gọi tới thúc giục nữa.

Nhân viên phục vụ đưa Cố Thiển Hi đến bàn Trầm Tuy Tâm đã đặt trước, Tô Tuyết liếc nhìn Trầm Tuy Tâm hai chân bắt chéo, trên mặt còn sót lại vẻ đầy tức giận. Tô Tuyết nhìn dáng vẻ còn chút do dự của Cố Thiển Hi, vừa vội vàng kéo cô một cái, rần rần nói: “Thiển Hi, sao cậu không nói ình biết bộ dạng của kẻ thứ ba là như thế này? Khẩu vị của Quý Vĩ, có phải càng ngày càng kém đi rồi không?”

“Cô...” Trầm Tuy Tâm sờ sờ bụng mình, biết mình không thể động khí, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Cô ta nén lửa giận trong lòng, không chút khách khí đem tờ giấy ly hôn đẩy tới trước mặt Cố Thiển Hi: “Tối rồi thì ký nhanh đi, tránh nhìn nhau lại không thuận mắt!”

“Cô cũng biết chúng tôi nhìn cô không vừa mắt?” Tô Tuyết hừ lạnh nói một câu, sau đó giúp Cố Thiển Hi lấy giấy ly hôn kéo tới trước mặt cô: “Thiển Hi, cậu còn do dự cái gì! Nhanh lên, hôm nay chúng ta còn có tiệc nữa đấy! Khôi phục tình trạng độc thân chính là được tự do không phải sao?”

Cố Thiển Hi không nói gì, tay nắm thật chặt cây bút cũng phát run.

Cô cho rằng, ít nhất Quý Vĩ hẳn sẽ đến.

Chuyện ly hôn như vậy, hẳn ít nhất cũng phải tự mình đến, mặt đối mặt mà chia tay.

Nhưng lúc này, trong phòng chỉ có ba người phụ nữ.

“Cô đừng mong A Vĩ sẽ đến! Bây giờ anh ấy nhìn cô một cái cũng thấy lãng phí thời gian. Nếu cô còn muốn giữ ình chút tôn nghiêm cuối cùng thì mau ký tên, chúng ta liền đường ai nấy đi!” Trầm Tuy Tâm uống một ngụm nước, giễu cợt nói.

Liếc mắt nhìn đều cảm thấy dư thừa sao?

Cố Thiển Hi vừa nghe liền cảm thấy nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Cô lấy hết dũng khí, nhìn đơn ly hôn Quý Vĩ đã ký tên của hẳn, nét chữ đã khô, trong nháy mắt tâm chết như tro. Cô đem tên mình viết vào bên phải, không nhìn tới nội dung trên giấy, sau đó liền đem đơn ly hôn đưa cho Trầm Tuy Tâm.

Trầm Tuy Tâm thấy chữ ký Cố Thiển Hi phía trên, nở nụ cười thâm sâu đứng lên: “Biết thế thì cô ký sớm một chút đi, làm gì phải phiền toái như vậy!” Trầm Tuy Tâm đem lá đơn ly gấp lại, giống như đồ quý giá cất thật kỹ.

Cố Thiển Hi nhìn nụ cười trên mặt Trầm Tùy Tâm càng lúc càng lớn, khắc rõ trong đôi mắt đen kia, cực kỳ sung sướng.

Ba chữ, kết thúc bảy năm tình cảm.

Hôn nhân đối với hai người thật sự chỉ là một cuộc chơi thôi sao?

Trầm Tùy Tâm đứng dậy, ưu nhã xoay người, ghé mắt khiêu mi lạnh lùng nhìn Cố Thiển Hi một cái rồi đập gót lộp cộp rời đi. Cố Thiển Hi nhìn cô ta đang mang thai lại đi giày cao gót, trong lòng không khỏi có ý tốt nhắc nhở: “Sau này không nên mang giày cao gót, nếu như bị ngã hay trật chân hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Ai ngờ Trầm Tùy Tâm căn bản không thèm để câu nói của cô vào tai, liếc mắt một cái liền đưa tay mở cửa.

“Anh yêu, anh tới rồi?” Trầm Tùy Tâm đem giọng nói vô cùng lớn, nhìn thấy Quý Vĩ đứng ngoài cửa, cao giọng gọi. Tầm mắt Cố Thiển Hi trong nháy mắt kéo qua, chỉ không gặp có mười mấy tiếng, cô đột nhiên cảm thấy hai người trong lúc này như trời đất cách biệt.

Rõ ràng đưa tay ra là có thể chạm đến, nhưng trong mắt hấn lại lộ ra ánh nhìn xa lạ.

Quý Vĩ đem Trầm Tùy Tâm kéo vào trong ngực, nhìn cô ta đi giày cao gót, không khỏi có chút tức giận nói: “Em đó, đã nói nhiều lần như vậy rồi vẫn không chịu để lời anh vào trong lòng. Em bây giờ là người đang mang thai, sao có thể mang giày cao gót mà chạy loạn khắp nơi!”

“Em chẳng qua biết anh công việc ở công ty bề bộn, liền nghĩ muốn chia sẻ giúp anh một chút thôi mà!” Trầm Tùy Tâm nũng nịu rúc vào trong ngực Quý Vĩ, chu miệng nhỏ làm nũng.

Tô Tuyết nhìn một màn này, rốt cuộc biết tại sao Cố Thiển Hi lại ly hôn... Bởi vì người phụ nữ này chưa bao giờ biết vận dụng đặc tính trời sinh của phụ nữ.

Quý Vĩ khẽ thở dài một hơi: “Sau này không nên tùy hứng như vậy nữa!” Nói xong, hấn một tay cầm tay Trầm Tùy Tâm một tay ôm lấy lưng cô ta.

Ôn nhu như thế, thiếu chút nữa Cố Thiển Hi đã không nhận ra Quý Vĩ.

“A Vĩ...” Nhớ tới cặp vợ chồng trong tiệm áo cưới của Tô Tuyết, Cố Thiển Hi nhin không được muốn hỏi Quý Vĩ: “Tôi muốn biết, trong bảy năm qua, anh có khi nào thực sự yêu tôi?”

Yêu ư? Quý Vĩ không biết trả lời vấn đề này thế nào! Ban đầu cưới Cố Thiển Hi, thực ra có một phần là vì trả thù Phó Hữu Minh. Chung đụng bảy năm, hiện tại Cố Thiển Hi mới hỏi, có yêu cô hay không, về mặt Quý Vĩ có chút do dự.

Hấn nghĩ, hấn có lẽ là yêu? Quý Vĩ nghĩ dù sao cũng đã từng thật sự mong muốn giữ Cố Thiển Hi lại.

“Cố Thiển Hi, cậu không thể bình thường một chút sao, đáp án này có cần thiết phải biết không? Đứa con của cậu cũng đã mất rồi, hấn bây giờ bởi vì cậu không thể sinh con mà lựa chọn vứt bỏ cậu, một tên đàn ông như vậy, khôn kiếp, cậu còn hi vọng xa vời gì nữa!” Tô Tuyết một tay túm cánh tay Cố Thiển Hi, mặt đỏ rần tức giận.

Cố Thiển Hi vẫn bướng bỉnh nhìn Quý Vĩ, nhất quyết phải biết được đáp án.

Tô Tuyết tức giận nhìn Quý Vĩ, đau lòng mắng: “Tên đàn ông phụ bạc này, sao anh không thể thẳng thắn nói ra? Anh đừng mong muốn ăn trong chén lại nhìn trong nồi!”

Quý Vĩ nghĩ, có lẽ hấn nên tàn nhẫn một chút, ít nhất có thể công bằng đối với Cố Thiển Hi.

Chẳng qua là, trong cuộc đua tình yêu, không bao giờ có sự công bằng.

“Không có!” Quý Vĩ ôm Trầm Tùy Tâm, xoay người đưa lưng về phía Cố Thiển Hi.

Hai chữ đơn giản, Cố Thiển Hi trong đầu nháy mắt trống rỗng: “Vậy tại sao anh lại cưới tôi?”

Quý Vĩ tàn nhẫn nói: “Chúng ta khi đó còn trẻ tuổi bông bột! Thiển Hi, hiện tại những lời này đã không còn ý nghĩa. Mong cô có thể sớm tìm được người đàn ông chân chân chính chính yêu cô!” Nhắc chân, Quý Vĩ không nói nữa, ôm Trầm Tùy Tâm nhanh chóng rời đi.

Thật ra trái tim của hần mơ hồ đã hiểu rõ, Phó Hữu Minh đột nhiên làm nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ hết thấy cũng đều vì Cố Thiển Hi. Đã bảy năm, vậy mà anh ta vẫn còn yêu người phụ nữ này!

“Thiển Hi, cậu có sao không?” Tô Tuyết đau lòng nhìn Cố Thiển Hi, nhìn cô tự mình đả thương chính mình, nhìn Quý Vĩ tàn nhẫn nói ra những lời khiến người ta giận sôi. Mà hết thấy những điều này, cô lại bất lực không giúp được gì! Ôm thật chặt Cố Thiển Hi, Tô Tuyết khẽ nói thầm: Mọi việc rồi sẽ ổn! Thời gian là liều thuốc tốt nhất, sẽ đem vết thương của cậu khép lại nhanh thôi!

Cố Thiển Hi trước sau vẫn không động đậy, thậm chí cũng không lớn tiếng khóc, từ đầu đến cuối yên tĩnh đến quỷ dị. Tô Tuyết sợ cô nghĩ quẩn, liền kéo Cố Thiển Hi lên xe: “Hôm nay chúng ta không say không về! Để cho những tên đàn ông như vậy chết hết đi!”

Quán rượu Tô Hà là một trong những nơi Tô Tuyết thường lui đến, cô luôn mặc những bộ trang phục xinh đẹp đến những nơi này, hàng đêm đem mình chìm đắm vào cuộc sống về đêm ồn ào náo động. Quán rượu Tô Hà là quán rượu thượng lưu nổi danh thành phố A, không ít những tên đàn ông có tiền thích đến chỗ này.

Tô Tuyết đem ba hồn bảy phách của Cố Thiển Hi kéo về, một lần nữa đưa cho cô một bộ trang phục thật đẹp, là một chiếc váy tím cổ sâu chữ V, sau đó đem kiểu tóc bình thường giản dị của cô tùy ý búi lên, sau đó giúp cô trang điểm thật trang nhã. Còn mình thì lại mặc một cái quần cụt, lái xe đi đến Tô Hà.

Mười giờ tối chính là thời gian bắt đầu cuộc sống về đêm, quán rượu Tô Hà nhanh chóng lấp lánh ánh đèn neon, người đến người đi nườm nượp. Tô Tuyết kéo Cố Thiển Hi, áp sát tai cô nói: “Cố Thiển Hi, cậu có chết cũng phải cùng mình hợp tác, bày ra bộ dáng lúc trước ấy. Đừng trưng ra bộ mặt vừa bị đàn ông vứt bỏ nữa, tối hôm nay đừng cảm thì tìm người đàn ông khác gặp gỡ, để cho những tên đàn ông khốn kiếp thấy được sự quỵ rũ của cậu!”

Cố Thiển Hi xấu hổ cười cười, bộ dạng kia so với cười còn khó nhìn hơn.

Tô Tuyết nói: “Được rồi bà cô, cậu vẫn là đừng nên cười, thật khó nhìn!”

Nhân viên phục vụ ở quầy rượu đối với Tô Tuyết rất quen thuộc, thấy Tô Tuyết đi tới liền vội vàng chào hỏi: “Chị Tô, chị tới rồi. Vị này là bạn của chị sao?”

“Ừ, như cũ nhé!” Tô Tuyết trả lời.

Hai người ngồi xuống quầy bar, cách đó không xa trên sân khấu có một cô gái trẻ chừng hai mươi tuổi đang hát một ca khúc, Cố Thiển hi đưa ánh mắt dời qua, hơi có chút thất thần. Tí tách tí tách, tí tách tí tách, đêm tối cô đơn cùng ai trò chuyện;

...

Tí tách tí tách, tí tách tí tách, một lần gặp gỡ đem người nhớ thương!

Nhân viên phục vụ Tiểu Chính Thái là một cậu trai trẻ khoảng hai mươi tuổi, đối với hai người phụ nữ Tô Tuyết cùng Cố Thiển Hi mà nói, hiển nhiên vẫn còn quá nhỏ. Bất quá bất cứ độ tuổi nào Tô Tuyết cũng có thể trò chuyện, cô gọi nhân viên phục vụ đến bên cạnh, ở bên tai hần nói nhỏ một câu: “Bạn của tôi hôm nay tâm tình không tốt, nếu làm cho cô ấy cười sẽ có thưởng!”

“Cảm ơn chị Tô!” Nhân viên tạp vụ nhẹ nhàng cười một tiếng, ngược lại bưng một ly rượu đến bên người Cố Thiển Hi: “Người đẹp, có thể cùng tôi uống một ly không?”

Cố Thiển Hi nhìn thoáng qua người phục vụ, không đưa tay đón, chẳng qua là nói rất nhẹ: “Cảm ơn, tôi chỉ uống nước chanh!”

“Vậy tôi kể chuyện cười cho cô nghe nhé? Xin cô đấy, coi như nể mặt tôi, nếu cô không cười, chị Tô sẽ ghi hận tôi đấy!” Nhân viên phục vụ trêu ghẹo nói, sau đó tự ý kể: “Lúc trước có một người đàn ông gọi là A Sáng (*), về sau vô tình chết. Tang sự hôm đó, cha mẹ của hần khóc rống mặt tràn đầy nước mắt hô: Sáng ơi, Sáng ơi... Người đi qua đường không rõ, đi tới hỏi bọn họ, người đã chết tại sao lại sáng khoái? Cha mẹ kia cũng rất thương tâm nói: Khoái chết rồi, khoái chết luôn rồi...” Lời còn chưa nói xong, nhân viên phục vụ chịu không được tự mình cười ha hả.

(*) sáng khoái

Cố Thiển Hi có chút co giật: cái này là chuyện cười sao, thật là đủ nhạt nhẽo!

“Thật là, cho dù nhếch miệng một cái nhìn cậu vẫn đẹp hơn nhiều!” Tô Tuyết kéo tầm mắt Cố Thiển Hi về, đưa cho cô một ly rượu: “Uống cái này đi! Chỉ cần uống cái này, tất cả phiền não cùng những chuyện đau lòng đều sẽ quên sạch sẽ!”

“Không còn chút gì ư?” Cố Thiển Hi hoài nghi hỏi. Cô là người gần như không biết uống rượu, thậm chí khi Quý Vĩ có tiệc rượu, cô cũng chưa từng tham gia.

“Dĩ nhiên! Chẳng lẽ cậu không tin mình!” Tô Tuyết một hơi uống hết, đem đáy ly rượu hướng lên trời. Cầm ly rượu không đưa đến trước Cố Thiển Hi vẻ mặt sáng ngời: “Cứ như vậy, há miệng ra, rất đơn giản!”

Cố Thiển Hi cảm thấy mình trở nên can đảm hơn, cho dù uống rượu say, cô cũng phải vì mình mà sống một lần. Cô nhìn ly rượu, nhắm mắt lại một hơi uống hết, kết quả bị sắc đến nước mắt giàn giụa. Còn Tô Tuyết vẻ mặt xấu xa ngời một chỗ: “Xem đi, có phải rất đơn giản không!”

Không biết có phải rượu có tác dụng hay không, Cố Thiển Hi đột nhiên cảm giác tâm tình không còn trầm trọng như vậy nữa. Cô dứt khoát hít một hơi, sau đó đem toàn bộ rượu trên quầy bar đổ vào bụng!

Tô Tuyết cảm thấy muốn rớt nước mắt: Con nhóc này... Cô sẽ không làm sai chứ? Tô Tuyết chưa bao giờ biết Cố Thiển Hi hóa ra có tử lượng tốt như vậy. Uống liên tiếp bốn ly rượu nặng xuống bụng, cô cũng không có xiêu xiêu vẹo vẹo, hướng về phía nhân viên phục vụ đang cà lăm rõ ràng nói: “Lấy thêm mấy ly nữa, cô ấy tính tiền!”

Mặc dù Tô Tuyết hiếm khi thấy Cố Thiển Hi mang bộ dạng ‘bình đã mẻ lại sứt’, nhưng cô vẫn rất cao hứng, ít nhất Cố Thiển Hi thông minh không phải chỉ có một chút! Nhìn bộ dạng bạn tốt say rượu, Tô Tuyết chỉ nhẹ thở dài một hơi, cô không muốn mình cũng uống rượu say, sau đó cùng Cố Thiển Hi ôm nhau ngủ ngoài đường.

“Tiểu Tuyết, mình thấy cậu nói rất đúng! Những tên đàn ông xấu xa này, căn bản không đáng để chúng ta đau lòng! Nghĩ tới Cố Thiển Hi mình đây, nhất định là tài mao song toàn, khắp nơi tùy tiện chọn một người đàn ông cũng đều tốt hơn tên khốn kiếp đó!” Cố Thiển Hi uống say liền nói ra suy nghĩ của mình. Cô loạng choạng đứng lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Tuyết, không có chút dấu hiệu bỗng nhảy lên trên sân khấu, sau đó gơ ly rượu trống trơn, lớn tiếng hô:

“Tôi, Cố Thiển Hi... Bắt đầu từ tối hôm nay, muốn triệt triệt để để làm lại chính mình! Những người đàn ông ở chỗ này nghe đây, bốn tiểu thư tối hôm nay muốn...” Lời của cô còn chưa nói xong, Tô Tuyết vội vàng kéo tay Cố Thiển Hi lại, sau đó lôi cô xuống: “Bà cô của tôi ơi, cậu đang làm gì thế!”

Cố Thiển Hi cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhưng mà cảm giác cực kỳ sung sướng. Cô ngăn Tô Tuyết lại: “Cậu không phải kêu mình tìm đàn ông sao? Bây giờ mình đang tìm đây!”

Tô Tuyết suy nghĩ người đêm nay bị rượu rót vào đầu này khẳng định không phải là Cố Thiển Hi, bởi vì người mà cô thấy chính là mình!

Tại sao cô lại nghĩ như vậy?

Quen biết Cố Thiển Hi cũng đã mười lăm năm, Tô Tuyết lần đầu biết được thì ra Cố Thiển Hi khi say rượu lại điên cuồng như vậy!

Điên cuồng đến nỗi, tình một đêm cũng muốn công khai chọn đối tượng!

adada

Phó Hữu Minh ngồi trên tầng VIP, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chỗ của Cố Thiển Hi, tự nhiên cũng đem những lời của Cố Thiển Hi lọt vào tai.

“Này, anh đang xem cái gì vậy?” Mike dùng tiếng Trung chưa lưu loát hỏi. Anh ta theo ánh mắt Phó Hữu Minh nhìn đã thấy Cố Thiển Hi say khướt, đang nhìn Tô Tuyết cười khúc khích, trong miệng còn đang nói gì đó. Anh ta thoải mái cười một tiếng: “Thì ra anh nhìn trúng vị tiểu thư kia! Tôi còn tưởng rằng không một phụ nữ nào có thể lọt vào mắt anh chứ!”

Phó Hữu Minh thu lại tầm mắt, hiềm khi lộ ra một nụ cười: “Anh thật thích nói đùa! Đúng rồi, anh dự định ở lại Trung Quốc bao lâu?” Vừa nói anh vừa ngoắc ngoắc tay, Tôn Nghệ liền đi đến ghé tai vào, chỉ nghe Phó Hữu Minh phân phó: “Những người đang ở đây tối nay, không được cho bất luận kẻ nào đến gần. Nếu có kẻ đến gây chuyện, liền trực tiếp ném ra ngoài cho tôi!”

“Vâng, giám đốc!” Tôn Nghệ gật đầu, xoay người rời đi.

6. Chương 6

Tô Tuyết nghĩ nhất định hôm nay đi ra cửa không có xem lịch, nếu không tại sao chỗ này có hai người phụ nữ xinh đẹp tới mượn rượu giải sầu lại chẳng có một người nào tiếp cận? Cô run rẩy nhìn Cố Thiển Hi một chút, tay vỗ trán cảm thấy khẳng định là do đáng về điên cuồng kia của Cố Thiển Hi làm ấy anh chàng đẹp trai cho dù có ngấm trúng cũng phát sợ mà bỏ chạy.

Tuy vậy, cô cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp xóa khỏi đầu óc!

Mike cầm ly rượu trong tay, anh ta là người Anh Quốc... Tâm tình trong nháy mắt bị hình ảnh của Tô Tuyết xuất hiện đầy trong tâm trí. Anh tự nhận mình không phải người mê gái, nhưng vẫn không nhịn được mà nhanh chân bước tới trước mặt Tô Tuyết, xuân tình phơi phới.

Chẳng qua là Tô Tuyết phát hiện ra một chuyện rất đau khổ: cô cùng Cố Thiển Hi đều không biết tiếng Anh. Dĩ nhiên, trừ mấy câu “Hello, goodbye...”!

“Xin chào, người đẹp!” Mike lên tiếng trước, lưu loát nói một câu tiếng Trung. Khóe miệng anh ta mang nụ cười, toàn thân lộ ra vẻ vô cùng trí thức!

“Bạn của tôi muốn mời vị tiểu thư này cùng nhảy một điệu, xin hỏi có thể cho chúng tôi niềm vinh hạnh này không?” Mike vừa nói vừa đem ánh mắt đặt trên người Cố Thiển Hi. Tô Tuyết nhìn Cố Thiển Hi, xem chừng cô ấy đã uống nhiều đến nỗi bắt đầu có chút rối rắm rồi, liền gấp gấp thay Cố Thiển Hi đồng ý: “Dĩ nhiên dĩ nhiên, Thiển Hi của tôi khiêu vũ rất giỏi đấy!”

Cố Thiển Hi cảm thấy có chút buồn nôn, cổ họng giãn ra rồi lại cứng nhắc nuốt vào. Cô hít sâu một hơi, tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng như cũ vẫn không quên nắm lấy Tô Tuyết, mở miệng nói: “Tô Tuyết, tối nay nếu không tìm được một người đàn ông tốt đưa mình đi, sau này câu cũng đừng xuất hiện trước mặt mình nữa. Bà đây hôm nay mặc kệ điều gì, ly hôn thì sao chứ, thế giới cũng chẳng có gì thay đổi cả!” Nói xong, Cố Thiển Hi nắc một cái, miệng đầy mùi rượu xộc thẳng lên mũi Tô Tuyết.

Tô Tuyết cả khuôn mặt đầy vạch đen, kéo Cố Thiển Hi lại nói bên tai cô: “Cố Thiển Hi, câu không thể vừa say rượu liền lộ nguyên hình được! Phải để chút mặt mũi cho anh chàng Anh Quốc đẹp trai này chứ!”

“Cái rắm! Mặt mũi, mặt mũi cái gì... Bọn đàn ông các người cũng có mặt mũi sao! Không sinh con được, anh cho là tôi muốn sao!”

Được rồi, Tô Tuyết hoàn toàn muốn phát điên: Té ra, Cố Thiển Hi đem cô thành người đàn ông bội bạc kia sao!

Một bên là chị em tốt say rượu đang hiện nguyên hình, một bên là người đàn ông Anh quốc đẹp trai tha thiết muốn mời, nội tâm Tô Tuyết có chút giãy giụa.

“Quý Vĩ, bà đây nói cho anh biết! Đừng tưởng rằng ly hôn với anh, tôi sẽ khóc đến chết đi sống lại, anh nhìn xem có không!” Cố Thiển Hi lòi Tô Tuyết, lung la lung lay chỉ tới trước mặt Mike: “Thiếu anh, tôi còn có cả tá đàn ông theo đuổi!”

Tô Tuyết khóe miệng run rẩy, vừa rút tay ra đã nhìn thấy Cố Thiển Hi bước hai bước thân mật kéo cổ tay Mike, cả người kề sát người hắn: “Đúng là rất dễ nhìn, anh có phải cũng vừa bị vớt bở? Không bằng tối nay chúng ta làm bạn đi!”

Mike đỡ lấy người Cố Thiển Hi, rõ ràng có thể cảm nhận được một ánh mắt tàn khốc bay tới bên cạnh mình.

Mike mỉm cười nói với Tô Tuyết: “Yên tâm đi, bạn của tôi chỉ muốn làm quen với vị tiểu thư này thôi, cũng sẽ không làm càng với cô ấy! Tô tiểu thư nếu như không để ý, có thể đi cùng với cô ấy!” Nói xong, Mike chỉ lên quầy bar trên tầng VIP.

Nhìn Mike cùng Cố Thiển Hi hai người dán chặt vào nhau, Tô Tuyết cảm thấy lòng cô như rỉ máu: Mình thích nhất là đàn ông Anh quốc đẹp trai mà... Thiển Hi, chị em chúng ta lần này vì cậu mà mình hi sinh rất lớn đấy!

Tô Tuyết cũng đi cùng, mặc dù trai đẹp rất quan trọng, nhưng an toàn của Cố Thiển Hi mới là quan trọng nhất!

Phó Hữu Minh ngồi quay lưng về phía ánh đèn, anh vừa đặt ly rượu xuống đã nhìn thấy Mike đỡ Cố Thiển Hi đi tới. Chân mày anh nhăn lại, không nghĩ tới Mike vừa rời đi không lâu liền đem Cố Thiển Hi đến.

Cách ánh đèn, Tô Tuyết cảm thấy người đàn ông cách đó không xa hình như đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng bây giờ đầu óc cô say rượu cả rồi, chẳng khác nào một khối keo đặc.

“A... Vị tiên sinh này, anh nhìn có vẻ rất quen mắt!” Cố Thiển Hi tới bên người Phó Hữu Minh ngồi xuống, trong dạ dày một trận sôi trào.

Sau tiếng nhạc DJ chói tai là một khúc dương cầm nhẹ nhàng, âm thanh du dương bay tới liền khiến Cố Thiển Hi muốn khiêu vũ.

Nếu như nói Cố Thiển Hi biết khiêu vũ, thì chính là người ngốc nghếch bắt chước khiêu vũ; nhưng nếu nói Tô Tuyết biết khiêu vũ, cô có thể tự hào nói rằng cả sàn nhảy này hầu như không có mấy người sánh kịp!

Mike rất biết nắm lấy cơ hội, anh ta đứng dậy cúi người, ưu nhã khiêm tốn đưa tay mời: “Tô tiểu thư, tôi có vinh hạnh nhảy cùng cô một điệu không?”

Tô Tuyết nhìn Cố Thiển Hi một chút, trông chừng cô một chút mới an tâm, ánh mắt xoay qua khóa lại trên người đàn ông đang đứng dưới ánh đèn, đôi mắt biến thành ánh nhìn si mê. Phó Hữu Minh dặn người phục vụ mang một ly nước nóng tới, cuối cùng phân phó Tôn Nghệ đi mua thuốc giải rượu, lúc này mới đem ly nước đến trước mặt Cố Thiển Hi, mang theo vài phần đau lòng: “Uống cái này cơ thể sẽ dễ chịu hơn!”

Cố Thiển Hi ngây ngô nhận lấy ly nước, nhưng một ngụm cũng không uống, qua thật lâu mới bất ngờ hỏi: “Tiên sinh, có phải thật lâu trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi không? Tại sao trong đầu tôi lại nhìn thấy một hình bóng rất giống anh!”

Thân thể Phó Hữu Minh bỗng nhiên chấn động, tưởng rằng Cố Thiển Hi đã nhớ lại quá khứ. Nhưng mà qua thật lâu, Cố Thiển Hi lại mở miệng nói: “Tiên sinh, thật xin lỗi!”

Tô Tuyết nghe thấy tiếng nôn thốc nôn tháo của Cố Thiển Hi, không nhận được rung mình một cái, cô vừa đồng ý lời mời của Mike, lại nghe thấy Cố Thiển Hi “ọe” một tiếng, sau đó một mùi rượu trong nháy mắt mạnh mẽ đánh tới! Mấy n

gười đồng thời ngơ ngác, nhất là Tô Tuyết và Mike, hận không thể lập tức biến mất trước mặt hai người này.

Nhanh chóng quyết định, Tô Tuyết vội vàng cầm tay Mike: “Cái kia, chúng ta coi như không nhìn thấy gì cả. Vũ khúc sắp kết thúc rồi, chúng ta ra nhảy đi!”

Mike cũng không muốn đối mặt với vẻ mặt nổi quạu của Phó Hữu Minh, liền vội vã kéo Tô Tuyết chạy như điên lên sàn nhảy.

Phó Hữu Minh khẽ nhăn mày, nhưng không thu dọn vết nôn mửa của Cố Thiển Hi trên người mình ngay, mà ân cần hỏi cô: “Như thế nào, có thoải mái hơn một chút không?”

“Hình như... hình như đã đỡ hơn một chút rồi...” Cố Thiển Hi vừa dứt lời, sau đó liền “ọe” thêm một tiếng, liền tiếp đem chỗ sạch sẽ cuối cùng trên người Phó Hữu Minh nôn hết ra, giống như Iraq liên hiệp với Nga cùng tấn công Mỹ vậy, có thể nói là thế chiến lần thứ ba!

Tôn Nghệ vừa cầm thuốc giải rượu về đúng lúc thấy một màn này trong nháy mắt mặt đen đến tận Thái Bình Dương.

“Đi đặt một gian phòng đi!” Phó Hữu Minh nhìn Tôn Nghệ sững sờ tại chỗ, thẳng tay lấy thuốc giải rượu trên người anh ta cầm lấy rồi phân phó. Sau đó lại đem áo khoác cởi ra, để cho Tôn Nghệ ghi lại khoản nợ này. Bỏ sung vào chi phí sửa xe lần trước, chờ Cố Thiển Hi tỉnh lại mới tính sổ.

Tôn Nghệ nhận lệnh, xoay người đi đặt phòng, trong đầu thắc mắc tổng giám đốc từ khi nào trở nên hẹp hòi như vậy rồi?

Bước đến chỗ Cố Thiển Hi ngồi, ôm cô lên. Tôn Nghệ chu đáo đặt một gian phòng cho Phó Hữu Minh, anh ta coi như công đức viên mãn có thể tan việc về nhà cùng vợ con rồi.

Sau hai lần nôn mửa, toàn thân cùng tính tình Cố Thiển Hi có chút mềm nhũn, nằm sấp xuống không còn chút khí lực. Phó Hữu Minh ôm cô đi vào thang máy, dịu dàng nhìn cô nói: “Mấy năm qua sao lại gầy như thế! Tên Quý Vĩ khôn kiếp này, rốt cuộc hấn đã chăm sóc em kiểu gì vậy?”

Thế nhưng, Cố Thiển Hi lại mơ mơ màng màng ngủ căn bản không nghe được gì cả, cô nằm trong ngực Phó Hữu Minh vận vẹo thân thể, tìm tư thế tương đối thoải mái rồi ngủ thiếp đi.

Phó Hữu Minh bắt đắc dĩ lắc đầu, cương chiều đặt nụ hôn nhẹ lên trán cô.

Thang máy vang lên một tiếng, anh mới bước ra đi về phòng.

Cẩn thận từng chút một đặt Cố Thiển Hi lên giường xong Phó Hữu Minh mới thay quần áo bẩn trên người, vứt vào thùng rác. Dưới ánh đèn vàng, loáng thoáng có thể thấy được cánh tay cùng lồng ngực cứng cáp, đầu vai còn có một vết sẹo, dường như đã có từ rất lâu, do đó vết sẹo lưu lại khá rõ.

Thực ra, khoảnh khắc khi biết được Cố Thiển Hi ly hôn, trong lòng anh có chút phấn khích. Ít nhất, điều này chứng minh rằng từ bây giờ anh có thể quang minh chính đại đối xử tốt với cô, ôm cô trong ngực mình, cho dù có làm trò cười ọi người, anh có thể không chút kiêng kị mà nuông chiều cô, toàn bộ đều tặng cô những thứ cô muốn! Chẳng qua, khi Phó Hữu Minh nhìn thấy lông mày Cố Thiển Hi quét tới một nỗi ưu thương, tất cả vui mừng liền chìm vào hư vô!

Bởi vì chỉ có anh biết, Cố Thiển Hi chỉ khi nào cảm thấy túi thân giữa lông mày mới nhíu lại thành hình chữ “Xuyên”! Anh thậm chí còn muốn tìm bàn ủi ủi phẳng nếp nhăn giữa hai chân mày của cô!

Đỡ Cố Thiển Hi trở mình, Phó Hữu Minh hít một hơi thật sâu, cởi áo khoác của cô ra. Lúc này nôn ra, trên người Cố Thiển Hi cũng dính không ít, giờ đã có chút mùi chua.

“Đừng đi...” Cố Thiển Hi kéo tay Phó Hữu Minh, thấp giọng mang theo vài phần cầu xin: “Con, sau này chúng ta sẽ có một đứa con! A Vĩ, đừng vứt bỏ em!”

Thoáng cái, trái tim Phó Hữu Minh rơi xuống đáy vực: Đã bảy năm, dù chỉ một lần em cũng chưa từng nhớ đến anh sao!

Quý Vĩ, Quý Vĩ... Rốt cuộc em yêu hấn ta ở điểm gì chứ?

Có phải chỉ khi nghĩ đến tình yêu với hấn, em sẽ lại đau khổ?

Cố Thiển Hi, nếu quả thật chính là như vậy, anh tình nguyện người đau khổ là anh!

Cố Thiển Hi cảm thấy có chút im ắng, liền siết chặt tay Phó Hữu Minh: “A Vĩ, anh đừng im lặng như thế! Chúng ta không phải rất tốt sao? Tại sao anh lại nói những lời tàn nhẫn như vậy, tại sao anh lại nói quan hệ của chúng ta chẳng qua là tuổi trẻ bông bột chứ? Anh có biết là rất đau lòng hay không...”

Tay Phó Hữu Minh siết chặt thành nắm đấm kêu răng rắc, anh nhìn Cố Thiển Hi mơ mơ màng màng ngủ mà vẫn còn nói những lời khó nghe, chỉ có điều giọt lệ nơi khóe mắt cô trong phút chốc đã dâng lên trong đôi mắt đẹp đẽ thanh tú. Anh đến bên người Cố Thiển Hi ngồi xuống, đưa tay đem nước mắt của cô lau khô: “Đứa con!”

Cố Thiển Hi chợt lôi kéo Phó Hữu Minh, anh bất ngờ không chút phòng bị cả người ngã trên giường. Cố Thiển Hi thuận thể rúc vào trong ngực Phó Hữu Minh, hoàn toàn ôm lấy anh! Cô dụi dụi đầu, hơi thở có

chút dồn dập: “Chúng ta sinh một đứa con đi! Một đứa con bằng xương bằng thịt chỉ thuộc về chúng ta mà thôi...”

Hơi thở ấm áp thổi tới trước ngực Phó Hữu Minh, thúc giục những rung động không yên trong lòng anh. Cố Thiển Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, hôn lên môi anh... Hết thấy giống như chuyện thường tình, tất cả động tác giống như đã ngàn vạn lần xảy ra, vô cùng thành thạo!

Thậm chí, cô không cần vuốt ve mặt anh, cũng có thể biết chính xác vị trí!

Cố Thiển Hi, bất kể là thiên đường hay địa ngục, anh đều sẽ cùng em trầm luân! Bảy năm trước, thả em tự do bay lượn, bảy năm sau anh thà rằng bẻ gãy đôi cánh thiên sứ của em, cũng không muốn nhìn em cô đơn bay lượn nữa!

Anh trở mình, áp lấy môi Cố Thiển Hi hôn thật sâu!

Một đêm, chính là một lần trầm luân!

7. Chương 7

Tô Tuyết cảm thấy não của mình như bị úng nước, cho nên mới xảy ra chuyện lần đầu tiên cùng một người đàn ông ở bên ngoài ngủ tới hừng sáng. Khi cô bị hù dọa trên giường, Mike đang ở trong nhà tắm, cô cóc mạnh đầu mình, hấp tấp mặc quần áo mang giày cao gót của mình lộp cộp chạy nhanh ra khỏi phòng, trong lúc đó không ít người bên ngoài quay đầu nhìn cô như dân chạy nạn.

Có người nhìn thấy cô thiếu chút nữa té lão đảo, mang lòng tốt muốn giúp đỡ vội vàng tiến về phía cô: “Tiểu thư, có cần tôi giúp gì không?”

Tô Tuyết trừng mắt liếc hẳn một cái: “Anh mới là tiểu thư, cả nhà anh đều là tiểu thư!” Sau đó mang theo bộ dáng xum xoe tiến vào một chiếc taxi, lấy tốc độ tên lửa gọi cho Cố Thiển Hi.

“Alo!” Cố Thiển Hi nghe dưới đầu gối có rung động, vẫn nghĩ rằng đang ở nhà mình. Đầu óc say rượu của cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, sờ soạng nhấn nút trả lời, đưa di động lên tai, mơ hồ đáp một câu.

Thời điểm bà nội nhà họ Quý nhận được điện thoại, còn tưởng là mình sinh ra ảo giác: Cháu cưng Hữu Minh có bạn gái từ lúc nào thế? Tốt lắm, lại dám gạt bà!

Cố Thiển Hi hoàn toàn cho rằng bên kia là Tô Tuyết, lầm bầm nói: “Bạn học à, mình đang ngủ, có chuyện gì không?”

“Không có gì! Các cháu cứ ngủ, ngủ nhiều vào!” Bà nội khẩu khí trong nháy mắt trở nên mềm mỏng!

Chờ sao chờ trăng chờ đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng bắt được một lần Phó Hữu Minh có bạn gái. Tâm trạng của bà đang cực kỳ vui mừng.

Bà nội nhìn ảnh chụp treo trên tường, cảm động đến hai mắt đầm lệ thấp giọng nói: Ông lão, sau khi chết tôi rất cực cũng nó mặt mũi đến gặp ông cùng con rồi.

Cố Thiển Hi vẫn còn đang lơ ngơ trả lời: “Ừ, có chuyện gì thì gọi ình!”

Cho đến khi cúp điện thoại, Cố Thiển Hi trở người một cái, cô rõ ràng cảm thấy có gì đó là lạ: giọng Tô Tuyết từ lúc nào trở nên trầm trầm từng trải như vậy?

Cô mở mắt, toàn bộ căn phòng xa lạ đánh thẳng vào tư duy trong đại não, Cố Thiển Hi giống như lò xo từ trên giường ngồi dậy, sau đó cả người hít sâu một hơi: Quần áo của cô đâu? Không đúng, tối hôm qua tại sao cô lại...

Cô cảm thấy đầu óc rất đau, trong dạ dày trống rỗng cũng cảm thấy khó chịu. Nhìn quanh phòng chỉ có một mình, cô liền hỏa tốc xuống giường đem chăn quần trên người mình, sau đó liền vọt vào trong phòng tắm tạt nước lạnh vào mặt làm cho chính mình bình tĩnh.

Trong gương, cả người Cố Thiển Hi lộ ra vẻ mệt mỏi, khóe môi và cổ còn có dấu vết mập mờ để lại, trong đầu cô chỉ nghĩ đến một thứ duy nhất: trời ạ, cô đã xảy ra tình một đêm rồi! Hơn nữa còn không biết người đàn ông kia là ai!

Cô có chút phát điên đem tóc mình vò thành một mớ, hấp tấp lao ra khỏi phòng tắm tìm quần áo, tìm một vòng chỉ thấy một bộ quần áo của đàn ông trong thùng rác. Cố Thiển Hi tìm được điện thoại của mình, phát hiện đã sớm bị bể, trong đầu cô liền nghĩ tới cuộc gọi vừa nãy, vội vàng sờ soạng dưới gối tìm điện thoại.

“Tu...” Điện thoại di động bắt đầu rung, người gọi đến là một cái tên hoàn toàn xa lạ Thẩm Lưu Tô.

Cô nghĩ chiếc điện thoại này là của người đàn ông kia không cẩn thận để quên!

Vậy cú điện thoại lúc nãy là ai gọi tới?

Mở nhật ký ghi chép trò chuyện gần đây, tên đầu tiên là: Bà nội!

Cố Thiển Hi trong nháy mắt hóa đá!

Cô như bị phồng tay ném điện thoại lên giường, một cước xông cửa chạy ra phòng khách, muốn tìm quần áo của mình. Sau đó, một tình huống đã xảy ra khiến Cố Thiển Hi chỉ muốn từ tầng hai mươi sáu này nhảy xuống!

Trong phòng khách tụ họp đầy người, trên bàn đầy tài liệu, nam nam nữ nữ yên lặng ngồi một chỗ làm chuyện của mình. Cuối cùng là một người đàn ông đang ngồi, tập văn kiện to che khuất trán anh ta, Cố Thiển Hi cảm thấy rất quen mắt.

Ồ... Đây không phải là vị Phó tiên sinh kia đã đưa cô về ư, tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Tiếng mở cửa khổng lồ trong nháy mắt kéo tầm mắt của mọi người về, bọn họ vừa lúc ngẩng đầu đã nhìn thấy cánh cửa khép chặt đã mở ra, cặp mắt mọi người giống như bị phủ một tầng bụi trong một buổi sáng liền rõ ràng. Bọn họ nhìn thấy người đang đứng ở cửa là một phụ nữ vô cùng lôi thôi, trên người cô bọc một cái chăn, đầu tóc bù xù, trên khuôn mặt đầy nét kinh hoàng, lúng túng còn có quãng thâm ở mắt. Bất kể nhìn thế nào, tất cả mọi người cũng không muốn nghĩ đến người phụ nữ này suốt đêm ở cùng với bạch mã hoàng tử trong lòng họ!

Đây, rõ ràng chính là một người điên!

Những nhân viên nữ hoài nghi nhìn Phó Hữu Minh khiêu thắm mỹ của anh có phải có vấn đề hay không, không khỏi có người len lén đánh giá Phó Hữu Minh.

Cố Thiển Hi vẫn bộ dạng cũ đứng ở đó, dưới chân giống như đeo chì muốn đi cũng đi không được!

Phó Hữu Minh ngẩng đầu đã nhìn thấy vẻ mặt Cố Thiển Hi sợ hãi đứng ở cửa, anh đứng dậy ho một tiếng, nhất thời mọi người đều trở nên bận rộn quay lại làm công việc của mình, giống như chưa từng nhìn thấy gì cả!

Anh cầm quần áo bên cạnh đã chuẩn bị sẵn trên tay, khuôn mặt treo nụ người hướng về phía Cố Thiển Hi đi tới: “Sao không ngủ thêm một chút, có phải anh làm ồn đến em không?” Thanh âm kia tràn đầy cương chiều cùng yêu mến, làm cho các nữ nhân viên vô cùng hâm mộ.

Cố Thiển Hi khóe miệng co quắp hồi lâu, lúc sau mới cười như không cười: “Không có, là bà nội điện thoại!”

Hả, đã đến bước dẫn về nhà ra mắt luôn rồi sao! Mọi người trong nháy mắt tỉnh ngộ.

“Không phải, là bà nội nhà anh điện thoại!” Cố Thiển Hi sửa lời, nhưng cô nghe câu nói này có gì đó không đúng, lại muốn sửa lại lời nói: “Bà nội nhà anh...”

Không đúng, bà nội nhà anh... Sao nói như thế nào cũng đều không thuận miệng như vậy? Phó Hữu Minh nhìn dáng vẻ luống cuống của cô, nhẹ giọng cười một tiếng, sau đó bỏ lại toàn bộ công việc đến bên Cố Thiển Hi ôm cô, thuận miệng hướng Tôn Nghệ ở phía sau nói: “Đóng cửa!”

Một vài ánh mắt tràn đầy hâm mộ cùng ghen tị ập tới, cánh cửa trong nháy mắt đóng lại, bọn họ bắt đầu bàn tán. Trái tim đang treo lơ lửng của Cố Thiển Hi rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Mau thay quần áo đi, em đã thành công để ọi người biết đến sự tồn tại của em rồi! Tất nhiên, còn có bà nội của anh... Anh nghĩ em phải chịu trách nhiệm chuyện này nhĩ!” Phó Hữu Minh đưa quần áo cho Cố Thiển Hi, chính anh cũng không nghĩ đến bà nội sẽ gọi điện thoại ình vào lúc này, lại còn bị Cố Thiển Hi nhận.

Anh chẳng qua là nhớ Cố Thiển Hi thích đặt di động dưới gối khi ngủ, mỗi sáng sớm chỉ cần đưa tay sờ là có thể tìm thấy. Bởi vì Cố Thiển Hi từng nói, làm như vậy cô sẽ có cảm giác an toàn! Cho nên tối hôm qua khi Cố Thiển Hi cầm cái điện thoại đập vỡ tan tành, Phó Hữu Minh mới đem điện thoại của mình điều chỉnh sang chế độ rung rồi đặt ở dưới gối của cô.

Cố Thiển Hi lúng túng nhận lấy quần áo, vội vàng vọt vào phòng tắm, lúc trở ra trên người mặc một bộ váy trắng liền áo, làn váy dài tới mắt cá chân, làm tôn lên cơ thể hoàn mỹ của cô. Phó Hữu Minh ở một bên lấy từ trong hộp ra một sợi dây chuyền trân châu, không nói lời nào đeo lên cổ Cố Thiển Hi. Cố Thiển Hi rút cổ lại: “Tôi không thể nhận lấy sợi dây chuyền này của anh! Áo khoác cùng phí rửa xe tôi cũng chưa kịp trả cho anh!”

“Vậy thì cộng thêm cái này vào luôn đi!” Phó Hữu Minh trong sáng nói, sau đó tiến lên một bước đưa tay thay cô đeo sợi dây chuyền lên.

Hồ hấp của anh ở ngay sát bên, hơi thở ấm áp thổi bên tai Cố Thiển Hi, thanh âm tràn đầy ma lực ghé bên tai cô: “Chẳng lẽ em hi vọng mọi người nhìn thấy dấu hôn trên cổ sao? Dĩ nhiên, nếu em muốn như vậy, anh cầu còn không được!”

Trong nháy mắt khuôn mặt Cố Thiển Hi đỏ đến tận mang tai: dấu hôn... Cô cắn cắn môi, không nghĩ tới Phó Hữu Minh, một người đàn ông thành đạt như vậy cũng thật chu đáo tỉ mỉ.

Đương nhiên, Cố Thiển Hi cũng không biết, anh chu đáo tỉ mỉ, chỉ đối với một mình Cố Thiển Hi mà thôi!

“Ừ, rất đẹp!” Phó Hữu Minh thân thể lùi lại, nhìn Cố Thiển Hi mặt đỏ tới mang tai đứng nguyên tại chỗ, thỏa mãn khen ngợi. Không khí trong phòng chớp mắt có chút mập mờ, Cố Thiển Hi không nghĩ tới lần thứ hai gặp lại Phó Hữu Minh lại máu chó như vậy.

Tình một đêm, Tô Tuyết trong miệng chưa từng nhắc đến tình một đêm, vậy mà lại thật sự xảy ra trên người cô. Cô đoán rằng lát nữa về nhà, Tô Tuyết nhất định sẽ kéo cô lại, sau đó tà ác mà cười ha ha: “Cố Thiển Hi, cậu quả nhiên không hổ là do mình dạy bảo nha!” Cố Thiển Hi cảm thấy rằng, khi nghe câu nói kia, chắc cô sẽ trở thành mụ phù thủy mà liều mạng!

Phó Hữu Minh nhìn cô một thân khăn trương, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói chuyện trước: “Dĩ nhiên, ngoại trừ bộ trang phục cùng sợi dây chuyền trên người em, còn có một bộ khác! Bởi vì tối hôm qua có người nào đó đã nôn trên người anh một trận!” Anh nói điem nhiên như gió, sau đó để cho Cố Thiển Hi nhìn bộ đồ đã bị anh vứt trong thùng rác.

Cố Thiển Hi rốt cuộc cũng biết bộ đồ này là của ai, cô vội vàng gật đầu lia lịa: “Tôi biết rồi, tôi sẽ bồi thường giá gốc cho anh. Nhưng mà Phó tiên sinh, thật ra bộ đồ này giặt một chút vẫn có thể mặc được mà, vứt đi như vậy rất uổng phí!”

Cùng Quý Vĩ kết hôn bảy năm, Cố Thiển Hi đoán việc duy nhất mà cô học được chính là tiết kiệm! Bởi vì mẹ của Quý Vĩ, Hứa Vân luôn miệng nói Quý Vĩ bên ngoài kiếm tiền không dễ dàng, thân là vợ của hắn nhất định phải thắt chặt mỗi lần chi tiêu; cộng thêm hoàn cảnh gia đình Cố Thiển Hi vốn không tốt, cô vẫn không thích lãng phí, dần dà lâu ngày cô từ tiết kiệm liền biến thành keo kiệt!

Tiền xài cần phải tương đối đúng lúc! Vì vậy cho nên, chính cô sau đó cũng không có mua sắm ình những bộ quần áo mới!

Phó Hữu Minh gật đầu, đi ra mở cửa gọi Tôn Nghệ vào: “Đây là Tôn Nghệ, người chuyên quản lý tài sản tư nhân của anh! Tôn Nghệ, anh thay tôi tính xem Cố tiểu thư tổng cộng thiếu tôi bao nhiêu tiền!”

Tôn Nghệ cũng không khách khí, trong đầu bắt đầu tính toán, liền mở miệng nói: “Cộng thêm phí rửa xe lần trước, tổng cộng là hai mươi sáu vạn bảy ngàn tám trăm ba mươi lăm! Bỏ đi số đuôi là tròn hai mươi sáu vạn, tổng giám đốc!”

Cố Thiển Hi bỗng chốc nảy lên một ý nghĩ muốn nhảy lầu: hai mươi sáu vạn!

Phó Hữu Minh nói rõ ràng: “Đương nhiên, nếu em nhất định muốn bồi thường bằng cách khác, số tiền kia em có thể không cần trả lại!” Dứt lời, còn cười như không cười nhìn Cố Thiển Hi một cái. Cố Thiển Hi vội vàng cảnh giác nhìn Phó Hữu Minh: Cách khác? Chẳng lẽ là muốn bồi thường thật?

Phó Hữu Minh nhin cười, quay đầu cầm điện thoại trong tay: “Bà nội điện thoại, yêu cầu anh lúc nào đó đưa em về nhà giải thích một chút! Em cũng biết, hôm nay anh vẫn còn độc thân, em lại tùy tiện tiện nhận điện thoại của anh như vậy lại gây rối cho anh, có phải trước tiên nên thay anh giải quyết không?”

Phù... Cố Thiển Hi thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy suy nghĩ của mình thật sự tà ác!

Đây hết thấy đều là công lao của Tô Tuyết! Cố Thiển Hi cảm thấy nhất định cô cùng Tô Tuyết lêu lổng quá lâu, cho nên mới bị lấy phải tà tâm trong lòng!

“Được, không thành vấn đề!” Cố Thiển Hi trả lời tương đối vang dội, nhất thời cảm thấy lúng túng cũng ít đi mấy phần.

Cô lại không nhìn thấy trong một khắc khoe miệng Phó Hữu Minh hiện lên nụ cười giảo hoạt gian tà.

Phó Hữu Minh gật đầu: “Ồ đây có một chiếc điện thoại mới em cầm lấy, anh không muốn đến lúc cần liên lạc lại không tìm thấy em!” Nói xong, anh để cho Tôn Nghệ chuẩn bị lấy điện thoại di động mới đưa cho Cố Thiển Hi: “Cái này không cần trả!”

Cố Thiển Hi vô cùng lúng túng nhận điện thoại, dáng vẻ muốn chạy trốn lúc này cùng với Tô Tuyết không khác biệt lắm. Bất đồng duy nhất chính là, Tô Tuyết giống vẻ mạnh mẽ, còn Cố Thiển Hi lại như bị người khác áp chế... Mặc dù hai người đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi khách sạn.

Sợ Tô Tuyết lo lắng, vừa ngồi lên taxi Thiển Hi liền gọi cho Tô Tuyết.

Tô Tuyết rống lên như sư tử Hà Đông: “Cố Thiển Hi, mình tiêu rồi, tiêu thật rồi! Mình lại cùng một người đàn ông cùng giường chung gối đến trời sáng, nhất định tối hôm qua mình uống rượu say đầu óc bị cửa kẹp rồi! Cậu nhanh nhanh về đây ình, mình muốn đi bệnh viện làm phẫu thuật mở sọ!”

“Đại tiểu thư, đầu óc bị kẹp cũng không cần mở sọ giải phẫu chứ?” Cố Thiển Hi hiểu Tô Tuyết, câu thiên đầu tiên trên miệng cô ấy là: Không cùng đàn ông qua đêm, không cùng đàn ông hai lần lên giường, không cùng đàn ông gặp lại lần hai! Tô Tuyết sợ dĩ khoa trương như vậy, Cố Thiển Hi cảm thấy cô ấy không chỉ là đầu óc bị kẹp cửa, mà còn đem cửa kẹp đến hư luôn!

Vì thế, Cố Thiển Hi vì cánh cửa kia cảm thấy thương xót!

Tô Tuyết gào thét thở phì phì phát cú bước qua bước lại trong phòng: “Trời ạ, Cố Thiển Hi, cậu lập tức quay về đây ình! Cái người đàn ông Anh quốc đẹp trai kia vừa gọi điện thoại ình! Cậu đang ở đâu, hay để mình tới, mình lỡ đem chuyện cậu ly hôn nói cho ba mẹ cậu biết rồi! Nhanh lên một chút!”

Cố Thiển Hi không còn cách nào, đành nhờ tài xế chạy nhanh một chút. Lời nói của Tô Tuyết mặc dù không phải cố ý, nhưng cô vẫn không nhận được trong lòng có chút bi thương: ly hôn?

Đúng vậy, cô làm sao lại quên mất mình vừa mới ly hôn.

Một đường thẳng đến nhà Tô Tuyết, Cố Thiển Hi buồn bực nghĩ kế sách, nghĩ xem nên nói chuyện này với ba mẹ như thế nào!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi muốn ném một quả bom nổ xuống nước, nổ ầm ầm dưới nước... còn à~~

8. Chương 8

Cố Thiển Hi lấy chìa khóa mở cửa, cô vừa cởi giày ra Tô Tuyết đã vội vã chạy tới, ầm ỉ đẩy Cố Thiển Hi ra ngoài cửa: “Chạy nhanh lên, chết đến nơi rồi!”

“Hà?” Cố Thiển Hi có chút trở tay không kịp, không rõ lời này của Tô Tuyết là có ý gì.

“Mẹ của cậu đang ở chỗ mình! Cậu nếu không muốn chết sớm, mau mau tìm một chỗ trốn đi!” Tô Tuyết vừa nói xong, trong phòng liền truyền tới tiếng của một người phụ nữ trung niên: “Còn dám nói nó không có ở đây, thế bộ đồ này là của ai?”

Đầu óc Tô Tuyết sững sốt, hấp tấp đẩy cho Cố Thiển Hi một ánh mắt sau đó “phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Mẹ? Đầu óc Cố Thiển Hi thoáng cái tỉnh ngộ, thanh âm của người phụ nữ bên trong không phải mẹ của Cố Thiển Hi, Diệp Thư Nghiên thì là ai?

Cô không nhận được nuốt một ngụm, có chút sợ sệt đối với mẹ của mình, suy nghĩ một chút vẫn là nên xoay người rời khỏi nhà Tô Tuyết.

Diệp Thư Nghiên thở phì phò, từ trong phòng Tô Tuyết cầm ra một cái quần, bà nâng tay lên, nổi giận đùng đùng tìm Tô Tuyết tranh luận: “Tô Tuyết, đứa nhỏ này sao lại không thành thực như vậy? Còn nói Thiển Hi không có ở cùng với cháu, vậy cháu nói xem bộ quần áo này từ đâu ra?”

Khóe miệng Tô Tuyết có chút co quắp lại tách ra, thật là trời tính vạn tính cũng không tính đến cái này.

Cô trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, mẹ của Cố Thiển Hi sẽ tới nơi này nằm vùng!

“Bác gái à, quần này đúng là của Thiển Hi. Nhưng cái này là mấy ngày trước cậu ấy cho cháu mượn mặc đấy chứ!” Tô Tuyết vội vàng thêu dệt một cái cớ, vừa ân cần rót cho Diệp Thư Nghiên một chén nước: “Bác gái, bác đừng vội, ngồi xuống uống miếng nước trước đi! Chuyện Thiển Hi ly hôn thật sự là cháu không biết, nếu như cháu biết làm sao cháu có thể không gọi cho bác được! Chuyện lớn như vậy, cháu chắc chắn sẽ không để cậu ấy tùy ý làm ầu!”

Diệp Thư Nghiên đối với lời nói của Tô Tuyết tỏ vẻ hoài nghi, nhưng vẫn bình tâm tĩnh khí ngồi xuống. Bà uống ực một hớp nước, nặng nề thở dài một hơi nói: “Cháu nói đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy sao lại còn gạt bác và ba của nó. Quý Vĩ ấy, nhiều năm qua đều rất hiếu thuận với gia đình bác, làm sao vô duyên vô cớ lại ly hôn! Lùi một bước mà nói, cho dù con bác không thể sinh con liền muốn ly hôn, làm gì thì làm cũng phải bàn bạc một chút chứ! Đứa nhỏ này, đã bảy năm rồi, ly hôn xong kết quả một phen tiền cũng không cầm! Cháu nói đầu óc nó có phải bị keo dính chặt rồi hay không...”

Tô Tuyết có dự cảm: Khi một người phụ nữ nói một hơi gần cả trăm chữ nhưng giọng nói lại không bị đứt quãng, nhất định là đã tới kỳ rồi.

Vì ngăn chặn trái đất bị phá hủy, vì bảo vệ hòa bình vũ trụ, hơn nữa lại là cuộc sống hạnh phúc của cô, Tô Tuyết hít một hơi thật sâu vội cắt đứt lời Diệp Thư Nghiên: “Bác gái bác gái, không bằng như vậy đi! Cháu sẽ thay bác ra ngoài tìm những nơi Thiển Hi hay tới xem, con nhóc này chắc là đang ngồi ở đâu đấy khóc lóc rồi! Còn bác, nếu còn nhiều thời gian, trước hết hãy ở nhà cháu chờ! Cháu đi ngay đây!”

Tô Tuyết cầm lấy túi xách, vội vàng rút khỏi trận địa đã canh giữ gần một tiếng đồng hồ.

Có câu nói được truyền lại rất hay, núi xanh không lo không có củi đốt!

Cố Thiển Hi không mục đích chạy ra đường cái, suy nghĩ không biết đi nơi nào. Thời điểm nhận được điện thoại của Tô Tuyết, cô đang đứng ở một khách sạn gần người, cô nhớ lại lúc mới kết hôn, khi đó Quý Vĩ còn ôm eo cô nói: Bảo bối, chờ sau này chúng ta có tiền, những thứ ở nhà không có chúng ta thích gì liền mua cái đó! Nếu không thì tự chúng ta xây một nhà trọ, đến lúc đó để em làm bà chủ...

Cuối cùng Quý Vĩ cũng gây dựng sự nghiệp thành công, nhưng những hứa hẹn trước kia cũng theo gió biến mất rồi!

Tô Tuyết nói: “Thiển Hi, mình thật phục mẹ của cậu. Nói thẳng cho cậu biết, mình hiện tại cũng không có nhà để về rồi!”

Cố Thiển Hi cảm thấy thật có lỗi: “Cậu đang ở đâu, hay mình mời cậu ăn cơm nhé?”

“Thôi đi! Mình còn muốn đi hẹn hò, nếu cậu cảm thấy buồn chán thì đến chỗ cũ chờ mình!” Nói xong, Tô Tuyết liền cúp điện thoại, đi tìm chàng trai bé nhỏ của cô.

Cố Thiển Hi cầm điện thoại trong tay, lục lọi hồi lâu mới phát hiện bên trong trừ điện thoại của Tô Tuyết cũng chỉ còn có Phó Hữu Minh, cô do dự không biết có nên nhắn tin cho Phó Hữu Minh hay không, nhưng rốt cuộc vẫn nên tính lại xem đã! Vì vậy cô vẫn theo con đường đi thẳng về phía trước!

“Anh yêu, anh có nghe thấy bác sĩ nói cục cưng bây giờ đã có thể suy nghĩ rồi không! Cho nên anh nhất định phải đối tốt với em, nếu không em liền tố cáo với cục cưng!” Trầm Tùy Tâm ngồi kế bên vị trí lái xe, trên mặt tràn đầy hạnh phúc vượt bụng của mình. Điện thoại “đỉnh” một tiếng có tin nhắn tới, Trầm Tùy Tâm tiện tay cầm lên xem nhất thời đen mặt lại. Nhìn Quý Vĩ đang hết sức chuyên chú lái xe, cô ta vội vàng đem tin nhắn xóa đi!

“Chuyện gì vậy?” Quý Vĩ thấy đèn xanh sáng lên, vội đạp phanh thắng xe lại.

Trầm Tùy Tâm cười có chút chột dạ, vội vã vòng vo lảng sang chuyện khác: “Không có gì, chẳng qua là mẹ hỏi chúng ta đã đi khám thai xong chưa thôi!”

Quý Vĩ đưa tay sờ bụng Trầm Tùy Tâm, tựa hồ có thể cảm giác được một sinh mệnh nhỏ bé đang nhảy nhót. Hắn cơ hồ không có bất kỳ hoài nghi nào, chỉ cười: “Mẹ anh là lần đầu được bé cháu trai! Bà đã đợi nhiều năm rồi, không vội mới là lạ! Em bây giờ, chính là bảo bối tim gan của mọi người Quý gia rồi đấy!”

Trầm Tùy Tâm nhú mày, dường như hết thấy đều là chuyện đương nhiên!

Quý Vĩ vừa khởi động xe, nhất thời phát hiện có một bóng người đang đi tới, hắn vội đạp phanh gấp dừng lại. Kết quả Trầm Tùy Tâm không chú ý, cả người tức khắc lao về phía trước, sắc mặt Quý Vĩ bị hù dọa: “Bảo bối, em có làm sao không, có bị thương không?”

Trầm Tùy Tâm đưa tay sờ, cái trán bị đụng đến chảy máu, cô ta liền sợ hãi hét lên một tiếng.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì!” Quý Vĩ vội vàng an ủi Trầm Tùy Tâm, sau đó nhìn người đang té ngã ở phía trước xe của mình, tức tốc xuống xe: “Tiểu thư, cô có biết như vậy sẽ gây chết người hay không hả?”

Cố Thiển Hi cho là mình nghe lầm, khẩn trương ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ của Quý Vĩ.

“Thiển Hi?” Quý Vĩ không nghĩ là Cố Thiển Hi, vội vàng ngồi xổm xuống lo lắng hỏi cô có bị thương không. Cố Thiển Hi lắc đầu, nghĩ muốn đứng lên lại phát hiện mắt cá chân bị trật, nhất thời đau đớn hít sâu một hơi. Quý Vĩ vội đưa tay ra đỡ, Trầm Tùy Tâm bỗng nhiên từ trong xe bước ra: “Anh yêu, bụng em không thoải mái!”

Cố Thiển Hi vừa đưa tay ra, Quý Vĩ đã rút tay về đỡ lấy Trầm Tùy Tâm. Cô trống rỗng đưa tay ra giữa không trung, bỗng nhiên không biết nên đặt ở đâu!

Cô có chút thất vọng muốn khóc, cắn môi chịu đựng đau đớn ở chân, muốn đứng lên.

Trầm Tùy Tâm nhìn một cái liền nhận ra Cố Thiển Hi, người phụ nữ tâm tư háo thắng này đột nhiên sung huyết, Quý Vĩ đỡ cô ta đi đến trước mặt Cố Thiển Hi, Trầm Tùy Tâm cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống Cố Thiển Hi: “Cố Thiển Hi, cô đừng có không biết xấu hổ như vậy? Muốn dùng mưu kế như vậy để cho Quý Vĩ quan tâm cô ư! Có có biết vừa rồi suýt chút nữa đã hại chết đứa con cưng trong bụng tôi không? Tôi thật không hiểu nổi, người đàn bà lòng dạ độc ác như cô sao A Vĩ không sớm một chút bỏ cô đi!”

“Tùy Tâm!” Quý Vĩ cúi đầu kêu Trầm Tùy Tâm một tiếng: “Được rồi, chúng ta đã không có chuyện gì! Đi thôi, không nên động thai khí!”

Trầm Tùy Tâm hừ lạnh một tiếng: “Còn nữa, trở về nói cho người mẹ ham hư vinh của cô, đừng mơ tưởng lấy được một phen tiền trên người A Vĩ! Đừng đem A Vĩ nhà tôi như máy rút tiền, nếu không đừng mong tôi để gia đình cô sống dễ chịu!” Nói xong, Trầm Tùy Tâm chưa nguôi giận quay sang Quý Vĩ nói: “Anh yêu, mau theo em về nhà. Cục cưng mới vừa bị kinh sợ, hiện tại đang cúi kính đây!”

Cúi kính? Nhưng mà con trai mới có năm tháng, sao mà phát cúi được? Cố Thiển Hi thấy Quý Vĩ nhìn cũng không nhìn mình một cái, liền kéo Trầm Tùy Tâm lên xe. Hắn dịu dàng chăm sóc thay cô ta thắt chặt dây an toàn, dặn đi dặn lại muốn cô ta tâm bình khí hòa... Toàn bộ những điều này, cô cũng từng làm như vậy đối với hắn!

Cô nhìn Quý Vĩ lên xe, khởi động máy, sau đó giẫm chân ga cứ như vậy rời đi.

Cố Thiển Hi đột nhiên cảm thấy cô đúng là ngược đãi bản thân, vì một người đàn ông như vậy, lại còn muốn sống muốn chết đến quán rượu uống đến say khướt!

Cô lão đảo từ trên mặt đất đứng lên, dứt khoát bỏ đôi giày cao gót của mình đi, chân trần đi qua đèn giao thông: Quý Vĩ, đừng tưởng rằng không có anh, cuộc sống của tôi sẽ rơi vào bóng tối!

“Tổng giám đốc, bỏ mặc Cố tiểu thư thật sao?” Tôn Nghê lái xe, nhìn Cố Thiển Hi từ trên mặt đất bò dậy, sau đó chân khập khiễng đi đến ven đường. Không tránh được trong lòng có mấy phần lo lắng! Phó Hữu Minh vẫn không chớp mắt nhìn Cố Thiển Hi, nhìn cô bị thương, nhìn cô tuyệt vọng, nhìn cô kiên cường đứng dậy, cố chấp bước chân đi về phía trước!

Anh nói: “Không cần! Chỉ có đau mới có thể hoàn toàn tỉnh ngộ! Mỗi lần Quý Vĩ tổn thương cô ấy, sau này cô ấy mới có thể trụ vững mà trưởng thành.” Phó Hữu Minh điềm đạm nói, làm bộ phớt lờ khuôn mặt vụn vụn cạn kiệt sức lực của Cố Thiển Hi.

Tôn Nghê từ từ lái xe, vẫn đi theo Cố Thiển Hi.

Cố Thiển Hi cuối cùng dứt khoát đi đến tìm một chỗ trên quảng trường, hướng bóng cây đặt mông ngồi xuống. Cô đem giày ném ở một bên, nhìn lại mắt cá chân của mình sưng phồng. Cô nhẹ nhàng đưa tay nhấn vào, nhất thời đau đớn hít một ngụm khí lạnh.

“Tổng giám đốc, Cố tiểu thư hình như bị thương hơi nặng!” Tôn Nghê nhìn Cố Thiển Hi ngồi ở đó, thỉnh thoảng nhe răng nhe lợi.

Lại nói, thật ra Tôn Nghê đối với Cố Thiển Hi có chút quen biết, vì vậy Tôn Nghê đặc biệt chú ý đến nhất cử nhất động của cô!

Phó Hữu Minh thở dài một hơi: Người phụ nữ này, trong điện thoại rõ ràng có số của anh, chẳng lẽ không biết nhấn cho anh sao? Đã nhiều năm như vậy, tính tình sao còn bướng bỉnh như thế!

“Tổng giám đốc, là điện thoại của bà nội!” Tôn Nghê đưa điện thoại cho Phó Hữu Minh: “Chắc là gọi tới thúc giục cháu dâu tới đây!”

Phó Hữu Minh trừng mắt liếc Tôn Nghê: “Cậu càng ngày càng nhiều lời rồi đấy!” Tôn Nghê liếc mắt, vội vàng quay đầu tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của Cố Thiển Hi. “

Bà nội!” Giọng nói Phó Hữu Minh nhất thời ôn hòa đi mấy phần, gọi hết sức thân mật. Bà nội ở nhà giọng điệu lộ ra vẻ có chút mất hứng: “Anh còn biết đến bà à! Cháu dâu của bà đâu rồi, nói cô ấy nghe điện thoại đi!”

Phó Hữu Minh dở khóc dở cười: “Bà nội, bà không sợ cháu tìm cho bà một cô cháu dâu thâm độc sao. Bà không phải nói cho cháu thời gian ba ngày ư, sao lúc này mới có ba tiếng bà lại gọi tới hối thúc rồi?”

Bà nội Phó gia là người như thế nào?

Những năm trước chính xác là một nữ cường nhân trong giới kinh doanh, cha mẹ Phó Hữu Minh sau khi qua đời, toàn bộ sản nghiệp Cố gia liền lâm vào nguy cơ đổ vỡ, mà năm đó Phó Hữu Minh vẫn còn nhỏ căn bản không thể nào gánh nổi trách nhiệm lớn như vậy. Chính vào lúc này, bà nội mang danh nghĩa con dâu Phó gia tiến vào tiếp quản xí nghiệp Phó thị, ngăn cơn sóng dữ!

Phó Hữu Minh có chút khổ não, mà bà nội vẫn cứ cố hết sức mà chặm vào. Anh trước sau cảm thấy chuyện này trì hoãn cũng không hay, cuối cùng nhanh chóng đổi chủ ý, bất kể tốt xấu gì trước tiên gặp cô rồi nói sau.

“Bà mặc kệ anh, cho anh thời gian nửa tiếng mau mau mang cháu dâu đến đây cho bà! Nếu không nhìn thấy người, bà liền lập tức đặt vé máy bay sang Mỹ, cả đời cũng không quản anh, làm gì tùy anh!” Nói xong, bà nội Phó quyết đoán cúp điện thoại. Vú Trần đứng trước bà nội, nhìn bà mang vẻ mặt nghiêm túc, liền không nhịn được bật cười: “Lão phu nhân, bà thật sự không sợ thiếu gia sẽ mang về một người kiêu căng ngạo mạn sao?”

Bà nội Phó đối với chuyện này ra vẻ vô cùng chắc chắn, bà thần thanh khí sắc nói: “Đó là đương nhiên! Tính tình đứa nhỏ này ta hiểu rất rõ, nó mới đầu không có cự tuyệt, rõ ràng chuyện này rất có hi vọng. Vú Trần, bà nhanh đi chuẩn bị đi, theo quy tắc cũ mà làm!”

“A, vâng!” Vú Trần vui tươi hơn hờ đáp, vội vàng đi chuẩn bị.

Trong ấn tượng của Cố Thiển Hi, cô cảm thấy Phó Hữu Minh tựa như thiên thần mang đôi cánh trắng, bởi vì anh luôn luôn xuất hiện bên cô mỗi khi cô cần nhất, hơn nữa còn mang cho cô sự ấm áp.

Mặc dù, sau này Tô Tuyết nói rằng trong thần thoại Bắc Âu, ác ma cũng mọc cánh; Dĩ nhiên còn có điều nhân... Dù cho Phó Hữu Minh là thiên sứ, ác ma hay điều nhân, thì đều là một vắn đề sâu sắc đáng nghiên cứu.

Phó Hữu Minh xuống xe đi tới trước mặt Cố Thiển Hi, cúi đầu nhìn cô.

Cố Thiển Hi ủ rũ cụp đầu, ngón tay đặt trên điện thoại không ngừng chạm vào cái tên “Phó Hữu Minh” rồi lại chần chừ, cô nghĩ tới mình bây giờ không thể đi bộ, gọi cho anh ta, điều này đối với người đàn ông đã có một đêm tình với cô có phải là phiền toái hay không.

“Tại sao không gọi?” Phó Hữu Minh nhìn cô vẫn do dự, không nhin được hỏi.

Cố Thiển Hi hoảng sợ tay run lên, điện thoại liền rớt trên cỏ. Cô ngẩng đầu nhìn lên, đã trông thấy Phó Hữu Minh đang ở trước mặt mình, phía sau anh là vạn ánh hào quang, những tia nắng chói lọi sáng rực chiếu lên dáng người cao lớn của anh, tức khắc giống như gặp được thiên sứ.

Trong khoảnh khắc đó, Cố Thiển Hi cảm thấy Phó Hữu Minh nhất định là thiên sứ mà trời cao phái xuống.

Tư thế hai người giống như lúc trước, cùng là hai người, chỉ có khác là lần này không có mây đen đầy trời cũng không có mưa to bàng bạc, mà là mặt trời treo cao cùng với người đàn ông toàn thân tỏa sáng.

Cố Thiển Hi nói: “Tôi đang suy nghĩ, anh có giống như lần trước xuất hiện ở trước mặt tôi không!”

9. Chương 9

Phó Hữu Minh cả người bỗng ngưng ngẩn, nhưng mà chỉ trong phút chốc như không có chuyện gì xảy ra ôm Cố Thiển Hi lên xe.

“Thật xấu hổ, tôi không biết tại sao mình lại nói như vậy nữa!” Cố Thiển Hi biết mình lỡ lời, lúng túng ngồi ở ghế sau cúi đầu nói lời xin lỗi.

Đúng vậy, cô sao có thể chờ đợi điều này! Nhất định là đã uống quá nhiều rượu, đầu óc cũng không còn tỉnh táo!

Cố Thiển Hi không hỏi Phó Hữu Minh muốn đi đâu, dù sao hiện tại cô cũng không có chỗ để đi, cho nên dù đi nơi nào cũng không quan trọng. Phó Hữu Minh vẫn trầm mặc không cất tiếng, một hồi lâu mới mở miệng nói một câu: “Bà nội muốn gặp em!”

“À!” Cố Thiển Hi nhợt nhạt đáp một tiếng, lúc này mới nhớ tới thời điểm sáng nay Phó Hữu Minh hình như cũng đã đề cập đến vấn đề này. Cô bỗng nhiên kêu to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phó Hữu Minh: “Hông rồi, tôi quên phải mua lễ vật rồi! Anh xem có muốn mua chút gì không? Hay bà nội có thích đồ Tô Châu không...”

Phó Hữu Minh nhìn vẻ mặt gấp gáp của cô, tiếng ‘bà nội’ nói cũng thuận miệng vô cùng, nhin không được cười: “Em chính là lễ vật tốt nhất rồi, vì vậy không cần mua gì đâu!”

“Như vậy sao được!” Cố Thiển Hi khẳng khẳng muốn mua lễ vật, tựa hồ quên mất bây giờ chẳng qua cô chỉ là một người qua đường. Phó Hữu Minh không chịu nổi cô, không thể làm gì khác hơn là phân phó Tôn Nghệ đem xe dừng ở một cửa hàng trang sức, sau đó để cho Cố Thiển Hi tùy tiện chọn một thứ làm lễ vật.

Cố Thiển Hi khập khiễng đứng ở cửa hàng trang sức, sau đó sờ sờ cái ví tiền khô quắt, nhất thời rất xấu hổ. Cô cũng không muốn hỏi mượn tiền Phó Hữu Minh, khoản tiền hai mươi sáu vạn còn chưa có, nếu như tính cả đồ trang sức này đoán chừng cả đời cô sẽ sống để trả tiền mất.

Cố Thiển Hi nói: “Tôi có biết một cửa hàng lưu niệm, có rất nhiều đồ vật tiện nghi, quan trọng nhất tôi lại là khách quen ở đó! Không bằng chúng ta đến nơi đó đi!” Cô vuốt túi tiền của mình, có chút lúng túng nói.

“Được” Phó Hữu Minh gật đầu, bảy năm qua cô đã thay đổi rất nhiều, Phó Hữu Minh cảm thấy cô trở thành người vất vả cố chày ra nước luôn rồi!

Ngay cả quà tặng đại sự như vậy, lại chi tiêu chưa tới năm mươi đồng!

Cố Thiển Hi nói lễ vật là tấm lòng, không thèm để ý đến giá tiền cao hay thấp. Giống như cảm giác khi yêu, không cần để ý quá khứ cùng thân phận của đối phương!

Tôn Nghệ lái xe, không nhìn được từ trong kính chiếu hậu nhìn chỗ ngồi phía sau thoáng thấy Cố Thiển Hi một người bận rộn đầy sức sống và thú vị. Phó Hữu Minh lắc đầu, hết sức hoài nghi có phải bảy năm qua Cố Thiển Hi sống ở khu ổ chuột hay không. Cô ngồi ở chỗ đó, cúi đầu, động tác trong tay vẫn không ngừng, một vài con hạc giấy sặc sỡ rất sống sống bắt đầu được tạo thành.

Động tác của cô rất thành thạo, tựa như đã sớm luyện tập trăm ngàn lần, không tới hai mươi phút đã xếp được một núi hạc giấy. Phó Hữu Minh khóe miệng có chút ngạc nhiên: đây chính là lễ vật? Xem ra đây là lễ vật ít tiền nhất mà bà nội nhận được trong đời... Dĩ nhiên, cũng là lễ vật có tâm ý nhất.

Cố Thiển Hi cầm lên một con hạc giấy, sau đó dùng vô số hạt thủy tinh nhỏ luồn qua, tự mình treo lên xe của Phó Hữu Minh: “Ừm, cũng không có cái gì để cảm ơn anh! Hi vọng con hạc giấy này có thể cầu trời mang lại sức khỏe và may mắn cho anh!”

Cô cũng không quan tâm Phó Hữu Minh có đồng ý và ghét bỏ hay không, sau đó tự mình thưởng thức kiệt tác của mình.

Bảy năm rồi, cô vẫn giống như đứa trẻ! Phó Hữu Minh nhìn Cố Thiển Hi, khóe miệng lơ đãng giương lên nụ cười.

Nếu như hỏi Phó Hữu Minh rốt cuộc yêu Cố Thiển Hi ở điểm nào nhất, có lẽ chính là coi trọng một phần tính tình trẻ con của Cố Thiển Hi. Cô dường như vĩnh viễn đều có thể sống rất vui vẻ, bất kể gặp bao nhiêu chuyện gì, tựa hồ đều có thể tự mình hóa giải;

Trong lòng cô vĩnh viễn luôn có một chú thỏ nhỏ, thỉnh thoảng lại nhảy nhót!

Phó Hữu Minh có đôi khi chính anh cũng không hiểu nổi Cố Thiển Hi như vậy là hồn nhiên hay ngốc nghếch!

Tóm lại, anh chính là đã điên cuồng yêu cô như vậy!

Thậm chí, anh ngay cả những nơi Cố Thiển Hi từng cùng Quý Vĩ hẹn hò đều nhớ rõ ràng.

Xe hơi lái vào một khu biệt thự độc lập, Cố Thiển Hi cầm một bình thủy tinh đầy hạc giấy, nhìn đã biết là một lễ vật ít tiền, cầm trên tay không hề có cảm giác. Cô rốt cuộc đã biết tại sao Phó Hữu Minh muốn đưa cô đến cửa hàng trang sức... Quả nhiên đã chứng minh lựa chọn của cô thật là thảm thương!

“Bà nội!” Phó Hữu Minh coi chừng bộ dạng muốn lùi bước của Cố Thiển Hi, xuống xe liền cất giọng gọi.

Vú Trần nhanh chóng chạy ra mở cửa, cung kính hô: “Thiếu gia, cậu đã về! Vị này chính là Cố tiểu thư sao?”

“Đây là vú Trần, tâm phúc số một của bà nội!” Phó Hữu Minh giới thiệu vú Trần.

Khẩu khí hài hước của anh khiến cho Cố Thiển Hi phút chốc cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô gật đầu cười cười: “Con chào vú Trần, gọi con là Thiển Hi được rồi!”

Vú Trần đem Cố Thiển Hi đơn giản đánh giá từ trên xuống dưới, vừa tranh thủ mở rộng cửa ra: “Bệnh bao tử của lão phu nhân mới rồi tái phát, vừa uống thuốc nằm nghỉ rồi! Lão phu nhân phân phó, nếu thiếu gia trở về thì trực tiếp đưa Cố tiểu thư vào phòng bà!”

Phó Hữu Minh bỗng chốc khẩn trương, vội vã đi vào phòng: “Bác sĩ nói thế nào?”

“Tính tình lão phu nhân cậu không phải không biết, đời nào chịu để cho bác sĩ khám! Nhưng mà cũng may uống thuốc xong đã không có chuyện gì rồi!”

Lòng Phó Hữu Minh treo lên lúc này mới thả lỏng, Cố Thiển Hi vẫn đi theo phía sau anh, một câu cũng không nói, chỉ ngậy ngốc nhìn nhìn lễ vật mình tỉ mỉ chuẩn bị, hận không đánh vào trán mình một gậy! Người ta đường đường là giám đốc tập đoàn Phó thị, bà của anh đương nhiên cũng là người có danh tiếng... Lễ vật như vậy, sao có thể nhìn vừa mắt được đây?

Vú Trần mở cửa, Cố Thiển Hi nhìn vào trong phòng thấy một bà lão tuổi chừng sáu mươi, bà híp nửa mắt nằm trên ban công phơi nắng, cả người lộ ra vẻ vô cùng hiền hậu!

“Bà nội!” Phó Hữu Minh nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng hết sức dễ nghe.

Cố Thiển Hi bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi theo, đứng tại chỗ, không biết phải nói gì.

Bà nội khôi phục thần trí, khe mở mắt, làm bộ ra vẻ như hữu khí vô lực: “Cháu về rồi sao? Bà nội thiếu chút nữa cho là không thể nhìn thấy cháu nữa... Bà nội mới vừa mơ một giấc mộng. Mơ thấy Diêm Vương nói, nếu bà không gặp cháu trai thì sẽ đưa bà đi...”

Phó Hữu Minh híp nửa con mắt nhìn bà, phút chốc thở phào nhẹ nhõm, anh dứt khoát ngồi xuống một bên cứ như vậy nhìn bà nội Phó: Bà nội, bà lại cùng vú Trần gạt cháu chứ gì?

Bà nội Phó sợ nhất chiêu này của Phó Hữu Minh, bà vội dời tầm mắt đến trên người Cố Thiển Hi: “Vị này chính là Cố tiểu thư sao!”

“Cháu chào bà nội!” Cố Thiển Hi tiến lên một bước, lễ phép chào hỏi: “Thực ra gọi cháu là Thiển Hi được rồi! Đúng rồi, cháu có quà muốn tặng cho bà, nghe nói hạc giấy tượng trưng cho sự an khang hạnh phúc đến mọi người, hi vọng bà nội sẽ thích!”

Bà nội Phó vui vẻ nhận lấy, nhìn lễ vật ra mắt này. Bà trực tiếp mở nắp bình cầm lấy một con ra ngoài, tò mò đặt trong lòng bàn tay nhìn nhìn: “Đây là do cháu gấp sao?”

Cố Thiển Hi có chút xấu hổ gật đầu!

Sống hai mươi sáu năm, đây là lần đầu cô cảm thấy mình muốn chui xuống lỗ.

“Cục cưng Hữu Minh, cháu nhìn xem, cháu là cháu ruột của bà, vậy mà cũng chưa từng thấy món quà tốn tâm tư nào của cháu cả! Sau này hãy học một ít của Thiển Hi đi, học cách nào để làm cho bà lão này vui vẻ một tí!” Bà nội Phó hết sức hài lòng Cố Thiển Hi, bà còn tưởng rằng cô sẽ để cho Phó Hữu Minh mua mấy thứ đồ trang sức đưa tới đây, không nghĩ đến Cố Thiển Hi lại hao tâm như vậy.

Phụ nữ sống đến hai mươi sáu tuổi, lại vẫn còn bộ dạng đơn thuần như vậy, thật sự là một chuyện rất khó gặp.

Bà nội Phó nhìn Cố Thiển Hi đứng ở đó, lưng thẳng tắp, khuôn mặt trắng trẻo giản dị, môi cũng không tô son, nhìn qua có chút mộc mạc thần khiết. Bà nội đem bình đưa cho Cố Thiển Hi: “Cháu nếu như không ngại, giúp bà treo những con hạc này lên. Bà cũng muốn hưởng phúc của chúng, xem xem có thể đem đến cho bà một đứa cháu chắt không!”

“Được ạ!” Cố Thiển Hi đáp ứng, nhưng mà vết thương trên chân vẫn còn đau.

Phó Hữu Minh nhìn bộ dáng quật cường của cô, không nhịn được đau lòng, vội vàng tiến lên đưa Cố Thiển Hi đến chỗ của mình ngồi xuống: “Chân bị thương thì đừng có cậy mạnh, lẽ nào em định không tìm người giúp hay sao?” Khẩu khí của anh mặc dù mang theo trách cứ, nhưng bà nội Phó nghe lại vô cùng vui mừng.

Lâu rồi chưa từng thấy cháu trai quan tâm một người phụ nữ như vậy, chuyện này quả là hấp dẫn!

“Thiển Hi, nói cho bà nội nghe các cháu tính lúc nào kết hôn?” Bà nội Phó không sợ nói chuyện có thể hù dọa chết người, bỗng nhiên bất chấp nói một câu thiếu chút nữa làm cho Phó Hữu Minh từ trên băng ghế té xuống.

Về mặt Cố Thiển Hi cũng ngạc nhiên, không nhịn được quay đầu nhìn Phó Hữu Minh một cái.

Bà nội lôi kéo tay cô bảo đảm chứng nhận: “Cháu yên tâm, con trai Phó gia chúng ta làm gì đều nhất định sẽ chịu trách nhiệm! Các cháu tối hôm qua, là ở cùng nhau phải không?”

“Hà?” Quai hàm Cố Thiển Hi muốn rớt xuống đất, cái này bà nội Phó có phải suy nghĩ quá thoáng hay không?

Loại vấn đề này, phải để cho người ta trả lời thế nào đây.

Bà sẽ không phải đem cô nghĩ thành cháu dâu chứ?

Cố Thiển Hi hấp tấp đứng lên giải thích: “Bà nội, tối hôm qua là cho chúng cháu uống nhiều quá, cho nên... Không phải, thật ta cháu không phải là... Cái kia...” Cố Thiển Hi cảm thấy cô càng giải thích càng loạn, vội vàng nhìn Phó Hữu Minh nhờ giúp đỡ: Anh nhanh giải thích giải thích đi!

“VẬY CHÍNH LÀ CÓ RỒI!” Bà nội Phó khẩn trương vỗ tay một cái, cả người tinh thần phấn chấn từ trên ghế salon đứng lên, thanh âm vang vọng hô: “Vú Trần, mau hẹn bác sĩ Lâm chuẩn bị làm kiểm tra!”

Có... Cố Thiển Hi nghe lầm rồi, cho là bà nội Phó nói cô mang thai, cô vội vàng muốn giải thích, nhưng bà nội Phó đã lôi tay cô kéo ra ngoài: “Đi, cùng tới bệnh viện với bà nội!”

Đi bệnh viện?

Nhìn bộ dáng bước đi nhanh nhẹn của bà nội, lúc này thật không giống như người bệnh vừa mới uống thuốc!

Phó Hữu Minh nhìn bà nội lôi kéo Cố Thiển Hi đi xuống dưới lầu, liền cảm thấy đắc thắng tràn trề.

Cố Thiển Hi, anh nói rồi, lần này tuyệt đối sẽ không để em rời đi!

10. Chương 10

Cố Thiển Hi ngồi trên băng ghế trong lối đi nhỏ, tay chân luống cuống. Theo như lời của bà nội Phó nói, thân là bạn gái Phó Hữu Minh, nhất định thân thể phải khỏe mạnh, ăn uống phải thật ngon miệng. Cho nên, chuyện cần phải làm đầu tiên là kiểm tra toàn thể xem có đau ốm gì không!

Cô nhích thân thể nhìn vào trong phòng làm việc của viện trưởng, trong mắt đều là nụ cười vui sướng không ngừng được miệng!

Phó Hữu Minh hết lần này tới lần khác làm như không có chuyện gì, cô nghiêng người dựa vào tường, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ đến xuất thần.

“Chúc mừng lão phu nhân. Tỷ lệ mang thai gần tám mươi lăm phần trăm! Nhưng mà đây là lần mang thai đầu tiên, ba tháng đầu rất quan trọng, nhất định phải chú ý! Nhất là trong tuần đầu thụ tinh, nhất định bà cần phải cẩn thận, không nên làm việc quá sức, tốt nhất là nên tạm dừng chuyện phòng the! Tuyệt đối phải hết sức cẩn thận!” Viện trưởng đem báo cáo kiểm tra đưa cho bà nội Phó, không quên dặn dò một hồi.

Bà nội Phó vui mừng cầm lấy báo cáo, không khách khí nói: “Lão Hứa, tôi thật muốn ôm chặt ngay bây giờ, ông chính là đại ân nhân số một của Phó gia chúng tôi đây!”

Viện trưởng chỉ cười không nói lời nào!

Dựa vào giao tình của ông cùng với lão già Phó gia, chuyện này căn bản cũng không là gì.

Cố Thiển Hi nói: “Phó tiên sinh, bà nội có phải quá khoa trương hay không? Chúng ta có cần phải giải thích một chút?”

Phó Hữu Minh quay đầu lại, trầm tư một lúc lâu, lời nói ẩn ý sâu xa: “Bà nội bị cao huyết áp, thân thể vẫn chưa tốt, hiện tại không thể bị kích động. Trước hết đặt chuyện này qua, chờ thêm mấy ngày nữa anh sẽ nói cho bà hay!”

“Ừ!” Cố Thiển Hi cũng không hoài nghi, thật thà gật đầu.

Lúc Tô Tuyết gọi điện tới báo cáo, Cố Thiển Hi đang ăn cơm trưa.

Bà nội Phó lôi kéo cô đi, nói rằng muốn bồi bổ cơ thể cho cô, vì thế Cố Thiển Hi phát hiện tất cả các món ăn trong nhà hàng đều được bày lên trên bàn. Bà nội Phó vẫn không quên hỏi lung tung này kia, hỏi Cố

Thiến Hi thích ăn món gì! Thái độ ân cần như vậy làm cho Cố Thiến Hi cảm thấy có phải cô bị bệnh nan y rồi không, phải chăng đây là bữa tối cuối cùng?

“Ồ hay!” May là bà nội được nuôi dạy đàng hoàng, cũng không nhịn được phỉ nhổ: “Nói lung tung gì vậy, những lời như vậy sau này không được phép nói nữa!”

Tô Tuyết nói mùa xuân của Cố Thiến Hi rất cuộc cũng đã tới, thậm chí oán trách mình cũng có tình một đêm mà sao lại không tìm được một người đàn ông vừa ý? Cô hỏi Cố Thiến Hi có phải cô ấy có thuốc mê gì không, nếu không tại sao chỉ một chiêu đã bắt được địch rồi!

Cố Thiến Hi xém chút nữa phun hết cơm trong miệng ra, không thể làm gì khác hơn là kéo giọng thật nhỏ: “Mình cùng anh ta trước kia có gặp qua một lần, chính là người đã đưa mình về nhà hôm trước! Cậu có nhớ không, anh ta là chủ nợ lớn của mình, thiếu hai mươi sáu vạn vẫn còn chưa có tiền trả nữa!”

Tô Tuyết gõ trán một cái: “Trời ạ, Cố Thiến Hi, cậu ly hôn quá đúng lúc! Xem ra mình cũng phải kết hôn thôi, sau đó lại ly hôn, nói không chừng bạch mã hoàng tử của mình cũng xuất hiện!”

“Cậu trước tiên đừng tìm bạch mã hoàng tử, thay mình tìm một công việc nào đó đi! Mình không có việc làm, đoán chắc bán mình cũng không đủ trả lại hai mươi sáu vạn!” Cố Thiến Hi nói xong cúp điện thoại.

Tìm việc làm? Lòng Phó Hữu Minh thâm trầm, đã sớm có chủ ý!

Khi rời khỏi nhà hàng, Phó Hữu Minh rõ ràng cố ý đi ở phía sau, anh cảm thấy chính mình không thể nào mà ra mặt được.

Bởi vì Cố Thiến Hi đem toàn bộ đồ ăn còn thừa đóng gói lại, bảo là muốn mang đi! Sau đó về nhà bỏ tủ lạnh, còn có thể ăn được mấy ngày!

Anh thân là khách VIP của nhà hàng, từ trước đến nay xài tiền như nước. Hôm nay lại đem đồ ăn thừa gói lại mang về nhà, cái này làm cho Phó Hữu Minh không nâng mặt nổi mà bước đi!

Nhất là người quản lý và người phục vụ của nhà hàng này, nhìn Cố Thiến Hi giống như sinh vật lạ, mà Cố Thiến Hi còn rất tự hào ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi ra ngoài: Sừ hòa nhật đương ngọc, hân trích hòa hạ thổ (Dịch: Cây đồng đang buổi ban trưa/Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày), khi còn bé chưa đọc qua bài thơ này hay sao?

Bà nội Phó cũng không ngăn cản, dặn dò lái xe đưa Cố Thiến Hi về nhà Tô Tuyết, bà cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, sau đó mới vẫy tay tạm biệt Cố Thiến Hi!

Bà cũng không yên tâm khi cháu dâu của bà, vợ của cháu đích tôn ở một nơi như vậy, ăn đồ ăn thừa cơm thừa!

Diệp Thư Nghiên không biết khi nào đã rời đi, chỉ để lại một mảnh giấy, trên giấy viết sau này mỗi ngày đều sẽ đến một chuyến, cho tới khi nào Cố Thiến Hi chịu về nhà mới thôi!

“Thiến Hi, mẹ của cậu thực lợi hại! Ngay cả mình giang hồ lâu như vậy, đều bó tay chịu trói rồi, cậu rốt cuộc tính thế nào?” Tô Tuyết trong tay gặm tôm hùm, trong miệng còn nhai chưa xong!

Cố Thiến Hi chưa nghĩ đến vấn đề này, không thể làm gì hơn là ứng phó qua loa: “Đợi chừng nào mình tìm được việc làm trước rồi tính sau!”

“Quý Vĩ ấy, cậu thật sự một phen tiên chia tay cũng không lấy của hắn sao?” Tô Tuyết nhớ tới Quý Vĩ, nói rõ ràng, cũng thật lòng cảm thấy không đáng thay cho Cố Thiến Hi!

Quý Vĩ bây giờ coi như là người có tiền, một trăm tám mươi vạn chẳng lẽ cũng không chịu chu cấp?

Cố Thiến Hi ngây ngốc, một lúc lâu mới lên tiếng: “Tình yêu không thể thay thế bằng tiền bạc được! Nếu như bởi vì hai người chia tay mà đòi phí chia tay, mình đây cùng nhân tình có cái gì khác nhau? Ai cũng có thể chà đạp tình yêu của mình, nhưng duy nhất chính mình không thể chà đạp tôn nghiêm của bản thân!”

Cô nói rất có khí phách, lý lẽ cứng rắn làm cho Tô Tuyết cũng không thể phát biểu ý kiến gì.

Đúng vậy, tình yêu là thật ra là chuyện tình cảm của hai người kết hôn, nếu như bể cong tình yêu sẽ biến thành chuyện riêng của hai người! Bất kể trong lúc tình cảm hỗn loạn thành dạng gì, tình yêu chính là tình yêu, nó chỉ cần ở một chỗ, như vậy cũng đủ làm người ta tôn trọng!

Tô Tuyết nghĩ cô phải tìm một đề tài nào đó hạ bớt không khí trong phòng, bởi vị thật sự là rất quý dị.

“Thiến Hi, dù sao bây giờ cậu chưa tìm được việc, không bằng trước tiên đến tiệm áo cưới giúp mình đi! Dù gì cũng có sẵn sức lao động miễn phí, có ngọc mới không xài!”

Cố Thiến Hi nhìn Tô Tuyết đang ăn đồ ăn ngon, không nhịn được mắt trợn trắng: “VẬY cậu tính xem bữa cơm này nên trả ình bao nhiêu tiền đi!”

“Này, Cố Thiến Hi!” Tô Tuyết xù lông: “Mình không trách cậu nhặt đồ ăn thừa đem về tiếp đãi ân nhân cứu mạng cậu thì thôi, cậu lại dám mở miệng muốn mình trả tiền! Mình đưa cậu, cậu dám lấy không?”

Cố Thiến Hi đang muốn gạt đầu, ngoài cửa liền có người gõ cửa, đập thùng thùng!

“Muốn chết hả!” Tô Tuyết miệng cũng không kịp lau, mang dép ra mở cửa.

Một bác gái khoảng bốn mươi tuổi đứng ở cửa, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tô tiểu thư, căn phòng này ngày mai là hết kỳ hạn rồi, cô xem xem hôm nay có thể dọn dẹp đồ đạc chuyển đi được chưa?”

“Dọn nhà?” Tô Tuyết có chút không hiểu: “Đến kỳ hạn vẫn có thể tiếp tục thuê mà, cháu cũng không phải không trả tiền?”

Chủ cho thuê nhà vẫn cười chân thành như cũ: “Đây không phải vấn đề trả tiền hay không, dù sao căn phòng này tôi cũng không muốn cho cô thuê nữa! Cô bây giờ đã gần người giàu có rồi, xin cô đại nhân đại lượng bỏ qua cho tôi đi! Căn phòng này là sản nghiệp tổ tiên để lại cho tôi, nếu cô không dọn đi, nó sẽ bị thu mua đấy! Cô xem đó, nhiều năm qua tôi đối đãi với cô có phần không tệ, cô giúp tôi, mau mau dọn đi đi!”

Tô Tuyết không hiểu gì hết: Gần người giàu có!

Cô quay đầu nhìn về mặt mờ mịt của Cố Thiến Hi, đột nhiên cảm thấy chuyện này nhất định có quan hệ với Cố Thiến Hi.

Chủ nhà vừa nói xong, ngay tức khắc một đám đàn ông to lớn xông vào trong phòng Tô Tuyết, thấy cái gì dọn lấy cái đó, không chút khách khí. Tô Tuyết nhìn từng người từng người: “Các ông đây là đang muốn vào nhà ăn cướp à, đừng tay ngay nếu không bốn tiểu thư sẽ báo cảnh sát!”

Nhưng mà, tiếng rống của sư tử Hà Đông vẫn không dùng được!

Tôn Nghệ từ ngoài cửa bước vào, hướng về phía Tô Tuyết gật đầu, sau đó mới đi tới trước mặt Cố Thiến Hi: “Cố tiểu thư, lão phu nhân thay cô và Tô tiểu thư tìm một nơi ở mới, hôm nay có thể dọn đi rồi! Xe đang ở dưới chờ, đi ngay bây giờ được chưa?”

Về mặt Tô Tuyết bình tĩnh đại ngộ nhìn Cố Thiến Hi: Cố Thiến Hi ơi Cố Thiến Hi, nhìn không ra cậu thật là người đầu óc thâm sâu quá nha!

“Tôi cảm thấy nơi này rất tốt mà!” Cố Thiến Hi không có phản ứng với nụ cười mờ ám của Tô Tuyết, đứng dậy nho nhã lễ độ nói.

Tôn Nghệ vẫn giữ vẻ mặt nghề nghiệp mỉm cười: “Lời của lão phu nhân tôi không dám không tuân theo! Dù sao cũng chỉ cần thời gian nửa tháng, chờ bà qua giai đoạn này, đến lúc đó hai cô chuyển đi cũng không muộn!”

Chủ nhà đứng ở cửa, thì thầm trong miệng: cô dọn đi mau đi, để tôi còn nhận lại phòng nữa!

Khi Cố Thiến Hi quay đầu lại nhìn, trong phòng đã được dọn sạch trơn. Cô nhớ tới lời Phó Hữu Minh đã nói... cảm thấy chuyện này mình cũng có trách nhiệm, không thể làm gì khác đành gật đầu đồng ý.

Phó Hữu Minh vốn muốn cùng Cố Thiến Hi đi tới nhà mới, đây cũng là mệnh lệnh của bà nội. Chẳng qua trên đường anh nhận được một cú điện thoại, sau đó sắc mặt tối sầm, căn dặn Tôn Nghệ đưa Cố Thiến Hi đi trước, còn anh thì tự mình lái xe khác bỏ đi.

Tô Tuyết kinh hô, nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhất thời dưới chân như bị đóng đinh đứng bất động. Cô nuốt một ngụm nước bọt nói: “Cố Thiển Hi, đừng nói mình là tình một đêm của cậu lại chính là tổng giám đốc tập đoàn Phó thị, xếp thứ nhất trong những người đàn ông độc thân hoàng kim, Phó Hữu Minh nha! Đây là tình nhân trong mộng của mình đó!”

Cố Thiển Hi vội vàng che miệng Tô Tuyết, nhìn vẻ mặt Tôn Nghệ không có gì thay đổi, mới nói nhỏ bên tai Tô Tuyết: “Cậu đừng khoa trương như vậy! Nếu cậu thích, mình đưa cho cậu là được chứ gì?”

“Thôi đi, chồng bạn không thể đoạt, mình liền nhịn đành bỏ thứ yêu thích vậy!” Tô Tuyết mang vẻ mặt ủy khuất, giống như cô ấy mới chính là người bị hại.

Tôn Nghệ lái xe rất ổn định, không tới nửa giờ xe liền dừng lại ở phía trước một khu biệt thự độc lập.

Cổng lớn biệt thự mở ra, hơn mười người giúp việc nữ và đầy tớ đứng ở đằng sau cánh cổng, trong nháy mắt Cố Thiển Hi cảm thấy không thở được.

Lão phu nhân rốt cuộc muốn làm gì, bởi vì cô là bạn gái Phó tiên sinh sao? Lý do này có phải quá miễn cưỡng hay không!

Lòng cô thấp thỏm không yên, hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Tô Tuyết.

Phó Hữu Minh đem xe dừng lại trước cửa một tòa soạn, đi thẳng vào trong.

Chủ biên tòa soạn có chút giao tình với anh, anh ta đưa Phó Hữu Minh tới phòng họp đóng cửa lại, sắc mặt trầm trọng nói: “Phó tiên sinh, hôm nay có người dấu tên gọi điện tới tòa soạn, tuyên bố là em trai của anh, hơn nữa còn có chuyện liên quan đến cha anh, hẳn muốn đem tấm màn vạch trần! May mà lúc ấy người nghe điện thoại là tôi, tôi thấy cần thông báo cho anh, muốn xem ý kiến của anh một chút!”

Phó Hữu Minh không nghĩ tới hành động của Quý Vĩ lại nhanh như vậy, nhưng mà hẳn không trực tiếp công bố tin tức kia ra, mà lại nói cho tòa soạn mà Phó Hữu Minh quen thuộc nhất, Phó Hữu Minh biết Quý Vĩ vẫn còn một chút kiêng dè với anh!

Hắn đang thách thức!

Trong vòng vài ngày ngắn ngủi, do tập đoàn Phó thị rút về hết tất cả tiền đầu tư, công ty Quý Vĩ nhất thời bắt đầu chịu không nổi. Hẳn thậm chí còn phải đối mặt với những khoản tiền bồi thường, chỉ những thứ này cũng đủ để cho hắn năm năm lao tâm khổ tứ thành lập công ty trong một đêm phải đóng cửa.

“Hắn còn gửi tới cái này!” Chủ biên do dự đem ảnh chụp giao cho Phó Hữu Minh.

Trên tấm ảnh là buổi tối hôm Phó Hữu Minh đưa Cố Thiển Hi vào khách sạn, hai người dựa sát vào nhau nhìn vô cùng mờ ám.

Trong lòng Phó Hữu Minh nổi giận, thản nhiên đứng lên: Quý Vĩ ơi là Quý Vĩ, anh nghĩ có thể lợi dụng cô ấy mà cảnh cáo tôi, có phải tự ình quá thông minh hay không?

Anh trả lại tấm ảnh cho chủ biên, trầm giọng nói: “Đem những tấm hình này đăng lên đi. Sau đó công bố tin tức có thể trong vài ngày tới tôi sẽ cùng người phụ nữ trong hình kết hôn. Mà lý do là, cô ấy mang thai!”

Chủ biên không tin nhìn Phó Hữu Minh, mặc dù trong lòng anh ta tràn đầy tò mò nhưng đối với quả bom tin tức này mà nói khiến cho anh ta kích động không thôi.

Phó Hữu Minh bước chân rời khỏi tòa soạn, đem xe chạy tới công ty Quý Vĩ!

11. Chương 11

Thư ký rót cho Quý Vĩ một tách cà phê, sau đó liền lui ra ngoài. Hẳn nhìn tách cà phê mà nâu, quấy rồi lại quấy, chợt phát hiện bản thân căn bản là không muốn uống!

Cuộc sống không có Cố Thiển Hi nhìn chung rất bình thường, chẳng qua rất nhiều thói quen vô tri vô giác đã thay đổi!

“Anh tới rất nhanh!” Hấn đặt tách cà phê xuống, vẫn là quen uống nước ấm bên cạnh.

Phó Hữu Minh ngồi một bên, mặt đanh lại: “Anh cảm thấy tôi sẽ sợ sự uy hiếp của anh?”

Quý Vĩ xem thường nhún nhún vai: “Nếu không bây giờ anh ở chỗ này làm gì?” Hấn cười nham hiểm, khoe miệng giương giương đắc ý như đã đạt được gian kế: “Tôi không giống như anh, luôn lọt vào mắt xanh của những quan chức cấp cao hay các tờ báo chí tranh nhau đoạt lấy tin tức, tuy nhiên, tôi cũng không từ chối đem cơ hội cho những người đó! Thử nghĩ xem, nếu các ký giả biết vợ cũ của tôi vừa ly hôn mấy ngày đã cùng đàn ông khác vào khách sạn, mà người đó còn là anh trai của tôi... Bọn họ sẽ viết thế nào đây?”

“Vô sỉ!” Phó Hữu Minh trầm giọng quát.

Vẫn tưởng rằng người đàn ông trước mắt ít nhất đã từng yêu Cố Thiển Hi, cho nên qua bao năm Phó Hữu Minh vẫn tuân thủ lời hứa chưa bao giờ xuất hiện trong tầm mắt Cố Thiển Hi. Anh lại không nghĩ rằng, sự nhượng bộ của mình lại tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

Nếu như năm đó...

Đáng tiếc chẳng qua chỉ là nếu như!

“Tôi biết anh muốn nói gì! Cho dù thật sự ký giả có hỏi, tôi cũng đại khái biết các anh đã sớm thông đồng sau lưng tôi, cho nên tôi mới có thể lựa chọn đi tới nơi đó. Tôi tin chắc, chuyện này bất kể thế nào, công chúng cũng sẽ đứng về phía tôi!” Quý Vĩ không biết xấu hổ rất cho Phó Hữu Minh một chén nước ấm, cười như không cười nói: “Đến đây, anh thích nhất là uống nước ấm mà! À, không đúng... Phải là Cố Thiển Hi thích nhất mới đúng!”

Phó Hữu Minh cầm lấy ly, nhìn sắc mặt người đàn ông này, không nhịn được nắm chặt nắm đấm.

Quý Vĩ khiêu khích nói: “Tôi biết anh muốn đánh tôi, nhưng mà hãy nghĩ cho kỹ! Cho anh thời gian một ngày suy nghĩ điều kiện của tôi, nếu không tiêu đề tạp chí ngày mai nhất định sẽ làm cho anh vừa lòng!”

“Hừ...” Phó Hữu Minh lạnh lùng cười, nhìn phòng làm việc bày trí hết sức xa hoa của Quý Vĩ, không chỗ nào là người đàn ông này không phung phí: “So với tôi, anh không cảm thấy anh càng thêm đáng thương hơn sao? Làm sao cưới được thiên kim tiểu thư nhà họ Trầm mà Trầm gia lại không ra mặt giúp đỡ anh một chút? Tốt xấu gì cũng là con rể, Trầm Tùy Tâm của anh sao lại nhẫn tâm nhìn anh vất vả mà suy sụp như vậy?”

Nụ cười trên mặt Quý Vĩ nhất thời cứng lại, Phó Hữu Minh đã đâm trúng nỗi đau của hấn.

Thậm chí chính hấn cũng không biết, tại sao Trầm gia lại không muốn ra mặt bỏ vốn trợ giúp tình cảnh khó khăn của mình.

Mặc dù Trầm Tùy Tâm nói cô ta đã rất cố gắng, nhưng Quý Vĩ vẫn có chút không cam lòng.

“Chuyện nhà tôi không cần anh quan tâm! Phó Hữu Minh, đừng trách tôi không báo trước, nếu như anh không làm theo ý tôi, tôi nhất định sẽ làm cho anh bi thảm!”

Phó Hữu Minh uống hết ly nước, đứng dậy sửa sang lại trang phục của mình, lạnh nhạt nói: “Anh không nhớ rõ sao, tôi đã nói xem thử là anh bị hủy diệt trước hay tôi bị diệt vong trước! Hơn nữa, anh có phải là con ruột của cha tôi không vẫn là một ẩn số, nên biết rằng mẹ anh lúc gả vào đã mang thai ba tháng!” Anh đứng dậy không thêm để ý tới vẻ mặt đầy gân xanh của Quý Vĩ, bỗng nhiên dừng lại trước cửa, cũng không quay đầu lại nói một câu: “Còn có, rất cảm ơn tiếp đãi của anh! Nước ấm rất được, tôi cũng rất thích!”

Quý Vĩ nắm chặt tay kêu răng rắc, hấn lấy điện thoại ra gọi: “Tin tức ngày mai in ẩn như bình thường! Tôi muốn chuyện này phải nằm trên toàn bộ trang đầu!”

Sau khi ăn cơm trưa xong Tô Tuyết quay lại tiệm áo cưới, bởi vì tính tới tính lui cũng không ngờ rằng đến nhà mới của Cố Thiển Hi lại có thể đụng phải Mike! Thân kinh của cô trong nháy mắt bị chấn động, thật sự không chịu được cái tên đàn ông mắt xanh tóc vàng cùng cô chung chăn chung gối một đêm, rốt cuộc không biết làm sao gọi tới cho cô, nói muốn chịu trách nhiệm với Tô Tuyết!

Tô Tuyết là người điển hình theo chủ nghĩa không cưới, cô thề sẽ dùng toàn bộ cuộc đời mình đi nói chuyện yêu đương, sau đó sẽ vứt bỏ toàn bộ đàn ông trên thế giới này.

Cố Thiển Hi nhìn bộ dạng muốn chạy trốn của cô ấy, không nhìn được lắc đầu: Thật sự không giống tác phong của cô.

Mike bị bà nội ủy thác tới giúp Cố Thiển Hi thiết kế nhà mới, anh ta rất thích thiết kế, thậm chí muốn trở thành nhà thiết kế, chẳng qua gia tộc anh ta không đồng ý cho Mike làm chuyện như vậy. Người trong gia tộc của Mike cảm thấy thân là con nối dõi của hoàng gia, sao có thể làm chuyện “hạ giá” như thế!

Cố Thiển Hi để cho Mike tùy ý thiết kế, chẳng qua chỗ ở này chỉ là cuộc sống tạm thời thôi, cô vẫn biết rõ thân biết phận cùng lập trường của mình.

Kể cả khi Mike đem bản thiết kế cho cô xem, Cố Thiển Hi vẫn là một bộ dạng mặt mũi phờ phạc, suy nghĩ đã bay đi mất hiển nhiên là không có ở đây.

Từ lúc xảy ra chuyện ly hôn với Quý Vĩ, cô không biết bản thân phải làm thế nào để đối mặt với người nhà, cũng không biết làm gì với mẹ và em gái, dĩ nhiên còn có người cha dượng yêu rượng như mạng kia!

“Đang suy nghĩ về chồng cũ sao?” Lúc Phó Hữu Minh tới đã nhìn thấy Cố Thiển Hi đang ngẩn người, trên mặt cô viết rõ ràng hai chữ bi ai, vẻ mặt bất lực. Cố Thiển Hi gật đầu rồi lại lắc đầu, nâng cằm nhìn Phó Hữu Minh thật lâu mới lên tiếng: “Phó tiên sinh, anh nói tôi có phải là một người phụ nữ hư hỏng hay không?”

Sao? Phó Hữu Minh không ngờ rằng cô sẽ nói như vậy, kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô.

Cố Thiển Hi nói: “Kết hôn bảy năm, chồng mang người thứ ba về nhà, cha mẹ chồng đều đồng nhất cùng khuyên tôi ly hôn, đây hẳn phải là chuyện rất đau lòng! Nhưng tôi giống như một chút thương tâm cũng có!”

“Vậy trong lòng em phiền toái điều gì?” Phó Hữu Minh nhìn Cố Thiển Hi, bảy năm rồi nhưng hình như khuôn mặt cô cũng không thay đổi gì, vẫn chứa một ít vẻ mặt khả ái lạnh lợi của trẻ con. Cố Thiển Hi không trang điểm, khóe mắt có vài quầng thâm, hiển nhiên là do ngủ không ngon giấc.

Cố Thiển Hi hít một hơi thật sâu: “Tôi chỉ đang nghĩ làm cách nào để nói với mẹ ở nhà!” Cô dừng một chút, đột nhiên cảm thấy nói những điều này thật vô nghĩa, thở dài một hơi lại nói: “Thôi đi, không đề cập đến những thứ này nữa. Thân thể bà nội thế nào rồi, dạ dày còn đau không? Trước kia mẹ tôi cũng thường xuyên đau bụng, tôi chỉ cần xoa bóp ẹ một chút, mặc dù không có tác dụng gì lớn lắm, nhưng mà thoải mái hơn nhiều!”

“Bà nội... cũng không tệ lắm. Cái chính là bà vẫn vội vã muốn ôm chặt thôi, hôm đó bà gọi điện thoại vô tình em lại bắt máy, cho nên mới phải...” Anh thở mẫn nhìn cô, tỏ vẻ những chuyện này đều cho chiếc điện thoại mà ra! Cố Thiển Hi lúng túng gật đầu, có chút ngượng ngùng đối mặt với Phó Hữu Minh, cô cúi đầu ôm ly nước, chỉ thiếu chút nước là chôn đầu vào trong ly: “Vậy còn anh Phó tiên sinh, anh ưu tú như thế chẳng lẽ không có người trong lòng sao?”

Động tác Phó Hữu Minh hơi chậm lại, cười có chút bất đắc dĩ.

Người anh yêu, hiện tại đang ngồi trước mặt của anh đây!

“Cô ấy mấy năm trước đã kết hôn! Nhưng mà, anh vẫn rất yêu cô ấy, gần đây nghe nói cô ấy ly hôn rồi, cho nên tính toán đền bù lại phần tình cảm này! Cố tiểu thư, em có cảm thấy, bọn anh sẽ có kết quả tốt sao?” Anh nhìn Cố Thiển Hi không chớp mắt, khẩn cấp muốn nghe câu trả lời. Mặc dù trong lòng Phó Hữu Minh rõ ràng, bất luận Cố Thiển Hi trả lời như thế nào, cũng không phải câu trả lời trong lòng anh.

Cố Thiển Hi thở ra một hơi, ôm ly nước dứt khoát đứng lên, đi thẳng tới trước cửa sổ. Cô tựa như đang suy tư về vấn đề này, một lúc lâu mới trả lời: “Anh đã yêu cô ấy như vậy, tại sao bạn đầu không tranh thủ? Nếu như trước kia cô ấy không bằng lòng anh, như vậy anh xác định cô ấy hiện tại sẽ đồng ý với anh sao?”

Cô cứ thuận theo tự nhiên buột miệng thốt ra, giống như là âm thanh sâu nhất chôn giấu tận đáy lòng Cố Thiển Hi.

“Xin lỗi, tôi nghĩ mình có chút đa sầu đa cảm rồi! Nhưng mà tôi tin, nếu có chí nhất định sẽ thành!” Cô quay đầu lại cho Phó Hữu Minh một nụ cười ấm áp.

Cũng là nụ cười ấy, khiến trái tim Phó Hữu Minh trở nên kiên định.

“Anh thấy em hay uống nước trắng, em rất thích à?” Phó Hữu Minh đi đến bên cạnh Cố Thiển Hi, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Cố Thiển Hi gật đầu không chút che giấu: “Phải, rất thích! Mặc dù mùi vị của nó nhạt nhẽo, có thể nói là không có vị gì, nhưng không biết tại sao tôi lại thích. Phó tiên sinh nói vậy, chẳng lẽ anh cũng thích?”

“Đương nhiên! Tôi từng yêu một cô gái, là cô ấy nói cho anh biết tình yêu cũng giống như ly nước lọc, nhìn bình thường không có gì lạ, kỳ thực nó vừa giải khát lại vừa ấm áp! Cũng bởi vì nguyên nhân này, anh vẫn giữ thói quen uống nước lọc, anh hi vọng phần tình cảm này có thể mãi mãi được bảo vệ trong lòng, cho đến ngày nào mà cô ấy đồng ý tiếp nhận anh!”

Cố Thiển Hi gật đầu, có chút không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Phó Hữu Minh.

Trong đôi mắt anh tựa hồ như có điều gì đó người khác không nhìn thấu, rõ ràng tinh khiết như vậy lại cảm giác sẽ ngã xuống vực sâu vạn trượng!

Cố Thiển Hi hồi hộp một chút, đột nhiên cảm thấy đầu vô cùng đau!

“Em làm sao vậy?” Phó Hữu Minh vội vàng tiến lên đỡ cô. Cố Thiển Hi lắc đầu, chỉ thuận miệng nói: “Không biết, khi tôi chuyện tâm nghĩ một điều gì sẽ cảm thấy nhức đầu. Có thể bởi vì trước kia hồi phục sau tai nạn giao thông đã lưu lại di chứng!”

“Tai nạn giao thông?” Phó Hữu Minh giống như nhớ ra điều gì, túm lấy cánh tay Cố Thiển Hi: “Em xảy ra tai nạn từ lúc nào, ở đâu?”

Cố Thiển Hi nhìn bộ dáng khẩn trương, có chút không giải thích được. Cô tránh khỏi tay Phó Hữu Minh, lùi lại hai bước: “Tôi cũng không nhớ rõ! Là chồng cũ nói cho tôi biết, trước khi chúng tôi kết hôn mấy ngày đã xảy ra tai nạn xe cộ, cụ thể là chuyện gì thì tôi không nhớ!”

Phó Hữu Minh bỗng liên tiếp lùi về sau mấy bước, có phần không dám tin lời nói của Cố Thiển Hi.

Không trách được, không trách được cô không nhớ rõ anh, không trách được ở bệnh viện cô đã nói với anh như thế... Xem ra, hết thấy đều là Quý Vĩ giờ trò quỷ!

Anh bất thành linh bỏ lại Cố Thiển Hi, giống như nỗi điên chạy ra khỏi biệt thự.

Mike từ trong bếp đi ra, thiếu chút nữa bị đụng mà lão đảo. Anh ta dùng tiếng Trung Quốc lưu loát hỏi Cố Thiển Hi: “Đây là tình huống gì vậy?”

Cố Thiển Hi lắc đầu: “Chắc là tại tôi nói nhiều quá...”

Mike cười khì một tiếng: “Cố thiếu thư có thích phòng bếp không, hay là tới cho chút ý kiến đi? Cô biết đấy, tôi chưa bao giờ xuống bếp, cho dù xuống bếp cũng không ai dám ăn. So ra, tôi đối với phòng bếp...” Anh ta nhún nhún vai, cười cười xấu hổ.

Cố Thiển Hi đặt ly nước xuống, vào phòng bếp: “Mike tiên sinh đứng nói là những chuyện liên quan đến phòng bếp, anh sẽ không thiết kế chứ?”

Mike lúng túng cười một tiếng, dùng ngón tay chỉ vào đầu mình, dùng hành động giải thích tất cả!

Kế tiếp: Anh nuông chiều vô độ; mà cô...

Tác giả phát biểu suy nghĩ:

Có ý kiến gì không nè, nhớ nhắn lại là được

12. Chương 12

Theo như lời Cố Thiển Hi, Tô Tuyết dùng tốc độ cả đời này cũng không thể nhanh chóng như vậy.

Nhưng cô chỉ vừa ngủ một đêm, ngày hôm sau Tô Tuyết gọi điện thoại cho Cố Thiển Hi nói đã giúp cô tìm được một công việc, hơn nữa công ty lại ở gần nhà mới, đó là làm trợ lý hành chính.

Cố Thiển Hi vừa nghe một chút vị cao như vậy nhất thời không ăn cơm nổi, vẻ mặt bất lực ôm điện thoại nằm lì trên giường: “Tiểu Tuyết, cậu cảm thấy người như mình bảy năm không đi ra ngoài lại là phụ nữ vừa ly hôn, vẫn có thể đảm nhiệm công việc như vậy sao?”

Tô Tuyết rất muốn phỉ nhổ lên mặt Cố Thiển Hi, dĩ nhiên cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Cố Thiển Hi vừa mới ly hôn, cuộc sống khó có thể đạt được mục tiêu, mặc dù bước đầu rất khó khăn. Nhưng mà cô đã nhận được ủy thác của một người, nói đúng ra là người có tiền, cho nên nói hết sức trôi chảy an ủi Cố Thiển Hi: “Chưa từng làm thì sao, ly hôn thì sao, phụ nữ thì sao? Cố Thiển Hi, thật không giống cậu chút nào, còn chưa khai chiến đã tuyên bố thất bại!”

“Không giống mình sao?” Cố Thiển Hi hỏi.

Hừ... Tô Tuyết thừa nhận, đối mặt với chồng ở bên ngoài dẫn cả kẻ thứ ba về nhà, chuyện này còn có cha mẹ chồng hợp nhau xuất chiêu, Cố Thiển Hi cô quả thực chưa tuyên chiến đã quăng cờ đầu hàng rồi! Tốc độ cô đồng ý ly hôn, thậm chí vượt qua sức tưởng tượng của mọi người!

Ngay cả Tô Tuyết đôi khi cũng không nhịn được muốn hỏi Cố Thiển Hi, rằng cô ấy không phải là trong lòng đã sớm mong đợi cuộc ly hôn này rồi chứ, nếu không sao có thể đáp ứng sáng khoái như vậy.

Có điều ý nghĩ tà ác của Tô Tuyết kia, cuối cùng đều quy thành Quý Vĩ không tốt, vì thế ở phương diện khác không thỏa mãn được Cố Thiển Hi.

Cố Thiển Hi thiếu chút nữa đã ném Tô Tuyết từ trên lầu xuống!

Tô Tuyết hừ hừ lỗ mũi, không thể không nói: “Được rồi, mặc dù cậu thất bại một lần, nhưng không có nghĩa sau này không làm được gì! Cố Thiển Hi, chẳng lẽ cậu muốn nhìn đôi mắt nam nữ kia ngẩng mặt lên ngang nhiên nhìn cậu cười giễu cợt sao? Mình nói cho cậu biết, mình phải lấy quan hệ rộng với người ta, chỉ thiếu chút nữa là bị dùng quy tắc ngầm mới thay cậu tìm được công việc này. Hơn nữa người ta lại là xí nghiệp thị trường xuất khẩu, cậu không đi thì mình biết trả lời sao đây?”

Cố Thiển Hi cảm thấy cũng đúng, cuộc sống dẫm chân tại chỗ hiện giờ của cô tựa hồ làm người khác có thể xem thường. Cô cũng không hi vọng người khác nhìn vào việc ly hôn của cô, lại tỏ ra thương hại mà giúp đỡ cô. Nghĩ xong, Cố Thiển Hi liền gật đầu đáp ứng.

Tô Tuyết nói có cuộc hẹn, để lại Cố Thiển Hi một mình đứng ở trong phòng nhân lực, cả người lộ ra vẻ hơi mất tự nhiên.

Thời điểm học đại học rồi cùng Quý Vĩ kết hôn, mặc dù có một thời gian ngắn đi thực tập nhưng sau đó Quý Vĩ lại nói muốn cô ở nhà an tâm chăm sóc gia đình, cho nên Cố Thiển Hi cũng quyết định không đi làm nữa. Đã nhiều năm như vậy, thậm chí cô còn hoài nghi bản thân có thể làm được vài công việc thông thường đơn giản hay không.

Người Cố Thiển Hi phải nộp đơn chính là một người đàn ông bụng bự, mặt bóng loáng.

Hắn vui vẻ tiến lên mời Cố Thiển Hi ngồi xuống: “Trên sơ yếu lý lịch nói Cố tiểu thư trước kia chưa từng đi làm ư?”

Cố Thiển Hi gật đầu!

“Cố Thiển Hi năm nay chắc hai mươi sáu nhỉ?”

Cố Thiển Hi lại gật đầu!

“Vậy cô có thể làm việc trên máy tính, máy đánh chữ chứ?”

Cố Thiển Hi vội vàng gật đầu!

“Tiền lương mỗi tháng là sáu ngàn, bao gồm cả tiền thanh toán bảo hiểm, các ngày nghỉ lễ nghỉ ngơi như thường và cả cuối tuần. Cô có cảm thấy chỗ nào không ổn không?”

Cố Thiển Hi ù ù cạc cạc gật đầu!

Sau đó người đàn ông toàn thân đầy mỡ đưa cho Cố Thiển Hi một bản hợp đồng:

“Nếu không có vấn đề gì, Cố tiểu thư có thể ký hợp đồng! Xem thử bây giờ cô có thể bắt đầu đi làm được chứ?”

“Hả?” Cố Thiển Hi có chút chậm tiêu hỏi lại: “Như vậy là đã vượt qua bài kiểm tra rồi sao?”

Người đàn ông kia vội vàng cười xòa: “Cố tiểu thư không biết, công ty của chúng tôi hiện tại đang ra sức bồi dưỡng nguồn tài nguyên nhân lực mới. Chúng tôi trông thấy Cố tiểu thư rất có tư chất, nhất trí cảm thấy Cố tiểu thư là nhân tài có thể bồi dưỡng, vì vậy mới có thể thông qua. Không biết Cố tiểu thư còn điều gì muốn hỏi? Nếu như không có vấn đề gì, liền có thể ký hợp đồng!”

Cố Thiển Hi không nhớ được mình mơ hồ ký như thế nào, sau đó cô nghĩ lại cho rằng nhất định do khuôn mặt của người kia thật sự không thể nhìn được. Cho nên mới vội vàng ký, không muốn nhìn thật trên mặt hân hân vui vẻ bay qua bay lại!

Thời điểm Tô Tuyết nhận được điện thoại, khi đó cô đang đóng vai tình báo. Phó Hữu Minh ngồi đối diện cô, trên mặt treo nụ cười, tuy nhiên Tô Tuyết nhìn lại cảm thấy sau lưng mà một tầng mồ hôi lạnh!

Không biết Tô Tuyết đã nói những gì với Cố Thiển Hi, dù sao đôi mắt Phó Hữu Minh vẫn giám thị trên người cô cho đến khi cô cúp điện thoại.

Cô đặt điện thoại di động xuống: “Như vậy được chưa?”

“Vậy được rồi, trước mắt mà nói, tôi tương đối hài lòng!” Phó Hữu Minh cười như không cười.

Tô Tuyết ho khụ khụ đứng dậy, thật sự không nghĩ được người đàn ông này trong lòng thật sự đang nghĩ cái gì! Càng không thể hiểu nổi, Phó Hữu Minh rốt cuộc coi trọng điểm gì ở Cố Thiển Hi!

“VẬY, còn chuyện của tôi thì sao?”

Phó Hữu Minh đứng dậy, sửa sang trang phục một chút, dừng lại nói: “Tôi sẽ tận lực khuyên Mike không tới quấy rầy cô nữa!” Lời nói của anh giảm bớt mong đợi của Tô Tuyết, không chút lưu tình rời đi. Tô Tuyết che lồng ngực mình, lần đầu có cảm giác bị người khác đùa bỡn!

Tận lực là có ý gì, nói vậy sau này là còn có thể tới ư?

Này Phó Hữu Minh, chúng ta lúc trước không phải nói như vậy!

Lời nói bị chặn trong cổ họng Tô Tuyết, làm sao cũng không thể thốt ra.

Mãi cho đến khi về nhà, ngay cả ăn cơm trên mặt cô cũng tràn đầy bất mãn. Cố Thiển Hi tan việc rất sớm, vấn đề chính của ngày hôm nay là, trừ ở phòng làm việc đọc sách, xem báo chí, nhìn tạp chí, ngó điện thoại, nhòm cửa sổ, trông người người ở bên ngoài bận rộn lại bận rộn, mà bản thân lại không có gì để làm cảm thấy có chút xấu hổ.

Thái độ của mọi người, giống như... Thật giống như không có Cố Thiển Hi ở đó!

Dĩ nhiên, cô cũng muốn bận bịu làm gì đó. Nhưng mọi người vừa nghe thấy cô nói muốn làm việc, liền vội vã đẩy cô ra tranh việc, nói: Cô là người mới, nên quan sát tình hình quan sát hoạt động của công ty nhiều chút, đợi đến khi quen thuộc nghiệp vụ mới bắt đầu làm việc, như vậy có thể bớt đi nhiều vấn đề phức tạp.

Cố Thiển Hi rất bất đắc dĩ, cuối cùng vào phòng pha cà phê rót ỉnh một ly nước ấm, vẫn là nên biết điều một chút, cong lưng trở về phòng làm việc.

Cô gầy gầy miếng cơm, nhìn bộ dạng Tô Tuyết cũng mặt ủ mày chau, không nhịn được gõ chén của cô ấy: “Trong lòng mình đã phiền đủ rồi, cậu làm gì một có trưng ra bộ dạng chết đi sống lại như vậy?”

Tô Tuyết dùng vẻ ngoài sầu muộn của cô bắt đắ dĩ nhìn thoáng qua Cố Thiển Hi nói: “Mình đây không phải nhìn cậu phiền, cho nên mới nhàm chán đem theo một khối phiền muộn hay sao?” Ngụ ý chính là: cũng bởi vì cậu, cho nên mình mới phiền như vậy!

“Cậu á?!” Cố Thiển Hi xem thường, nghiêm túc hỏi: “Cậu giờ có phải bận mình không vậy, đầu óc bị nước vào rồi à? Mình cả ngày hôm nay ngồi trong phòng làm việc, trừ việc uống nước, cũng không có làm việc gì nghiêm chỉnh! Mình có thể đem nửa năm qua, các thương nhân chính trị lớn hay các sự kiện giải trí cái gì đều có thể thuật lại đấy! Tiểu Tuyết, cậu đang hoang nói ình biết, có chuyện gì gạt mình đúng không?”

“Trừ số bạn trai mà mình bỏ sót ra, mình còn có chuyện gì có thể gạt cậu! Chuyện cần phải nói chính là bác gái hôm nay đã gọi điện ình, hỏi cậu có phải đã mất tích hay không, tại sao ngay cả số điện thoại cũng đổi! Bác gái muốn mình chuyển lời, trong vòng ba ngày nếu cậu không về nhà khai báo, cả đời nay cũng đi luôn đừng trở về nữa!”

Cố Thiển Hi thoáng cái đến khí lực ăn cơm cũng không có.

Sau đó Tô Tuyết còn nói: “Còn nữa Nhược Tuyết hôm nay cũng tới tìm mình, nói mình giúp nó giới thiệu một công việc! Mình cảm thấy bản thân trở thành người đứng gác nhân tài trong thị trường luôn rồi, không chừng một ngày nào có còn có thể vớ được một đồng béo bở!”

Cố Nhược Tuyết là em gái của Cố Thiển Hi, nói tóm lại hai cô trời sinh đã khác nhau!

Cố Nhược Tuyết mười hai tuổi vừa học xong tiểu học đã đánh nhau với người khác, sau đó còn đánh vào đầu người ta đến mức thủng một lỗ; sau đó học trung học lại tham gia vào xã hội đen, hút thuốc uống rượu không gì không làm; đến cao trung thì bắt đầu yêu đương, hút thuốc phiện, nhuộm cả đầu thành màu vàng chói, rồi còn có cả màu xanh lá, xanh dương... Thê thậm không nhìn nổi! Dùng một câu văn của Mao chủ tịch hình dung chính là: Đỏ cam vàng lục lam chàm tím, người cầm dải lụa múa lên không...

Hậu quả là, sau một loạt chuyện tình, vào năm lớp mười một Cố Nhược Tuyết mang thai, hơn nữa toàn trường đều biết! Còn người gọi là bạn trai kia ỹ vào trong nhà có ít tiền, tìm người giáo huấn Cố Nhược Tuyết một trận quay cuồng ở trường; về sau con Cố Nhược Tuyết không còn, bị trường học đưa vào sổ đen, cô ta cũng bắt đầu không thể gượng dậy nổi nữa!

Thế cho nên hiện tại, cô ta trình độ học vấn không có, lý lịch cá nhân cũng không tốt, liên tục tìm kiếm công việc khắp nơi! Nhưng cô ta hết lần này tới lần khác tự cho là đúng, nghĩ rằng chỉ cần tướng mạo xinh đẹp một chút, hoàn toàn có thể kiếm tiền nhiều hơn vạn công việc!

Có lẽ bị Diệp Thư Nghiên ép đến đường cùng, không thể làm gì liền tìm Tô Tuyết.

“Vậy cậu sẽ giúp đỡ em ấy tìm việc làm chứ?” Cố Thiển Hi lau miệng, vì em gái mà lo lắng.

“Đầu óc mình đâu bị úng nước!” Tô Tuyết không chút khách khí nói: “Cậu không phải không biết người em gái kia, lớn lên thật khiến người ta giận sôi, có chút tiền là đầu óc liền ngẩn lại. Suốt ngày chỉ nghĩ việc gả cho con rùa vàng, được vào nhà giàu một bước thành phượng hoàng! Lúc đầu cậu gả cho Quý Vĩ, nó còn đem cậu từ trong ra ngoài mà quả trách đủ thứ, bây giờ cậu ly hôn chắc chắn còn nghĩ làm sao để giết chết cậu! Muốn mình tìm việc làm cho nó, trước tiên dựng ình một cái mộ, tránh cho ngày nào đó tít chết không có chỗ chôn!”

Thái độ Tô Tuyết hết sức mãnh liệt, lộ ra vẻ hết sức phiền chán đối với con người Cố Nhược Tuyết, quả thực đến bác trai bác gái sự kiên nhẫn cũng không thể chịu đựng nổi.

Mặc dù nói như vậy có chút quá đáng... nhưng mà Cố Thiển Hi biết, chuyện này thật sự làm khó cho Tô Tuyết.

Tô Tuyết nhìn cô không nói lời nào, liền chuyển đề tài: “Thiển Hi, mình nói thật. Mình thấy Phó tiên sinh hình như rất coi trọng cậu, cậu xem vô duyên vô cớ lại cho cậu ở một căn phòng lớn như vậy, đối xử với cậu tốt như vậy! Mình đoán nếu không phải anh ta coi trọng cậu, thì chắc chắn định bao nuôi cậu!”

Cố Thiển Hi không nhịn được, phụt một cái phun hết nước lên mặt Tô Tuyết, rốt cuộc cảm thấy thật thỏa mãn, từ sáng sớm hôm nay đã vô cùng muốn phun Tô Tuyết một trận rồi!

“Cố Thiển Hi!” Tô Tuyết nổi giận, lau lau nước trên mặt: “Cậu lại dám phun mình!”

“Ha ha...” Cố Thiển Hi cất giọng cười to: “Ai bảo cậu miệng chó không thể khạc ra ngà voi! Phó tiên sinh làm như vậy cũng chỉ vì bà nội của anh ta hiểu lầm mình là bạn gái anh ta, mà bà nội vừa ngã bệnh, nóng lòng muốn ôm chắt thôi. Phó tiên sinh không muốn bà bị kích động, cho nên mới để ình cùng diễn kịch với anh ta! Cái đầu óc của cậu, không đi viết tiểu thuyết thì thật xin lỗi với trời đất!”

Tô Tuyết khiêu mi, hiển nhiên là không tin!

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Chẳng lẽ tìm việc làm cho cậu cũng bởi vì lý do này, nhưng tại sao còn không cho cô nói?

Mờ ám, tuyết đối có mờ ám!

“Dĩ nhiên là chỉ đơn giản vậy rồi!” Cố Thiển Hi thu dọn chén đĩa: “Đương nhiên, còn phải chờ bà nội, trì hoãn qua khoảng thời gian này, mình hoàn thành nhiệm vụ rồi, hai mươi sáu vạn kia cũng không cần trả!”

Tô Tuyết “tắm tặc” cảm khái: Đem mình bán cho người khác thay cho trả nợ, cũng chỉ có Cố Thiển Hi cậu mới làm được.

Người ta sau một đêm tình là đàn ông đưa tiền cho phụ nữ, tại sao đến phiên Cố Thiển Hi, lại là cậu đưa tiền cho đàn ông? Còn chính là thiếu người ta đến hai mươi sáu vạn!

Này rõ ràng chính là trần trường mà sập bẫy, là sập bẫy đó!

Cô lắc đầu, đột nhiên cảm thấy con đường phía trước của Cố Thiển Hi lạnh thì ít mà dữ thì nhiều!

13. Chương 13

Cố Thiển Hi đem đồ đạc của mình đơn giản thu dọn một lần, nghe thấy Tô Tuyết đang ở trong phòng khách trống trải rỗng một tiếng, sau đó giống như nổi điên kêu lên: “Trời đất, Thiển Hi cậu ra ngoài đây nhanh lên! Chuyện lớn, chuyện lớn!”

Cố Thiển Hi không có gì bất ngờ, đối với giọng rống như sư tử Hà Đông của Tô Tuyết đã tập mãi thành thói quen. Trên tay cô còn cầm quyển sách của Milan Kundera, sau đó kéo dài giọng nói: “Ngày tận thế không phải đã qua rồi sao?”

“Cậu tự xem đi!” Tô Tuyết chỉ chỉ TV!

Sau đó Cố Thiển Hi cảm thấy trong đầu cô nổ ầm một tiếng, quyển sách trong tay rơi xuống.

Trên TV là một nữ phóng viên khí chất xinh đẹp đang nói rất nhiệt tình: “Hôm nay, tổng giám đốc đứng đầu tập đoàn Phó thị đã lên tiếng công khai, tỏ ý trong một ngày gần đây sẽ thành hôn, người bạn gái bí ẩn được đoán rằng đã từng xuất hiện. Theo nguồn tin đáng tin cậy tiết lộ, lần này kết hôn gấp gấp như vậy, hoàn toàn bởi vì người bạn gái thần bí của Phó tiên sinh đang mang thai, mà người nhà đứng sau tập đoàn Phó thị tiết lộ với bên ngoài, một lòng muốn ôm cháu trai, vì thế có thể thấy được tin tức lần này...”

Phần sau cụ thể nói cái gì, Cố Thiển Hi hoàn toàn một chữ cũng không lọt tai!

Trong đầu cô liền nghĩ ra một vấn đề: Cô kết hôn? Hơn nữa mang thai, còn là người đang mang thai?

Cố Thiển Hi sờ sờ bụng mình trong vô thức, bất thành linh rùng mình một cái!

Nói đùa gì vậy, cô mới ly hôn còn chưa tới một tuần...

“Là ai mới vừa nói mình rất trong sáng vậy?” Tô Tuyết dùng cặp mắt thăm dò nhìn Cố Thiển Hi, bộ dạng rõ ràng đang muốn xem kịch vui. Tiếp đó đi tới vừa vuốt vuốt bụng Cố Thiển Hi: “Cùng Quý Vi kết hôn bảy năm cậu cũng không có mang thai, sao lần này bấn một phát liền trúng thưởng vậy? Thiển Hi, cậu hãy trung thực nói ình biết, có phải Quý Vi, phương diện kia của hấn không ổn hay không?”

Cố Thiển Hi trong chớp mắt có cảm giác muốn giết chết Tô Tuyết ngay lập tức: Đây là đâu vậy?!

Cô nghiêm túc thanh minh rằng mình không có mang thai, cũng không có bàn việc cưới xin với Phó Hữu Minh! Còn truyền thông tại sao lại nói như vậy, Cố Thiển Hi quy hết tội trạng đều do tấm ảnh mập mờ trên TV kia!

Đúng vậy, chính là Phó Hữu Minh đã để cho toàn bộ báo chí đăng tấm ảnh kia lên!

Dù vậy, thoạt nhìn hai người trong hình rất mờ ám... Hơn nữa còn có chút xúng đỏi!

Tô Tuyết nói trừ khi Cố Thiển Hi đem cô đánh chết, nếu không làm sao cô cũng không tin. Cô bày ra mấy phần thần thái trình thám phân tích: “Cái gọi là không có lửa làm sao có khói, đầu tiên chúng ta phải biết rằng tấm ảnh chụp làm thế nào mà đến tay truyền thông được, sau đó phải tìm vị hôn phu của cậu xác nhận tin tức đó là thật hay giả...” Tô Tuyết một đập ba chưởng, vỗ tay một cái thật kêu: “Cố Thiển Hi, không phải là tên Quý Vĩ khôn nạn kia làm chứ? Cậu nghĩ xem, Phó tiên sinh bất luận ở phương diện nào cũng đều hơn hẳn, cho nên hẳn thẹn quá hóa giận, sau đó tiên hạ thủ vi cường, cố ý hủy hoại thanh danh của cậu, để cho cậu ở trước mặt người khác không thể ngẩng cao đầu lên được! Cứ như vậy, nếu như ngày nào đó khi cậu nhớ tới món tiền chia tay, hẳn ta sẽ dùng điểm này sẽ giấu cọt, rồi lại giấu cọt cậu, sau cùng hẳn đạt được mục đích mà không ai hay biết!”

“Tô Tuyết!” Cố Thiển Hi lật ra một cái liếc mắt nói: “Cho dù cậu có mang mắt kính, mình cũng sẽ không tin cậu có thể trở thành Conan, trừ phi cậu đi thay đổi giới tính, mình còn có thể nghĩ rằng suy luận của cậu là chính xác!” Cô ngồi xuống dựa vào sofa, thật sự nghĩ không thấu chuyện này tại sao lại kỳ lạ như vậy.

“Tiểu Tuyết, cậu có thể dùng đầu óc của người bình thường nghĩ biện pháp giúp mình đi? Nếu mà mẹ mình biết, chắc chắn sẽ lột da mình. Mà khoan hãy nói chuyện này, nếu như cậu ở đằng sau giựt dây, đừng trách mình đến lúc đó đem cậu khai ra!”

Tô Tuyết có chút muốn khoét lỗ bi phẫn nhảy xuống.

Cô đặt mông ngồi xuống bên người Cố Thiển Hi, hết sức nghiêm túc nói: “Thiển Hi, mình thấy chuyện này chưa chắc là chuyện không tốt. Mình nghĩ Phó tiên sinh so với Quý Vĩ mạnh hơn nhiều, ít nhất cho đến bây giờ mỗi một chuyện anh ta làm cũng đều vì muốn tốt cho cậu, so với người đàn ông bạc tình bạc nghĩa kia, chẳng lẽ không đáng giá để cậu cố gắng nỗ lực hay sao?”

Trong lòng Cố Thiển Hi vô cùng mờ mịt!

Cô và Quý Vĩ bởi vì yêu nhau mà đến với nhau, nhưng hôm nay vẫn chia ly. Mà Phó Hữu Minh, cô cùng với hắn tối đa chỉ là quan hệ hợp tác, có lẽ cũng tồn tại một chút hảo cảm. Dưới tình huống không có tình cảm làm trụ cột, cho dù hai người tới với nhau, như vậy kết cục nghĩ cũng biết!

Cô đã dùng thời gian bảy năm hao phí quãng đời đẹp nhất của mình, giờ đây cô không muốn lại dùng bảy năm nữa để cảm nhận cái cảm giác đau đớn lần nữa!

Tô Tuyết nhìn Cố Thiển Hi, thấy chân mày cô đượm mấy phần u sầu trên khuôn mặt. Cô dứt khoát cầm lấy điều khiển tắt ti vi, kéo tay Cố Thiển Hi: “Thiển Hi, cậu có nghĩ rằng có lẽ Phó tiên sinh anh ta thật sự thích cậu không?”

Cố Thiển Hi nhìn Tô Tuyết, cảm thấy trong lời nói của cô ấy có ý gì đấy!

Tô Tuyết nói: “Mình chỉ đang ví dụ thôi! Nhưng mà chuyện này nhất định không giấu được bác gái rồi, cậu tính khi nào trở về thẳng thắn nói rõ?”

Cố Thiển Hi lắc đầu, hoàn toàn không có chút tâm trạng!

“Được rồi! Bất luận cậu làm cái gì hay quyết định điều gì, mình sẽ luôn ủng hộ cậu!” Tô Tuyết nhẹ nhàng ôm lấy Cố Thiển Hi, đứng dựng cầm túi xách của cô nói: “Ba mình tái hôn, đăng ký ở Mỹ, mấy ngày nữa mình sẽ sang Mỹ một chuyến! Trong khoảng thời gian này không thể giúp cậu được rồi!”

Cố Thiển Hi gật đầu không có nói chuyện, mà trực tiếp cầm điện thoại di động nghĩ có cần phải gọi cho Phó Hữu Minh một cuộc hay không.

Dù sao chuyện lớn như vậy, bất kể là ai ban bố ra, người trong cuộc hẳn là nên bàn bạc một chút.

Tô Tuyết yên lặng nhìn Cố Thiển Hi một cái, xoay người đóng cửa lại.

Trong phòng tĩnh lặng, ngày thứ nhất Cố Thiển Hi chuyển vào thật sự có chút không quen ở trong một căn nhà vừa lớn vừa phô trương như vậy, cho nên Phó Hữu Minh nghe theo ý kiến của cô đem gần một nửa

người hầu trả lại. Mặc dù chuyện này làm Phó Hữu Minh từ đầu đến chân đều bị bà nội quở trách một lần lại một lần. Nói Phó Hữu Minh không biết thương xót người ta!

Phó Hữu Minh lúc ấy đang mở hội nghị, chính phủ đối với một mảnh đất ở vùng ngoại thành tiến hành bỏ vốn đầu thầu, Phó Hữu Minh đi thăm dò địa hình cảm thấy rất tốt, cho nên dự tính mua lại!

Lần đầu tiên anh tạm dừng hội nghị giữa chừng, nhận điện thoại của Cố Thiển Hi, làm cho những cổ đông khác trong công ty trợn mắt há hốc mồm.

Cố Thiển Hi hồi hộp lại nói: “Phó tiên sinh, anh có nhìn thấy tin tức hôm nay chưa?”

“Rồi!” Phó Hữu Minh nhẹ nhàng trả lời, anh cũng không có ý định giấu diếm: “Tin tức là anh thông báo, em có nguyện ý không?”

Cố Thiển Hi sửng sốt tại chỗ: em có nguyện ý không?

Này có tính là cầu hôn không?

Nhưng mà, bọn họ quen biết chưa tới một tuần.

Phó Hữu Minh ngồi trong phòng họp, làm trò ngay trước mặt mọi người: “Nếu như em gật đầu, vậy chúng ta nhanh chóng cưới thôi!”

Cố Thiển Hi không nhận được, cười khì khì một tiếng.

Trong ấn tượng của Cố Thiển Hi, Phó Hữu Minh giống như một người đàn ông rất lãng mạn. Anh luôn thích đem nụ cười giắt ở khóe môi, vào thời điểm cô cần nhất liền xuất hiện: thay cô bung dù, ôm cô lên xe, thậm chí thay cô cầm đôi giày cao gót đáng ghét...

So với bảy năm kết hôn cùng Quý Vĩ, trong một tuần lễ người đàn ông này làm còn nhiều hơn bảy năm của Quý Vĩ.

“Tại sao lại là em?” Cố Thiển Hi vẫn muốn hỏi.

Phó Hữu Minh ngay cả thời gian để suy nghĩ cũng không cần, chỉ tùy ý mở miệng: “Bởi vì chỉ có duy nhất một Cố Thiển Hi là em!” Lời của anh tựa hồ rất tùy hứng, nhưng khiến người nghe cảm thấy thật chân thành.

Bởi vì chỉ có duy nhất một Cố Thiển Hi là em!

Cố Thiển Hi nghe những lời này, đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc!

Cô không biết đây có được coi là lý do hay không, nhưng mà lòng của cô rất ấm áp.

“Vậy ý của anh là muốn cầu hôn với em sao?” Cố Thiển Hi hít sâu một hơi, nở nụ cười đùa.

Mỗi lần nói chuyện phiếm, cô có thể phát hiện Phó Hữu Minh đối với người khác không giống nhau, loại cảm giác này làm cho cô thấy rất thoải mái.

Có lẽ, điều đó đến từ lòng hư vinh ở sâu trong thâm tâm người phụ nữ!

Phó Hữu Minh nghe cô nói những lời này, không nhận được cười: “Đây chỉ là cầu hôn miệng! Nếu như không làm cho em gật đầu, anh liền ở trước mặt mọi người cầu hôn, nếu em vẫn từ chối, mặt mũi anh toàn bộ cũng sẽ mất hết?”

Cố Thiển Hi không biết tại sao, bỗng nhiên trong lúc đó rất muốn đáp ứng trong miệng Phó Hữu Minh cái gọi là cầu hôn miệng.

Cô nghĩ, không bằng cứ như vậy nhanh chóng cưới luôn, bắt đầu một con đường nhân duyên mới. Nói không chừng, lời Tô Tuyết nói là đúng, nhanh chóng cưới cũng vẫn có thể đi tới cuối đời.

Chẳng qua trong phút chốc, cô nhìn nhẵn cưới trên ngón áp út còn chưa tháo xuống, đáy lòng xông ra một tia đau đớn.

Cố Thiển Hi nói: “Có thể cho em chút thời gian suy nghĩ kỹ được không?”

Phó Hữu Minh thật sự bất ngờ, anh cho rằng Cố Thiển Hi nhất định sẽ một mực từ chối, nhưng không có nghĩ đến đáp án của cô là “suy nghĩ kỹ”. Tâm tình của anh đột nhiên tốt lên: “Cơ hội khó cầu, em cần phải nắm thật chắc thời cơ đây! Dù sao tin tức cũng đã ban bố, chúng ta không thể lãng phí tài nguyên quốc gia được!”

Cố Thiển Hi ở đầu bên kia gật đầu, cũng không nói gì, Phó Hữu Minh cho rằng cô đã tắt điện thoại bỗng nhiên lại nghe Cố Thiển Hi nói: “Em nghĩ nên về nhà mấy ngày, nếu bà nội tìm, anh giúp em giải thích một chút nhé!”

“Được!” Phó Hữu Minh trả lời vô cùng sảng khoái!

Dù sao về nhà cũng là chuyện sớm muộn, tốt xấu gì con rể cũng muốn ra mắt cha mẹ vợ! Phó Hữu Minh cúp điện thoại, cảm thấy bản thân trưởng thành cũng không kém, cho nên về nhà ra mắt cha mẹ sớm một chút cũng rất tốt!

Vội vàng kết thúc hội nghị, Phó Hữu Minh lệnh cho Tôn Nghệ hủy bỏ lịch trình buổi tối và ngày mai: đã đến lúc đi gặp người nhà của cô ấy rồi!

14. Chương 14

Ngày hôm sau là chủ nhật, Cố Thiển Hi rốt cuộc cũng khó khăn thoát khỏi vòng vây ký giả nhờ sự giúp đỡ của Tô Tuyết, sau đó đón một chiếc taxi chạy thẳng về nhà. Sau hơn nửa giờ ngồi trên taxi, người tài xế trung niên lâu lâu lại quay đầu nhìn biểu hiện lo lắng của cô, cuối cùng cô cũng có thể trả tiền vội vã chạy lên nhà nhấn chuông cửa.

Cố Thiển Hi hít sâu một hơi, vẫn không quên câu nói của Tô Tuyết: Lên đường cẩn thận!

Diệp Thư Nghiên mở cửa, không giống như suy nghĩ của Cố Thiển Hi là bà sẽ đắp mặt nạ tức giận mắng đến văng nước miếng, mà ngược lại bà còn cười đến đôi lông mày cong cong.

“Thiển Hi, sao về trễ như vậy?” Diệp Thư Nghiên đưa Cố Thiển Hi vào phòng, từ đầu tới cuối cũng không buông tay cô: “Sao trở về cũng không báo trước một tiếng, làm hại mẹ với ba con bận rộn loạn hết cả chân tay!”

Gì chứ, Cố Thiển Hi muốn xem lịch, coi hôm nay rốt cuộc là ngày tốt gì vậy.

Sau đó cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Phó Hữu Minh ngồi trong phòng khách, nụ cười nhợt nhạt ngồi ở chỗ đó nghe cha dượng của cô, Tạ Khánh miệng lưỡi trơn tru: “Thiển Hi của chúng tôi từ nhỏ đã nghe lời, thành tích học tập vẫn luôn đứng đầu! Nó sáu tuổi đã biết làm việc nhà, mười tuổi đã biết nấu cơm...”

Cố Thiển Hi cảm thấy rất mất mặt: Sáu tuổi, mười tuổi? Tạ tiên sinh hình như khi đó còn chưa biết cô nữa là?

Cố Nhược Tuyết ngồi ở một bên, rõ ràng không vui vẻ gì!

“Thiển Hi, sao đến trễ vậy, trên đường kẹt xe sao?” Phó Hữu Minh dịu dàng gọi Cố Thiển Hi, đứng dậy nắm lấy tay cô, quan tâm chăm sóc. Diệp Thư Nghiên cười đến mắt cũng không mở được, còn vẻ mặt Tạ Khánh như vừa trúng số, nhìn chằm chằm Phó Hữu Minh!

Cố Thiển Hi rõ ràng cảm thấy, nếu như Phó Hữu Minh gật đầu, người cha dượng của cô sẽ không chút lưu tình mà tiến lên rút ví của anh ra, sau đó xem thử xem tiền ở bên trong có đủ cho ông ta uống rượu cả đời!

“Ừ, trên đường bị kẹt xe!” Cố Thiển Hi tùy tiện tìm một lý do, sau đó đưa cho Phó Hữu Minh một cái liếc mắt: Chuyện gì đang xảy ra đây?

Phó Hữu Minh thật thà cười một tiếng, nhưng không trả lời.

Diệp Thư Nghiên hiềm khi làm một bàn đầy thức ăn, khách khí dọn bát đĩa: “Mau ngồi xuống! Bữa cơm hơi bình thường một chút, không biết Phó tiên sinh có ăn quen không?”

Phó Hữu Minh dặt tay Cố Thiển Hi, sau đó lịch kéo ghế cho cô ngồi, gấp những món mà cô thích ăn!

Cố Thiển Hi vô cùng tò mò: Anh ta làm sao biết cô thích ăn cái gì?

“Thiển Hi, con nhỏ này thật là! Có bạn trai cũng không mang về ẹ nhìn một cái, làm hại mẹ lo lắng cho con!” Diệp Thư Nghiên không quên dạy dỗ Cố Thiển Hi, hoàn toàn là một bộ dáng mẹ hiền. Căn bản không nhớ rõ mấy ngày trước là ai đến nhà Tô Tuyết náo loạn khắp nơi!

“Công việc bận rộn quá nên con quên mất!” Cố Thiển Hi khoe miệng co quắp run run, tìm một lý do mà chính cô cũng không tin.

Diệp Thư Nghiên cũng không để ý, dù sao chỉ cần con rể có tiền bà cũng không muốn so đo nhiều mấy việc vặt vãnh. Bà xới một bát cơm, cười khanh khách hỏi: “Ngày kết hôn đã chọn xong chưa? Nhân lúc bây giờ bụng chưa đủ lớn, có thể kết hôn sớm một chút thì tốt.”

“Đúng vậy! Thiển Hi nhà chúng tôi mặc dù đã từng cưới, nhưng nó từ đầu tới cuối đều là một đứa con gái tốt! Là tên đàn ông kia không biết quý trọng, còn ra ngoài tìm bồ nhí! May mắn Thiển Hi có chúng tôi ở nhà quan tâm chăm sóc, trong lòng nó nhất định rất ủy khuất!” Tạ Khánh không quên rao bán Cố Thiển Hi: “Đứa nhỏ này trên người có một ít tiền đều mang về nhà, sợ tôi và mẹ nó ăn uống không tốt! Đây chưa hết, nó hôm qua đưa mấy tháng tiền sinh hoạt còn nhiều hơn... Đây, đáng tiếc mẹ của nó thân thể không tốt, lại không thể làm việc, mà tay tôi lại không được khỏe, làm một chút chuyện nuôi sống cũng khổ sở, so ra không được...”

“Đủ rồi!” Cố Thiển Hi thật sự không nghe nổi nữa, trắng trợn đòi tiền như vậy thật sự là không còn mặt mũi!

Tạ Khánh không biết xấu hổ, nhưng Cố Thiển Hi cô còn phải sống nữa!

Diệp Thư Nghiên cũng cảm thấy Tạ Khánh nói quá... vội vã chọc chọc ông ta: “Được được, bây giờ ông nói những chuyện này làm gì! Đến đây, mau ăn cơm thôi!”

Cố Nhược Tuyết rầu rĩ ăn cơm, thỉnh thoảng không nhịn được ngẩng đầu nhìn Phó Hữu Minh một cái!

Phó Hữu Minh bên ngoài vẫn cười, không nghĩ đến Cố Thiển Hi sẽ sống trong một gia đình như vậy. Anh thậm chí rất muốn biết, những năm qua Cố Thiển Hi đã sống như thế nào?

Anh móc ra chi phiếu trong ngực, sau đó đưa cho Diệp Thư Nghiên: “Muốn bao nhiêu hai bác cứ tự nhiên! Nhưng mà từ hôm nay, sau này không thể đòi Thiển Hi một phân tiền nào nữa. Nếu không, số tiền hôm nay hai người cầm sẽ phải trả!”

Tạ Khánh đưa tay cầm lấy tấm chi phiếu, Diệp Thư Nghiên vội vàng vỗ tay của ông ta: Nhìn cái bộ dạng không có tiền của ông kia!

Thả dây câu dài để bắt con cá lớn có biết hay không?

“Xem lời nói của cháu kìa, chúng ta là người một nhà sao có thể nhắc tới tiền!” Diệp Thư Nghiên đầy từ chi phiếu trở về, nhìn Tạ Khánh nháy mắt.

“Số tiền kia, coi như là hiếu kính, cảm ơn hai người nhiều năm qua đã chăm sóc Cố Thiển Hi! Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy sẽ do cháu chăm sóc, cho nên hai người sau này không cần lo lắng!” Phó Hữu Minh vẫn như cũ hết sức lễ độ nói.

Anh nắm tay Cố Thiển Hi thật chặt, không để cho Cố Thiển Hi thay đổi chủ ý.

Cố Thiển Hi nhìn Phó Hữu Minh, lại nhìn tấm chi phiếu trên bàn một chút, cô rất hi vọng mẹ cô sẽ không nhận tờ chi phiếu ấy!

Thế nhưng Phó Hữu Minh thẳng tay viết một vài chữ lên trên rồi đưa tới. Hai mắt Tạ Khánh nhất thời đều sáng lên: “Một trăm vạn! Là tiền của chúng tôi sao?” Bộ dạng thấy tiền sáng mắt kia, giống như cả đời chưa từng được thấy qua tiền, làm cho Cố Thiển Hi cảm thấy giận dữ!

“Một trăm vạn?” Diệp Thư Nghiên không nghĩ đến Phó Hữu Minh vừa viết chính là một trăm vạn. Bà tính toán một hồi, biết cả đời này đoán chắc cũng không thể kiếm được một nửa số tiền như vậy!

Không đợi Diệp Thư Nghiên nói chuyện, Tạ Khánh đã cắt xong chi phiếu, cười đến hớn hở mặt mày: “Nếu là hiếu kính chúng tôi, tôi cùng mẹ nó sẽ không khách khí! Sau này đứa nhỏ Cố Thiển Hi anh chăm sóc là được rồi!”

Cố Thiển Hi cảm thấy mũi mình rất chua xót, lòng rất đau!

Cô thà để Diệp Thư Nghiên níu tai hung hăng chửi cô, cũng không muốn nhìn thấy cha mẹ đem bán cô đi giống như là hàng hóa!

Đối với hành động này của Phó Hữu Minh, Cố Thiển Hi không biết tại sao lại nổi lên tức giận.

Được rồi, cộng thêm hai mươi sáu vạn trước kia, hiện tại lại thêm một trăm vạn!

Lần này thật sự bán mình của không trả nổi rồi!

Diệp Thư Nghiên túm lấy tờ chi phiếu trên tay Tạ Khánh, giữ lại nói: “Thiển Hi, chuyện việc làm của em gái con con xem hỗ trợ nó một chút! Cả nhà đến hai người lớn tuổi, cả ngày không có việc gì, như vậy cũng không đủ chi tiêu!”

“Mẹ!” Cố Thiển Hi muốn phát hỏa, rốt cuộc mẹ có để ý đến suy nghĩ của con không?

“Chuyện của Nhược Tuyết, Thiển Hi đã nói với cháu, ngày mai cô ấy có thể nhận được thư trúng tuyển!” Phó Hữu Minh như cũ vẫn giữ nụ cười trên mặt.

Cố Thiển Hi nhìn thoáng qua Phó Hữu Minh, cảm thấy người đàn ông này rất thần kỳ. Anh ta như có thể dự cảm trước mọi chuyện, luôn có thể làm cho người ta ngạc nhiên!

Ánh mắt Nhược Tuyết sáng lên, nhẹ nói một câu “Cảm ơn!”

Phó Hữu Minh đơn giản ăn vài miếng cơm: “Cháu và Thiển Hi còn muốn đi chọn áo cưới, cháu đi trước đây!”

“Trên đường lái xe cẩn thận!” Tạ Khánh còn ra tới cửa vẫy tay tạm biệt, Cố Thiển Hi cũng không còn mặt mũi nói chuyện với Phó Hữu Minh.

Phó Hữu Minh khởi động xe, đạp chân ga liền chạy đi.

Cố Thiển Hi cảm thấy rất lúng túng, nhưng vẫn hết sức tò mò: “Phó tiên sinh, tại sao anh lại ở nhà của em? Còn mới vừa rồi, anh nói...”

“Muốn đi nơi nào?” Phó Hữu Minh hỏi thẳng.

“Hả?” Cố Thiển Hi hơi có chút sững sờ đối với câu hỏi bất ngờ của Phó Hữu Minh.

“Chúng ta đi ăn một chút gì đi!” Anh thay đổi phương hướng, quay xe lái vào quốc lộ.

Tâm tình Cố Thiển Hi rối rắm đứng ngồi không yên, Phó Hữu Minh cũng không nói chuyện, nhìn không ra là tức giận hay là vấn đề gì khác! Cố Thiển Hi len lén liếc một cái: ‘Nên tức giận không phải là cô sao?’

“Cố Thiển Hi!” Phó Hữu Minh bỗng nhiên dừng xe lại.

Phó Hữu Minh nói rõ ràng: “Cố Thiển Hi, chúng ta kết hôn đi! Dù sao hiện tại bà nội cũng rất thích em, gia đình em cũng vậy! Hai chúng ta cũng là người độc thân, chi bằng sống cùng nhau cũng rất tốt!” Phó Hữu Minh quay đầu lại, nói nghiêm túc: “Nếu như chúng ta kết hôn, một trăm hai mươi sáu vạn em cũng không cần phải trả!”

Không biết tại sao, Cố Thiển Hi rất muốn cười.

Cô nghĩ, có lẽ Phó Hữu Minh nói rất đúng.

Chuyện đã đi tới bước này, giống như toàn bộ mọi người đều đã xác định quan hệ của hai người, duy chỉ có Cố Thiển Hi không cho chuyện này là thật!

Cố Thiển Hi từ đầu cơ bản đã nghĩ sẽ kết hôn, tuy Phó Hữu Minh có tiền của, có tướng mạo, còn có cả thâm tình, nhưng cô cảm thấy, những chuyện tốt như vậy sẽ không đến phiên mình! Cô sờ sờ cái bụng trống trơn, lảng sang chuyện khác: “Hay chúng ta đi ăn gì trước đi!”

Phó Hữu Minh biết rõ cô đang uyển chuyển từ chối, cũng không có mở miệng nói chuyện, gạt đầu đem xe khởi động!

Cố Thiển Hi, thời gian còn nhiều, chúng ta sẽ từ từ chờ đợi. Dù sao, em cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay anh rồi!

15. Chương 15

Khi Cố Thiển Hi và Phó Hữu Minh đang thanh toán tiền cơm thì Quý Vĩ gọi đến, cả người cô lập tức ngây ra!

Nếu như tính không sai, từ khi ly hôn đến bây giờ đây là lần đầu tiên Quý Vĩ chủ động gọi điện thoại, trong lòng cô có chút kỳ vọng xen lẫn bối rối!

Phó Hữu Minh nhìn vẻ mặt của Cố Thiển Hi cũng biết người nào gọi đến. Anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Là Tô Tuyết?”

“Ừ!” Cố Thiển Hi cũng thuận theo tự nhiên nói: “Tiểu Tuyết tìm em có việc, em... đi trước vậy!”

“Được!” Phó Hữu Minh gạt đầu, tựa như không có nửa điểm hoài nghi!

Chuyện cô nên đối mặt không nên dùng biện pháp tránh né như vậy, Phó Hữu Minh nhìn Cố Thiển Hi vội vã chạy ra khỏi phòng ăn, trong mắt nổi lên hơi thở nguy hiểm nhàn nhạt.

Thật bất ngờ, thời điểm Cố Thiển Hi nhìn thấy Quý Vĩ lại không có Trầm Tùy Tâm ở bên cạnh.

Nhiều ngày không gặp, Quý Vĩ như đã thay đổi thành một người khác, cả người ăn mặc đều rất nghiêm túc, thậm chí còn thắt cả chiếc cà vạt mà hẳn không thích nhất. Trong thoáng chốc, thiếu chút nữa Cố Thiển Hi cho là mình nhìn lầm rồi!

“A...” Cô còn chưa nói được chữ Vĩ, Quý Vĩ đã trưng ra bộ dạng như đang khởi binh vấn tội: “Thiển Hi, trên báo chí nói có phải là sự thật không?”

Cố Thiển Hi muốn giải thích, cô cảm thấy đã kết hôn cùng Quý Vĩ bảy năm, bây giờ hẳn vẫn biết lo lắng gọi điện hỏi cô, hẳn là vẫn còn tình cảm. Nhưng Quý Vĩ lại tàn nhẫn ngoài dự liệu của cô: “Không trách được cô lại ký nhanh như vậy, thậm chí ngay cả tiền cũng không muốn, thì ra đã sớm cấu kết với đàn ông khác! Còn giả bộ lưu luyến không rời, bộ dạng buồn bã ai oán! Cố Thiển Hi, không ngờ cô lại là người đàn bà như vậy đấy!”

Cố Thiển Hi cảm thấy muốn tát ình một cái: đối với loại đàn ông này, cô còn tồn tại chút xiu kỳ vọng gì nữa!

Mà Quý Vĩ tàn nhẫn, nhất thời làm cho Cố Thiển Hi hiểu ra bản thân vẫn thật nhu nhược như vậy!

Cô đặt túi xách xuống, ngồi ở phía đối diện Quý Vĩ, không khách khí mà châm chọc: “So với Quý tiên sinh, tôi chỉ là con kiến so với con voi* mà thôi! Nhưng dù sao, tôi cũng không muốn làm đại nhân như anh, để cho cha mẹ thuận lợi chủ trì cái ly hôn này! Anh hẳn là phải cảm thấy may mắn khi tôi không đưa Hữu Minh tới đây!”

*Nguyên văn: “ ”- Tiểu vu gặp đại vu. Nghĩa là: người giỏi gặp người giỏi hơn.

“Cố Thiển Hi!” Quý Vĩ bỗng chốc đập bàn đứng dậy, trên mặt tràn ngập tức giận!

“Quý tiên sinh không được dạy là phải bình tĩnh à, anh còn phải làm cha người khác đấy!” Cố Thiển Hi bướng bỉnh ngẩng đầu, đem tất cả ủy khuất trong lòng ra, tức giận lấp hết! Lần đầu tiên cô cảm thấy thì ra bản thân cũng có thể là một người đầy bụng độc ác như vậy.

Nhưng mà, cái cảm giác này rất sáng khoái!

Quý Vĩ thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình, hẳn ả nhử vài phần rồi ngồi xuống: “Các người đã bao lâu rồi?”

“Có quan trọng không?” Cố Thiển Hi hỏi ngược lại: “Quý tiên sinh bây giờ dựa vào cái gì mà tới chắt vấn tôi, chồng cũ hay là bạn bè?”

“Tôi chỉ lo lắng cho cô!” Quý Vĩ chậm rãi nhả từng chữ: “Người như anh ta hoa cỏ không thiếu, căn bản không thể thật lòng thật ý với cô. Bây giờ đối với cô, chẳng qua chỉ là có chút hứng thú thôi, qua ít ngày nữa cái hứng thú này sẽ giảm, đến lúc đó cô lấy cái gì để nhìn mặt bác trai bác gái? Thiển Hi, rời khỏi anh ta đi, vì tương lai cô không thể đem chuyện này ra đùa giỡn được!”

“Tương lai?” Cố Thiển Hi dở khóc dở cười: “Quý Vĩ, gả cho anh bảy năm, tôi vẫn cho rằng anh chính là tương lai của tôi. Tôi bất chấp tất cả, thậm chí chưa bao giờ hỏi anh ở đâu, ở cùng với ai, một lòng tin tưởng anh, cũng bởi vì anh đã nói sẽ cho tôi một tương lai tốt đẹp! Nhưng bây giờ thì sao, người tự tay nghiền nát tương lai của tôi cũng là anh! Anh nói Trầm tiểu thư chỉ là bạn bè đồng nghiệp hợp tác trong công ty anh, nói tôi không nên suy nghĩ linh tinh... Nhưng bây giờ thì sao, đã hợp tác đến trên giường luôn rồi, hợp tác đến trong bụng của cô ta còn mang con của anh luôn rồi... Quý Vĩ, đủ rồi, tất cả đã quá đủ rồi! Tương lai của tôi, không cần bất cứ người nào hứa hẹn với tôi, không cần Quý Vĩ anh cũng không cần Phó Hữu Minh! Bất kể tôi kết hôn với ai, phiền anh sau này đừng đến quấy rầy tôi, bởi vì anh không có tư cách!”

Thở mạnh một hơi, Cố Thiển Hi chưa bao giờ nói năng hùng hồn lý lẽ như hôm nay, càng chưa từng chỉ trích Quý Vĩ như vậy.

Nhưng, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng!

Quý Vĩ sửng sốt, kinh ngạc nhìn Cố Thiển Hi!

Cố Thiển Hi cầm lấy túi xách, lạnh lùng nói: “Quý tiên sinh, chúc anh và Trầm tiểu thư sớm sinh quý tử, đầu bạc răng long! Không gặp!”

Xoay người, nhấc chân, ngẩng đầu ưỡn ngực, Cố Thiển Hi rõ ràng cảm thấy con đường phía trước thật tươi sáng!

Quý Vĩ nhìn bóng lưng Cố Thiển Hi rời đi, đột nhiên trong phút chốc thù người: Không sinh con thật sự quan trọng như vậy sao? Cố Thiển Hi, tôi đối với cô rốt cuộc là yêu hay là hận, tại sao ngay cả bản thân tôi cũng không phân biệt được?

16. Chương 16

Cố Thiển Hi đứng ở ngã tư đường, chợt nhận ra rằng tình yêu của cô đối với Quý Vĩ, cũng đã theo bảy năm lạnh nhạt dần dần trở nên nhạt nhòa. Nếu không tại sao bản thân cô một chút cũng không muốn khóc, trong lòng chỉ nó nụ cười giễu cợt?

Đúng vậy, bảy năm kết hôn, nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng đối với một người phụ nữ, khoảng thời gian đẹp nhất đều là trong bảy năm này.

Quý Vĩ luôn nói rằng hần vốn bận rộn, không nhớ rõ từng ngày kỷ niệm của bọn họ, thậm chí không nhớ rõ sinh nhật của Cố Thiển Hi. Đêm đêm hần luôn về nhà rất trễ, không phải uống đến say mềm thì chính là lén lén lút lút bò lên giường, sau đó đưa lưng về phía Cố Thiển Hi, ngủ say sưa!

Thật ra hần vĩnh viễn cũng không biết, mỗi đêm như vậy, Cố Thiển Hi đều mở mắt đến sáng!

Bởi vì Quý Vĩ từng nói: Những việc hần làm bây giờ cũng là vì tương lai!

Cố Thiển Hi đã từng cảm thấy những lời này rất đẹp, nhưng bây giờ nghe lại, cô thật chỉ muốn mắng một câu: Con mẹ nó đều là tên lừa gạt!

“Này, Cố tiểu thư!” Mike dừng xe lại, kéo cửa kính xuống nhìn Cố Thiển Hi gọi điện thoại.

Cố Thiển Hi biết là Mike, tóc trên đầu vàng chóc cùng với đôi mắt màu xanh kia, người nào nhìn thấy cũng đều khó quên được.

Cố Thiển Hi có chút ngạc nhiên khi gặp Mike ở nơi này, không cầm được tiến lên chào hỏi: “Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?”

Mike bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Bị lừa tới! Lên xe đi, đi đâu tôi đưa cô đi!”

Cô vốn muốn nói không cần, nhưng Quý Vĩ đã từ trong nhà hàng đẩy cửa đi ra, ánh mắt hướng về bên này. Cố Thiển Hi dứt khoát gạt đầu đồng ý, sau đó xoay người chui vào trong xe của Mike! Cố Thiển Hi quay đầu lại nhìn thoáng qua Quý Vĩ, trong mắt của hắn rõ ràng chứa mấy phần miệt thị cùng coi thường!

Cô nghĩ nhất định là cô bị điên rồi mới nhìn hắn! Cố Thiển Hi hi vọng là vậy!

“Hắn là chồng cũ của cô sao?” Mike do dự hỏi. Anh ta thật tò mò, Phó Hữu Minh tại sao lại thích một người phụ nữ đã từng cưới, thậm chí còn đem cô trở thành bảo vật mà bảo vệ! Anh ta ghé mắt nhìn Cố Thiển Hi một chút, cô không coi là quá xinh đẹp, mũi không đủ cao, đôi mắt cũng không to, mặt không đủ nhỏ, còn đáng người... Mike thu hồi tầm mắt, vội chuyển tâm lái xe.

Cố Thiển Hi không quan tâm đến cái nhìn của Mike, tùy ý nói: “Ừ, chồng trước!” Cô không muốn thảo luận những chuyện có liên quan đến Quý Vĩ, ít nhất thì hiện tại không có tâm trạng này. Cố Thiển Hi thay đổi câu hỏi: “Mike tiên sinh nói anh bị lừa tới, là chuyện gì xảy ra, có cần tôi giúp không?”

“Tôi nghĩ là cô nên thấy vui khi làm cho tôi bận rộn đấy!” Mike tựa hồ như rất hiểu Cố Thiển Hi, gần như không suy nghĩ mà trực tiếp thốt ra!

Cố Thiển Hi dở khóc dở cười: “Anh sẽ không phải là bị tiền bạc hay sắc đẹp dụ dỗ chứ?”

Theo khảo sát thì hằng năm người bị lừa gạt gần bốn mươi phần trăm, mà trong bốn mươi người đó, có một nửa đều là người ngoại quốc! Cố Thiển Hi cảm thấy, Mike từ đầu đến chân đều bộc lộ cái khí chất hoàng tử hoàng gia Anh quốc này, đi tới đâu cũng đều là đối tượng để lừa gạt!

Nhất là lừa sắc!

Mike không nhịn được cười ra tiếng: “Cố tiểu thư thật biết nói giỡn! Nhưng mà, theo lời cô nói, thật sự thì tôi bị sắc đẹp dụ dỗ rồi! Bạn của cô, Tô tiểu thư, thật sự có vị hôn phu rồi sao?”

“Hôn phu?!”

Cố Thiển Hi ngẩn ra, đầu óc có chút rối rắm: “Không có đâu!”

Mike thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nụ cười càng thêm mơ hồ: “Vậy Cố tiểu thư, Tô tiểu thư cô ấy không phải là không thích người ngoại quốc chứ?” Đối với Tô Tuyết mà nói kiểu tóc Mike chẳng khác nào con khỉ lông vàng, điểm này Mike không đồng ý!

Đây là kiểu tóc mà anh ta thích nhất, cũng cảm thấy đẹp nhất!

“Mike tiên sinh muốn theo đuổi Tô Tuyết?” Cuối cùng Cố Thiển Hi cũng bắt được trọng điểm! Mike gạt đầu: “Tôi cảm thấy Tô tiểu thư rất thiện lương, hơn nữa cô ấy còn rất đẹp, lại vừa hướng nội xấu hổ, là kiểu con gái Trung Quốc mà tôi thích!”

Thiện lương? Cố Thiển Hi cảm thấy bản tính của Tô Tuyết hẳn là vẫn còn tồn tại một chút, xinh đẹp thì đương nhiên là rất xinh đẹp! Nhưng hướng nội xấu hổ... Cố Thiển Hi cho rằng chắc chắn đầu óc của cô bị con lừa đá rồi, tuyệt đối không đồng ý với quan điểm này!

Chẳng lẽ bởi vì sau một đêm tình đó, Tô Tuyết lén lút bỏ đi, lại làm cho cái anh chàng ngoại quốc này cho rằng cô ấy là người hướng nội xấu hổ?

Hay là, Tô Tuyết đã làm ra cái chuyện khó coi gì?

Cố Thiển Hi chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên!

Số người muốn theo đuổi Tô Tuyết có thể xếp hàng dài từ Gia Dự Quan đến Sơn Hải Quan, nhưng một khi cùng Tô Tuyết gặp gỡ đều không tới ba ngày, tất cả những người đó đều sẽ đập tắt hi vọng!

Cố Thiển Hi nhìn Mike hỏi: “Cô ấy có đồng ý cùng anh gặp gỡ chưa?” Đây là mảnh khoe rất có hiệu quả của Tô Tuyết... Nếu có người tới theo đuổi, cô ấy sẽ không cự tuyệt, sau đó hung hăng sửa chữa đối phương, làm cho đối phương cả đời cũng không muốn gặp lại!

Đây chính là chiến lược cắt đứt tình yêu của Tô Tuyết!

“Đương nhiên rồi! mấy hôm trước chúng tôi vẫn còn rất tốt, cô ấy hôm nay bỗng nhiên không thèm để ý đến tôi nữa! Nói cái gì mà đầu óc tôi bị nước vào rồi!” Mike hết sức trình trọng trả lời.

Cố Thiển Hi giật mình, đã qua ba ngày mà nhiệt tình của Mike vẫn không giảm xuống, mà ngược lại còn hoàn toàn tăng lên!

“Vậy anh không cảm thấy cô ấy rất từng tưng, rất... rất gì đó vân vân sao?”

“Dĩ nhiên là không! Tô tiểu thư tính tình hoạt bát, ngây thơ hồn nhiên, tâm hồn đơn thuần; ngoài mặt là bộ dạng tùy tiện cầu thả, nhưng tôi nhìn thấy được nội tâm của cô ấy rất mềm yếu đẹp đẽ!” Mike say sưa nói, Cố Thiển Hi nhìn anh ta đột nhiên cảm giác được người đàn ông trước mặt này cũng không đến nỗi tệ!

Có lẽ, anh ta rất thích hợp với Tô Tuyết!

Ít nhất, người đàn ông đến từ nước khác này có thể nhìn thấu bản chất của Tô Tuyết!

“Ừ, phía trước quẹo trái, tôi tạm thời muốn đến chỗ Tô Tuyết. Nhân tiện anh cũng đi cùng đi!” Cố Thiển Hi nói, cố gắng làm một bộ dáng hết sức tự nhiên!

Mike quả nhiên rất hưng phấn, liên tục nói cảm ơn: “A, Cố tiểu thư, cô thật sự rất tốt! Không trách được Phó Hữu Minh lại yêu cô như vậy, lại sắp xếp công việc cho em gái cô, làm cho người ta luôn phải chú ý tới cô! Tôi chưa từng thấy anh ta đối với một người quan tâm như vậy! Tôi nghĩ, anh ta rất giống tôi, yêu một người hết thuốc chữa! Mà người anh ta yêu, chính là cô!”

Cố Thiển Hi hoàn toàn sững sốt, không nói nên lời!

17. Chương 17

Yêu cô hết thuốc chữa? Cố Thiển Hi nghe thấy Mike nói những lời này, không nhịn được một trận tự giận! Cô không thể hiểu được logic của người đàn ông nước ngoài này, có cần nhất định phải đem mọi chuyện khuếch đại lên, như vậy mới cảm thấy đủ lãng mạn!

Dĩ nhiên, đàn ông người Pháp là lãng mạn nhất, Cố Thiển Hi vẫn tin chắc điều này!

Tô Tuyết vui tươi hơn hở từ trong tiệm áo cưới đi ra ngoài, trên người cô là một bộ áo cưới, đang nghiêng đầu chuẩn bị cài khăn voan: “Thiển Hi, mau tới đây nhìn xem cái áo cưới này thế nào? Mình vẫn cảm thấy có chỗ là lạ, có cái gì đấy hơi kỳ kỳ!”

Cố Thiển Hi muốn nói cô có đem thêm một người tới, chẳng qua lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì Tô Tuyết đã ngẩng đầu, sau đó cả người giống như nhìn thấy tận thế. Mike không khách sáo, dựa nửa người ở bên cạnh xe khen không dứt miệng: “A, Tô tiểu thư thật sự rất xinh đẹp!”

Sau đó, Tô Tuyết dùng tốc độ trăm mét chạy nước rút lôi kéo Cố Thiển Hi vào trong tiệm áo cưới!

Cố Thiển Hi chưa từng thấy bộ dạng chạy trời chết của Tô Tuyết, không nhịn được than thở với cô: “Mình thấy Mike tiên sinh rất ngay thẳng, sao cậu phải phản ứng dữ vậy?”

Tô Tuyết hận không thể đóng luôn cửa tiệm, tiếc rằng trong tiệm áo cưới vẫn còn khách hàng. Cô đành phải trưng ra một khuôn mặt cười còn khó coi hơn khóc nói: “Cậu không cảm thấy chỗ này của hắn có vấn đề sao?” Tô Tuyết chỉ chỉ vào trán mình, tỏ vẻ cực không hiểu đối với hành động của Mike!

Nhưng mà chỉ là tình một đêm thôi, làm sao lại giống như bị thất lạc vị hôn thê như vậy?

Mỗi ngày một cú điện thoại, một bó hoa tươi, một cái tin nhắn, Tô Tuyết nhanh chóng muốn vào bệnh viện tâm thần luôn rồi!

“Mike tiên sinh nói với mình anh ta từ đầu tới cuối đều yêu cậu!” Về mặt Cố Thiển Hi âm thầm nở nụ cười, cô thay Tô Tuyết cài khoan voan dài thật tốt, nhìn Tô Tuyết trong gương. Mặc dù thoáng cái đã trôi qua năm năm, nhưng làn da của Tô Tuyết vẫn mịn màng bóng loáng, so với cô, thật sự là khác biệt!

Cô không nhận được nhìn tay mình một chút, lòng bàn tay đã sớm nổi lên vết chai sần!

“Thôi đi!” Tô Tuyết nói: “Cậu biết nguyên tắc của mình rồi đấy! Huống Chi, cha mẹ của mình giờ đang ở Mỹ, may mà bọn họ không biết chuyện này. Nếu không, mình thật sự sẽ không được chơi nữa! Mình không muốn tự treo mình lên cành cây, sau đó giống như cậu chết không minh bạch!”

Cố Thiển Hi hít sâu một hơi: “Cô giống chết không minh bạch lắm sao?”

Thật ra thì cô chết cũng rõ ràng lắm mà!

Không phải chỉ là chồng ngoại tình thôi sao, toàn bộ thế giới mỗi ngày gặp gỡ bao nhiêu người đàn ông, đây cũng không phải chuyện lớn gì!

“Thật xin lỗi, Thiển Hi, mình không cố ý!” Tô Tuyết có chút áy náy này, biết mình đã chạm vào vết thương của Cố Thiển Hi.

Cố Thiển Hi cười lắc đầu: “Mình cảm thấy cái áo cưới này rất đẹp đó! Cậu không chịu quen ai, đoán chừng là bởi vì bóng ma trong lòng cậu. Tiểu Tuyết, đã qua nhiều năm như vậy, cậu thật không buông xuống được sao?”

Tô Tuyết nhăn mày không nói gì, cười có chút bất đắc dĩ. Cô hít sâu một hơi, liền đi thẳng vào phòng thay đồ nói: “Không bỏ xuống thì có thể làm gì, người ta là của người khác, mình dù sao vẫn không nên đi làm cái chuyện chia rẽ gia đình người ta? Tô Tuyết mình không có đề tiện đến mức ấy!”

Đối với mối tình đầu của Tô Tuyết, Cố Thiển Hi cảm thấy rất tức giận.

Người đàn ông đó quả thực là cạnh bả nhất trong những người cạnh bả, là người đàn ông xấu xa nhất... Vậy cho nên, cuối cùng Tô Tuyết thất bại mà không có một chỗ dựa, còn bị tát trước mặt bao nhiêu người khác, bị người ta mắng là hồ ly tinh. Mà người đàn ông kia vẫn đứng một bên, làm như không thấy, trơ mắt nhìn Tô Tuyết bị đánh đến thương tích đầy mình!

Từ đó về sau, Tô Tuyết cũng không còn tin tưởng tình yêu nữa, cô thậm chí còn thay đổi bản thân mình, chỉ cùng đàn ông nói chuyện nam nữ chứ không nói đến tình yêu!

Từ phòng thay đồ đi ra, Tô Tuyết đổi lại một bộ quần áo khác, khôi phục sắc mặt trước đó. Mike là một người đàn ông rất lịch sự, nếu không được Tô Tuyết mời, sẽ thật sự chờ ở cửa, nửa bước cũng không có bước vào!

Cố Thiển Hi nhìn có chút buồn cười, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên: “Bà nội?”

Bà nội Phó lại bắt đầu giả bệnh, khan giọng nói: “Thiển Hi à, ngực bà nội bỗng nhiên đau quá, không thể thở bình thường được. Cháu mau trở về đưa bà đến bệnh viện đi!”

18. Chương 18

Cố Thiển Hi sốt ruột, vội vã tạm biệt Tô Tuyết: “Bà nội bị bệnh, mình phải tranh thủ về đây. Tiểu Tuyết, chúc cậu và Mike tiên sinh hẹn hò vui vẻ!” Tô Tuyết hận không thể một cước đạp Cố Thiển Hi tới tận Thái Bình Dương, cô cắn răng nghiêng lợi nói: “Cố Thiển Hi, mình thấy cậu thật sự trở thành con dâu Phó gia rồi! Chúc cậu cùng bạch mã hoàng tử sớm ngày như chim liền cánh, như cây liền cành!”

Cố Thiển Hi kéo khóe môi, không quay đầu lại nói: “Xuống địa ngục đi!”

Tô Tuyết ở đằng sau cười ha ha!

Ra đến cửa, Cố Thiển Hi nhìn Mike vẫn đứng đó chờ đợi, không khỏi tiến lên nói: “Mike tiên sinh, anh vào đi. Tiểu Tuyết nói anh vào nói chuyện một chút đấy! Chúc hai người trò chuyện vui vẻ!” Sau đó bước chân như gió đón một chiếc taxi chạy đến biệt thự Phó gia.

Bà nội Phó cầm ống nhòm nửa nằm trên ban công, hài lòng nhìn Cố Thiển Hi nhanh nhẹn xuống xe vội vã chạy vào, hấp tấp đưa ống nhòm cho vú Trần cất đi, sau đó híp nửa mắt giả bộ đau đớn không chịu nổi!

Cố Thiển Hi ném túi xách, khấn trương chạy đến hỏi thăm: “Bà nội, bà làm sao vậy, Phó tiên sinh có gọi điện chưa?” Cô vừa mở miệng, sau đó liền phát hiện mình nói sai, nhất thời khóe miệng một trận run rẩy. Bà nội là người rất thông minh, chút ít tin tức như vậy sao anh ta có thể không biết mà không tới được?

Nhưng bà không hề để ý, làm như mình cái gì cũng không biết, lôi kéo thay Cố Thiển Hi suy yếu nói: “Hai người các cháu mau kết hôn đi, sau này cũng đừng một câu trước Phó tiên sinh hai câu sau Phó tiên sinh nữa, cứ trực tiếp gọi là Hữu Minh, như vậy mới thân mật!”

Cố Thiển Hi muốn nói: cháu thật sự không phải cháu dâu của bà đâu!

“Bà nội bà làm sao vậy?” Phó Hữu Minh rõ ràng cũng bị lừa quay về, bước chân vội vã, trên mặt còn có mấy vệt mồ hôi.

Anh đã sớm phải biết, lời của bà nội nhà mình không thể tin, vừa nhìn Cố Thiển Hi ở đây Phó Hữu Minh đã hiểu ra tất cả! Tính toán thời gian, té ra hôm nay phải đi bệnh viện! Bởi vì bác sĩ Trần nói, có mang thai hay không chỉ cần qua bảy ngày là có thể kiểm tra chính xác!

Bà nội, bà cũng không nên nóng lòng như vậy chứ? Phó Hữu Minh liếc mắt nhìn bà nội, lại nhìn Cố Thiển Hi vẫn chưa hiểu gì cả, cảm thấy chuyện này cần phải nói rõ với bà nội! Nếu không một ngày nào đó đầu óc Cố Thiển Hi rối loạn mà nói ra, phát hiện bị tính kế, không chừng cả đời này anh và Cố Thiển Hi coi như xong!

Bà nội hoàn toàn không đếm xỉa, ôm ngực nói: “Mau lên, hai người các cháu mau đưa bà đi bệnh viện! Bà đã hẹn bác sĩ Trần rồi!”

Cố Thiển Hi nào dám qua loa, thân thể người già nhất định không thể bị giày vò, sinh bệnh mà trì hoãn quá lâu sẽ dễ gây ra chuyện lớn. Cô vội vàng đỡ bà nội, trừng mắt liếc Phó Hữu Minh: “Hữu Minh, đừng chắn em!”

Hữu Minh? Đầu óc Phó Hữu Minh có chút run sợ: Đã bao nhiêu năm không nghe Cố Thiển Hi gọi anh như vậy rồi?

Hai người đỡ bà nội lên xe, một đường chạy thẳng đến bệnh viện!

Bác sĩ Trần là một người có trái tim như gương sáng, chỉ đơn giản bắt mạch cho bà nội liền nói một đồng thuật ngữ y học mà Cố Thiển Hi không hiểu, làm cho Cố Thiển Hi sửng sốt lại sửng sốt! Xét đến cùng, nói tóm lại, tóm lại mà nói, cuối cùng chuyện này trở thành Cố Thiển Hi cầm một đồng danh sách dài đi kiểm tra!

Bà nội vẻ mặt đau lòng nói: “Các cháu còn trẻ thỉnh thoảng đi hiến máu cũng không có việc gì lớn, coi như là vì bệnh viện cống hiến đi!”

Cố Thiển Hi dù có ngốc cũng cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, mặc dù cô không nói gì nhưng vẫn làm theo lời bà nội đi kiểm tra.

Phó Hữu Minh thừa dịp cô không có ở đây vội vã ngồi bên người bà nội, có chút tức giận nói: “Bà nội, bà không nên đùa như vậy. Thiển Hi mặc dù có hơi ngây ngô, nhưng cô ấy không phải đồ ngốc, bà làm như vậy ngộ nhỡ bị cô ấy phát hiện, đến lúc đó cháu làm sao giải thích cho cô ấy?”

Bà nội đen mặt: “Anh chuyện gì cũng đã làm, còn muốn giải thích cái gì! Cả hai đều ở chung rồi, đương nhiên sống chết đều phải kết hôn!”

“Máu chốt là bọn cháu ở chung chỉ vì say rượu thôi!” Phó Hữu Minh vô cùng bất lực: “Cháu vốn muốn để Cố Thiển Hi có những dấu hiệu trước, sau đó từ từ tính những chuyện khác! Nếu như bị cô ấy phát hiện cháu lỡ khiến cô ấy mang thai trước khi kiểm tra, bà nội đoán xem cô ấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Bà nội đã hiểu đôi chút chuyện này rồi, mặc dù cảm thấy bản thân làm như vậy hình như có chút quá đáng, nhưng vẫn là đem mọi trách nhiệm đổ lên người Phó Hữu Minh: “Ai bảo cái tên tiểu tử thối anh cả ngày nghĩ biện pháp tùy tiện đuổi bà nội anh đi! Bà cũng có muốn nóng vội đâu, sao biết được chuyện này!”

“Được rồi!” Phó Hữu Minh nói rõ: “Là lỗi của cháu, chuyện tới đây là ngưng! Cháu bảo đảm, Thiển Hi cô ấy vẫn là cháu dâu của bà, chỉ là bây giờ không gặp được!”

Bà nội nhìn vẻ mặt Phó Hữu Minh một hồi, còn nghiêm túc như vậy, cau mày hỏi: “Lần này là thật, cháu không có gạt bà nội đấy chứ?”

Lại nói, chuyện “Sói đến rồi” đã xưa cũ như thế nào rồi? Phó Hữu Minh cảm thấy trước mắt bản thân mình thật giống như đứa trẻ chăn dê! Anh thở dài một hơi, ngồi xuống trước gót chân bà nội nói hết sức nghiêm túc: “Bà nội, bà có biết tại sao bảy năm trước cháu lựa chọn tiếp quản cơ nghiệp dòng họ không?”

Ánh mắt bà nội chợt nổi lên khiếp sợ, Phó Hữu Minh gật đầu: “Đúng, chính là vì cô ấy! Cho nên bà nội, cháu thật sự không muốn bỏ qua cô ấy một lần nữa, lần này bà hãy để cháu tự làm chủ, cho cháu một chút thời gian được không?”

Bà nội có lẽ bị cảm động, ho khụ nói: “Chuyện của cháu bà mới lười quản! Chỉ cần cháu cố gắng đạt mục tiêu, bà nội sẽ ở bên cạnh ủng hộ! Tốt rồi, cháu đi đi... Nói đùa nhỏ đó không cần làm mấy việc kiểm tra rườm rà này!”

Phó Hữu Minh thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa bước chân ra cửa đã cảm thấy không cười nổi! Bởi vì Cố Thiển Hi đang đứng ở cửa phòng khám, bác sĩ đi theo đang cố vấn gì đó, sắc mặt cô khó coi đến cực hạn!

Chẳng lẽ...

“Thiển Hi!” Phó Hữu Minh từ xa gọi tên Cố Thiển Hi, mà Cố Thiển Hi giống như con thỏ bị giật mình, đem tờ giấy kiểm tra ném đi rồi quẹo mắt hút không thấy bóng dáng!

Hồng bét! Phó Hữu Minh thầm kêu lên, vội vàng đuổi theo, lại phát hiện ở phía trước là một mấy ngã rẽ, căn bản tìm không thấy nửa điểm tung tích của Cố Thiển Hi!

Anh quay đầu lại nhìn thấy tờ giấy kiểm tra mà Cố Thiển Hi bỏ lại: Kết quả, chỉ số mang thai là 98%...

Ý chính là, cô thật sự đã mang thai?

“Cố Thiển Hi... Cố Thiển Hi...” Chạy đến phòng kiểm tra thử máu hô tên Cố Thiển Hi, cũng không nhìn thấy người, lúc này Phó Hữu Minh mới hấp tấp lên tiếng chạy tới: “Tôi là chồng Cố Thiển Hi!”

Bác sĩ đem báo cáo thử máu của Cố Thiển Hi đưa cho Phó Hữu Minh, nhìn bộ dạng vội vàng của anh, vẫn là không nhận được cau mày nói: “Một tuần sau tới đây làm kiểm tra lần nữa! Còn đây là vitamin B11, nhớ mỗi ngày một viên... Nhưng mà bà xã của anh hình như cũng không quá phấn chấn, anh hẳn phải khai thông cô ấy! Tuổi của cô ấy cũng không nhỏ, nếu không mang thai, sau này có thể không thể sinh con nữa! Sau khi mang thai, phụ nữ cũng sẽ có chút lo âu...”

Phó Hữu Minh không còn nghe được câu nào, cầm tờ giấy kiểm tra liền chạy về phòng của bà nội. Anh không biết vừa rồi tại sao Cố Thiển Hi vừa nhìn thấy anh lại chạy, hay bởi vì nghe được lời nói của anh với bà nội? Hoặc là bởi vì tin tức đột nhiên xuất hiện này hù dọa cô?

Nhưng mà nghe bác sĩ nói hình như Cố Thiển Hi không muốn đứa con này, Phó Hữu Minh không nhận được khê cau mày!

Từ cửa sau của bệnh viện trốn ra, trái tim Cố Thiển Hi vẫn còn đập thình thịch, trong đầu cô vẫn là những chữ trên tờ báo cáo: chỉ số mang thai là 98%... Bà nội bảo cô làm kiểm tra là để làm gì? Chẳng lẽ đêm đó say rượu, đều là kế hoạch của Phó Hữu Minh? Nhưng mà không đúng, anh làm sao có thể đối với cô...

Lắc lắc đầu, Cố Thiển Hi cố gắng làm cho suy nghĩ của mình rõ ràng một chút, hiện tại việc quan trọng cần làm là đến một bệnh viện khác làm kiểm tra để chắc chắn! Bây giờ chẳng qua chỉ mới có mười ngày, làm sao có thể biết là mang thai hay không, nhất định là ảo giác, nhất định là bệnh viện đã nhầm lẫn rồi!

Nhìn không thấy bóng dáng Phó Hữu Minh, Cố Thiển Hi vội vã đón một chiếc xe, nói với tài xế: “Bác tài, phiền bác đi tới bệnh viện trung tâm chăm sóc mẹ và trẻ em!”

19. Chương 19

Cố Thiển Hi cảm báo cáo xét nghiệm, đột nhiên cảm giác như có một chậu nước lạnh tạt thẳng từ trên đỉnh đầu cô xuống, sau đó toàn thân một phen run rẩy. Bác sĩ nhìn cô vừa xem đã xanh mặt, xem chừng hình như đã đoán ra, gõ gõ bàn kéo tầm mắt Cố Thiển Hi về: “Cố tiểu thư, tôi thấy cô cũng không còn trẻ? Đứa nhỏ này, nếu như cô muốn giữ, cuối tuần sau quay lại kiểm tra lần nữa!”

Đối với lần này, chân tay Cố Thiển Hi càng luống cuống, sững sốt thật lâu mới hỏi: “Bác sĩ, nếu như không cần... Kia cần chuẩn bị những thứ gì?”

Bác sĩ tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Cố Thiển Hi, khẽ thở dài nói: “Hiện tại chỉ là thụ tinh thành công, hết thấy cũng cần một khoảng thời gian dài nữa. Nếu như cô dự tính không cần, chuyện này có thể dẫn đến sinh non rất nguy hiểm, chồng của cô hoặc người nhà cần phải ký tên đảm bảo, nếu không, có chuyện gì xảy ra bệnh viện chúng tôi sẽ không thể chịu trách nhiệm được! Nhưng mà tôi hy vọng cô sẽ giữ lại, suy nghĩ kỹ thêm nửa tháng, cô bây giờ đã hai mươi sáu tuổi, ở tuổi này nếu không sinh con, sau này sẽ rất khó mang thai!”

Trong đầu Cố Thiển Hi có mấy ngàn con ong bay “vo ve vo ve...”

Lỗ tai truyền đến tiếng của bác sĩ: “Bởi vì nếu như cô sinh non, không chăm sóc bồi bổ thân thể cho tốt, có thể đây là lần duy nhất cô có cơ hội làm mẹ! Cố Thiển Hi, cô xem xem, có nên cùng chồng cô...”

“Tôi ly hôn rồi!” Cố Thiển Hi nói một câu như vậy, sau đó cầm tờ thông báo xét nghiệm đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ!

Trong bệnh viện người đến người đi, cô bỗng nhiên cảm thấy cô độc không nơi nương tựa, loại cảm giác ê hề này làm nội tâm cô cực kỳ bất an, sau đó chậm chạp chấp nhận sự thật! Cố Thiển Hi rất muốn gọi điện cho Tô Tuyết, tuy vậy lại không biết bản thân muốn nói gì!

Nói: Tô Tuyết, mình có thai? Vừa có một đêm tình liền mang thai!

Cố Thiển Hi cảm thấy bản thân cũng không tin được!

Cùng Quý Vĩ kết hôn nhiều năm như vậy, thuốc bắc thuốc tây thậm chí phương thuốc cổ truyền trong dân gian đều thử qua, cũng không thể có con, mà một lần ngoài ý muốn lại mang thai?

Cô cô đơn đứng ở cửa bệnh viện, cảm thấy mình thật châm chọc!

Lục lợi điện thoại, lơ đãng lật đến tên Quý Vĩ trong danh bạ. Cố Thiển Hi do dự, có nên nói chuyện này cho Quý Vĩ không? Cô của lúc trước, mà bây giờ Quý Vĩ như vậy... Nhưng mà hôm nay, hình như mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa rồi!

Giữa cơn cười, Cố Thiển Hi đã từng có một phút nghĩ rằng hay là sẽ nói đứa con này là của Quý Vĩ, sau đó về nhà liêu mạng cùng Trầm Tùy Tâm, có lẽ đoạn tình cảm này còn có thể cứu vãn! Nhưng lương tâm của cô nói cho cô biết, không thể làm như vậy.

Hay là mang con đi thật xa ra nước ngoài, một mình nuôi con lớn lên?

Hoặc là nhờ con mà bước chân vào nhà giàu, để cho Phó tiên sinh cưới cô?

Bằng không chờ một thời gian sẽ đến bệnh viện làm phẫu thuật?

Cố Thiển Hi nghĩ rất nhiều, nhưng trong đầu cô vẫn như cũ trở thành một mớ bòng bong, giống như bất kể làm thế nào cũng không đúng! “Cố Thiển Hi!” Phó Hữu Minh giống như nổi điên từ trên xe chạy xuống, Nhìn cô lẻ loi đứng ở cửa bệnh viện, vẻ mặt luống cuống nhất thời tâm xoắn xýt thành một cục. Nếu không phải tất cả bệnh viện trong thành phố đều có liên kết với nhau, anh cũng sẽ không biết được Cố Thiển Hi sẽ đến đây.

Phó Hữu Minh hô to: “Cố Thiển Hi, không cho phép em nhúc nhích! Đứng yên ở đó, chờ anh đi qua!”

Nước mắt Cố Thiển Hi ầm ầm đổ xuống, sau đó ngẩng ra nhìn Phó Hữu Minh sải bước chạy vọt tới bên này. Cố Thiển Hi nói: “Thật xin lỗi Phó tiên sinh, tôi không phải cố ý biến mất. Tôi cũng không phải là cố ý...”

“Em là đứa đũa ngọc sao?” Phó Hữu Minh có chút tức giận, đến lúc này Cố Thiển Hi còn nói xin lỗi. Anh cho là ít nhất Cố Thiển Hi sẽ đánh cho anh hai quyền, sau đó lớn tiếng mắng hai câu: Phó Hữu Minh, anh tại sao lại lợi dụng tôi lúc khó khăn? Nhưng đầu óc Cố Thiển Hi như bị nước chảy vào, trên người Phó Hữu Minh còn mang theo tức giận, bỗng một tiếng liền kéo Cố Thiển Hi vào trong ngực, mang theo vài phần cương quyết nói: “Chúng ta cùng sinh con đi, chẳng lẽ sợ anh không nuôi nổi hai mẹ con sao?”

Thanh âm của anh rất lớn, làm cho người qua đường không khỏi quay đầu lại nhìn.

Về mặt Cố Thiển Hi có chút kinh sợ, còn có một chút... kinh, được rồi, còn có mấy phần run sợ!

Phó Hữu Minh buông cô trong ngực ra, hắng giọng nói: “Thiển Hi, có phải sợ anh không nuôi nổi hai mẹ con không? Có phải lo lắng sau khi cưới anh sẽ ở bên ngoài làm loạn? Em yên tâm, những chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra! Sáng mai anh liền đem mười lăm phần trăm cổ phần giao cho em, còn có tất cả tài sản đều giao cho em cất giữ... Ừ, tim anh cũng đưa luôn cho em bảo đảm! Em nhìn đi, yên tâm cùng anh kết hôn, sinh con được không?”

“Sao?” Cố Thiển Hi quả thực trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu Phó Hữu Minh đang nói cái gì?

Phó Hữu Minh xoay người nhìn người khác nói: “Mọi người có thể tiếp thêm dũng khí cho vợ tôi không, mọi người chỉ nhìn như vậy không nói gì, cô ấy cũng sẽ không đồng ý gả cho tôi! Đứa con sau này ra đời rồi, liền không có cha, không phải rất đáng thương sao?”

Được rồi, đám người rất nhiệt tình, nhất thời ồn ào khiến cho Cố Thiển Hi không thể suy nghĩ, người đàn ông như vậy đi đâu tìm đây!

Vừa đẹp trai, vừa có tiền, còn dám đem tất cả đưa cho vợ bảo quản!

Cố Thiển Hi đen mặt, ở trước mặt Phó Hữu Minh cúi đầu nói: “Phó tiên sinh, anh đừng giỡn nữa! Chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu? Đi đăng ký, hay về nhà dưỡng thai?” Phó Hữu Minh lộ ra một bụng dạ đen tối, anh dùng âm thanh rất nhỏ nói với Cố Thiển Hi: “Cố Thiển Hi, em suy nghĩ đi, ông trời cũng muốn em mang thai. Trừ anh, em còn có thể gả cho ai? Đứa nhỏ này, em thật sự bỏ được sao?”

Đúng vậy, còn có thể gả cho ai?

Cố Thiển Hi tự hỏi mình, cô ngẩng đầu nhìn Phó Hữu Minh, trong mắt anh là ánh sáng rực rỡ, nhìn thấy ánh mắt kiên định của anh, bóng hình cô trong mắt Phó Hữu Minh phóng to vô cùng.

Sờ sờ bụng, mặc dù hiện tại đứa nhỏ chỉ bé như con tằm, nhưng không lâu sau nó sẽ từ từ thành hình, sau đó tự nhiên sẽ có tay, có chân, có miệng, có tai, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp... Sinh mạng, thật là thần kỳ!

“Anh thật lòng muốn cưới em? Không hối hận?” Cố Thiển Hi ngẩng đầu nhìn thẳng Phó Hữu Minh, cô đã bỏ qua một lần rồi, thật sự không muốn sai lần thứ hai!

Nếu như có thể lựa chọn, cô tình nguyện trở lại đêm đó, làm cho chuyện gì cũng không xảy ra!

Phó Hữu Minh hôn nhẹ lên trán cô, nhẹ giọng rừ rừ: “Trừ em ra, là ai anh cũng không muốn!”

Cố Thiển Hi hết sức kinh ngạc, cô có chút không hiểu lời nói của Phó Hữu Minh. Thu lại tầm mắt: “Nói thật, em cảm thật hình như đã gặp anh ở đâu rồi, chẳng qua mỗi lần nghĩ tới, lại cảm thấy đầu đau như búa bổ!”

“Vậy thì không cần suy nghĩ, dù sao đi nữa bây giờ em biết anh là được rồi!” Phó Hữu Minh mỉm cười, không nhìn được đùa giỡn: “Cho dù em muốn biểu lộ với anh, nhưng cách này có phải quá cũ hay không?”

Cố Thiển Hi nhăn mày: “Anh thường hay dùng cách này sao?”

Phó Hữu Minh không nghĩ tới sẽ bị Cố Thiển Hi đáp trả, vội cười hắc hắc làm lạnh: “Liên tục luyện tập, nhưng không có cơ hội thực hiện! Mới vừa nghĩ tới, lại bị em giành trước rồi!”

Cố Thiển Hi không nhịn được bật cười, cười đến vô cùng thích ý. Giống như, Phó Hữu Minh đều sẽ có biện pháp quán quanh cô thoát khỏi những chuyện không vui. Mỗi lần gặp lại, anh luôn có thể xuất hiện giống như thiên sứ, giải quyết từng vấn đề khó khăn!

Cố Thiển Hi chủ động vòng tay ôm eo Phó Hữu Minh, nhẹ nói câu: “Cảm ơn anh!”

Không phải vì chuyện gì khác, chỉ vì anh đã mang đến vui vẻ cho em!

Mọi người thấy chuyện đã viên mãn, vội vàng tản ra đi đường của mình!

Cả thế giới mỗi ngày có bao nhiêu người gặp nhau, kề vai, nhưng quay đầu lại thì đã rời đi rồi?

Cuộc sống luôn có những cuộc gặp gỡ khó quên, lắng đọng trong tâm hồn in lại vết sẹo mãi mãi.

Phó Hữu Minh, anh cuối cùng có thể trở thành sinh mạng của em khiến em vượt qua vết sẹo đó được không?

Em không biết, nhưng giờ phút này em hy vọng vết sẹo ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ lặp lại nữa!

20. Chương 20

Trải qua chuyện này, Cố Thiển Hi cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận bước vào Phó gia.

Bà nội cùng Phó Hữu Minh không hẹn mà gặp, rồi rít đứng trước truyền thông công bố chuyện này, hai người đều cảm thấy chuyện này không gặp không được. Vạn nhất ngày nào đó người trong cuộc đổi ý, thì chẳng phải là đã đến miệng rồi còn bay mất sao?

Tô Tuyết ngồi trong phòng khách, hai tay chống hông lưng thẳng đứng chỉ chỉ Cố Thiển Hi.

Cố Thiển Hi bị nhìn đến phát ngượng, vội vàng cười làm lạnh ngôi cạnh Tô Tuyết: “Tiểu Tuyết à, chuyện này không phải mình cố ý giấu diếm cậu! Mình đây không phải đang định nói cho cậu biết đấy sao?”

“Đừng gọi mình là Tiểu Tuyết, cậu à là chó mèo nhà cậu sao!” Tô Tuyết hiển nhiên vẫn còn tức giận! Cùng Cố Thiển Hi bênh vực, thân thiết, lớn lên, bạn cùng phòng, tại sao chuyện này cô không biết một chút nào! Vẫn là phải xem tin tức trên tạp chí mới biết được! Tô Tuyết liền cảm thấy, kể từ sau khi ly hôn, trí thông minh của Cố Thiển Hi rõ ràng đã cao lên mấy bậc nha!

Tình một đêm không chỉ cùng người đẹp trai giàu có, mà còn một phát trực tiếp vinh dự trở thành vợ nhà giàu luôn rồi!

Tô Tuyết lườm lườm, khiêu mi nói: “Cố Thiển Hi, cậu nói xem rốt cuộc đầu óc Phó Hữu Minh bị lừa đá hay bị cửa kẹp? Mình nghĩ mãi cũng không hiểu, anh ta xem trọng cậu ở điểm gì, còn dám dùng chiêu tiên hạ thủ vi cường* này! Còn tuyên bố rõ ràng thân phận của cậu với thế giới, để cậu không kịp có cơ hội hối hận luôn!”

*Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

“Mình cũng cảm thấy Phó tiên sinh có chút quen mắt!” Thái độ Cố Thiển Hi có chút nghiêm túc, cô đã suy nghĩ rất lâu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phó Hữu Minh, cô đã cảm giác như từng gặp anh ở đâu đó. Nhưng bất luận thế nào Cố Thiển Hi cũng không thể nghĩ ra, chính là nửa phần cũng đoán không ra!

Tô Tuyết lật ra một cái liếc mắt: “Nói đi, cậu thật sự tính kết hôn sau sinh con cho anh ta luôn à? Cố Thiển Hi, cậu yêu anh ta sao?”

Cố Thiển Hi có chút run sợ: Yêu? Không phải chứ, dù sao cũng chỉ gặp mới mười ngày! Cô lắc đầu nói: “Mình chỉ cảm thấy Phó tiên sinh là một người không tệ! Ít nhất anh ấy có thể khiến mình cười! Yêu hay không yêu, thật sự mình không biết!”

“Vậy thì gả luôn đi!” Tô Tuyết thở dài, cô đứng lên đi tới trước cửa sổ, liền phát hiện xe Phó Hữu Minh vừa mới tới. Người đàn ông kia đứng dưới ánh mặt trời, cử chỉ tao nhã đang phân phó cái gì đó cho tài xế. Tô Tuyết quay đầu lại: “Tiện thể chọc tức cái tên Quý Vĩ cùng với kẻ thứ ba không biết xấu hổ kia đi, để cho hắn ta biết ai mới là người đáng trân trọng!”

“Tiểu Tuyết!” Cố Thiển Hi đứng dậy kêu: “Cậu không phải muốn đi Mỹ sao, khi nào thì bay?”

Tô Tuyết nhăn mày: “Ngày mai! Ông già nói, nếu mình không đi sẽ đem gia sản để lại cho vợ và con gái ông ta! Cậu biết mình rồi đấy, thà đem tiền đốt, cũng không muốn nó rơi vào tay người khác. Cho nên, Thiển Hi, có thể hôn lễ của cậu mình không thể tham dự! Nhưng mà cậu có thể quay phim chụp hình lại toàn bộ, đến lúc mình trở về là có thể xem lại được rồi!”

Cố Thiển Hi biết chuyện nhà của Tô Tuyết, tiến lên ôm lấy Tô Tuyết an ủi: “Ồ đây sẽ không có việc gì! Cậu cứ yên tâm đi đi, nhớ đem ình một hồng bao lớn là được!”

“Này, Cố Thiển Hi, cậu đã gả ột ông chủ giàu có như vậy còn muốn tiền của mình nữa à!” Tô Tuyết hừ hừ, liếc xéo!

Cố Thiển Hi nói: “Trước khi mình cùng Phó tiên sinh công chứng kết hôn cùng tài sản, cậu biết đấy, mình vẫn còn nghèo rớt mồng tơi! Khó được một lần bóc lột cậu, cậu phải cam chịu đi!”

Tô Tuyết tức giận đến mức khóe miệng co quắp, âm mưu tính toán trong đầu sẽ giúp Cố Thiển Hi tẩy não... Mặc dù, trong tiềm thức Tô Tuyết cho rằng dù cho có tẩy rửa đầu óc Cố Thiển Hi đi nữa thì nó cũng sẽ tự động reset lại, sau đó cứ như vậy tiếp tục dựa vào nó mà sống.

Chuông cửa vang lên, Tô Tuyết biết là ông chủ giàu có của Cố Thiển Hi đã đến. Cô liền đứng lên chào tạm biệt, sau đó ra mở cửa phát tay một cái với Cố Thiển Hi: “Cố Thiển Hi, đừng làm mình thất vọng! Nếu không mình sẽ lập tức bay về dẫn cậu đi bệnh viện phẫu thuật mở sọ đấy!”

Cô quay đầu, nhìn thấy Phó Hữu Minh hết sức lễ độ tránh ra, liếc Phó Hữu Minh một cái hạ giọng cảnh cáo: “Này ông chủ lớn, tôi nói cho anh biết, nếu như Thiển Hi nhà tôi có nửa điểm ủy khuất, tôi sẽ mang vợ con của anh cao chạy xa bay đấy! Còn nữa, cảnh cáo cái gì Mike kia, lời nói và hành động của anh ta một chút cũng không lãng mạn. Ở trong mắt tôi, chỉ là những thứ dối trá. Nói anh ta sau này đừng đến tìm tôi, nếu không quả đấm của tôi cũng không phải để trưng đâu!”

Tô Tuyết cũng không để lại mặt mũi cho Phó Hữu Minh, trên thực tế cho tới bây giờ cô chưa từng cấp cho bất cứ người đàn ông nào một sắc mặt tốt. Mấy ngày qua, Mike đeo bám ráo riết ép cô phát điên lên rồi... Cho nên mới quyết định đi Mỹ sớm một chút!

Khóe miệng Phó Hữu Minh chứa đựng nụ cười, còn chưa kịp trả lời đã thấy Tô Tuyết quẹo đi không còn bóng dáng.

Anh vào phòng, nhìn Cố Thiển Hi đem đồ đạc không nhiều lắm thu dọn lại, lúc này mới tiến tới thay cô xách một cái vali. Cố Thiển Hi vội vàng tiến lên nói: “Em có thể tự cầm được mà!”

“Ừ, tất nhiên! Chẳng qua bà nội đang ở lầu dưới, anh cũng không muốn bị giáo huấn một trận!” Phó Hữu Minh vẫn cười như cũ, sau đó xách vali lên: “Hơn nữa bây giờ em đang là đối tượng quan trọng cần bảo vệ!”

“Đối tượng quan trọng cần bảo vệ?” Cố Thiển Hi lặp lại một lần, cô có chút không biết nói gì. Bụng của cô không phải vẫn còn rất bình thường sao, như vậy không phải khoa trương quá chứ?

“Ừ! Biết gấu trúc không, em với nó cũng không khác nhau lắm!” Phó Hữu Minh xách thêm một cái vali: “Chúng ta đi thôi, bà nội còn đang chờ ở phía dưới!”

Mới vừa lên xe, điện thoại Cố Thiển Hi vang lên, là Diệp Thư Nghiên gọi tới. Cô có chút thấp thỏm, nghĩ tới có thể Diệp Thư Nghiên đã biết tin, cho nên gọi tới để giáo huấn cô!

Trong khi cô do dự việc bắt máy hay không bắt máy, đã nghe Phó Hữu Minh nói: “Bắt máy đi, trốn tránh không phải là biện pháp! Nên đối mặt, luôn phải dũng cảm đối mặt!”

Cố Thiển Hi gạt đầu, lo lắng nhận điện thoại: “Mẹ!”

Bất ngờ, Diệp Thư Nghiên gọi điện tới không phải tìm Cố Thiển Hi mà chỉ mặt gọi tên muốn gặp Phó Hữu Minh!

Cố Thiển Hi cố gắng che điện thoại, nhưng dù không mở loa ngoài, giọng nói của Diệp Thư Nghiên vẫn lọt vào tai Phó Hữu Minh và bà nội. Bà nội ngồi ở bên trái Cố Thiển Hi, giả bộ nhắm mắt không nghe thấy, tiếp đó chỉ nghe thấy Phó Hữu Minh nhận điện thoại: “Là cháu!”

Trời ạ, mẹ sẽ nói gì vậy? Cố Thiển Hi bất an ngồi im, lộ ra mấy phần nôn nóng. Nhớ tới lần trước mẹ cô nhận khoản tiền kia, bỗng dưng có cảm giác như sắp có động đất đến nơi rồi!

Diệp Thư Nghiên nghe vậy, lập tức giọng điệu đã khác hơn nhiều: “Hữu Minh à! Là như vậy, mẹ cùng ba nó muốn hỏi chút chuyện đứa nhỏ Thiển Hi này có mang thai thật không ấy mà?”

Rõ ràng, Diệp Thư Nghiên hỏi vấn đề này là có thâm ý khác. Bà có thể tự mình hỏi rõ Cố Thiển Hi, lại hết lần này tới lần khác muốn chính Phó Hữu Minh mở miệng!

“Đúng vậy! Nói đi, các người muốn gì?” Phó Hữu Minh trực tiếp vào thẳng vấn đề. Tính tình con người một khi đã trở nên tham lam, dục vọng cũng sẽ tăng lên...

Cha dượng của Cố Thiển Hi ngồi một bên cười hắc hắc làm lạnh, ông ta tiếp lấy điện thoại của Diệp Thư Nghi, lên tiếng cười làm cho Cố Thiển Hi cảm thấy buồn nôn: “Cậu cũng biết, Thiển Hi nhà chúng tôi bây giờ đang mang thai... Cái thai trong bụng thực sự là bảo bối quý giá. Phụ nữ mang thai mười tháng cũng vô cùng gian nan vất vả, điểm này mẹ của Thiển Hi rõ ràng nhất! Mẹ của nó lúc sinh nó, bác sĩ nói đứa bé hơi bị dây rốn quấn ba vòng vào cổ, rất khó sinh, tất cả bác sĩ đều nói rằng hai đứa chỉ có thể bảo vệ một đứa...”

Phó Hữu Minh một chữ cũng nghe không lọt, thanh âm trở nên có chút tức giận: “Tôi không thích nghe nói nhảm!”

“Tôi biết cậu một thân bận rộn! Nhưng cậu cũng biết Nhược Tuyết nhà chúng tôi đã đến tuổi kết hôn rồi, gần đây đã tìm được đối tượng. Nhưng đối phương nói nhà tôi cần phải có năm trăm vạn mới đồng ý hôn sự này! Nhà tôi lúc đó cũng không còn cách nào, nghĩ cậu coi như là anh rể Nhược Tuyết... Điều này chắc cậu sẽ không khoan tay đứng nhìn đâu nhỉ!”

Phó Hữu Minh ấn vào phím mở loa ngoài lên, trong xe đều là giọng nói buồn nôn của Tạ Khánh còn có Diệp Thư Nghiên đệm hát ở một bên. Cố Thiển Hi tựa hồ như chính bản thân cô có thể nhìn thấy da mặt dày của mẹ cùng cha dượng, đều nhanh dày như bức tường luôn rồi!

Cố Thiển Hi nắm chặt nắm đấm, rồi đột nhiên cô buông tay ra định rống một tiếng như muốn san bằng đất, nhưng bà nội đã nắm lấy tay cô.

“Tin tưởng Minh nhi!” Bà nội nói nhỏ nhẹ, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Trong mắt Cố Thiển Hi chợt dâng lên tầng nước mắt, cắn môi không dám trực tiếp nhìn bà nội!

Cô muốn nói xin lỗi, nhưng cảm thấy đều là dư thừa!

Tính nhẫn nại của Phó Hữu Minh có hạn, ghét cay ghét đắng loại người như vậy. Anh hừ một tiếng, châm chọc vừa cười vừa nói: “Các vị nên biết, cả thế giới này đều có cả tá phụ nữ nguyện ý sinh con cho tôi, thậm chí không oán không hối, hơn nữa còn không yêu cầu bất kỳ thù lao gì! Tôi lúc nào cũng có thể đổi đối tượng kết hôn, cũng có thể tùy lúc tùy chỗ mà bắt các vị trả lại một trăm vạn kia... Về sau nếu tôi còn nghe thấy các vị lấy điểm này để sai khiến Thiển Hi, tôi sẽ không để các vị sống yên ổn ở đây đâu!”

Cúp điện thoại, Phó Hữu Minh cũng không có giải thích lời mình nói vừa rồi là có ý gì.

Phó Hữu Minh không nói gì, chỉ quay đầu lại cầm thật chặt tay Cố Thiển Hi, cho cô một nụ cười ôn hòa làm yên lòng cô.

Mà trong lòng anh đã có tính toán!

21. Chương 21

Mấy ngày liên tiếp đề cập chuyện Cố Thiển Hi, cuối cùng dẫn đến tình cảnh Phó Hữu Minh ngồi trong phòng làm việc, trên bàn là một đồng văn kiện đã chất thành núi. Anh có chút đau đầu day day thái dương, thở dài một hơi.

Tôn Nghê rót một ly nước ấm cho anh: “Tổng giám đốc, đúng như anh dự đoán. Trầm gia đúng là có giúp đỡ về phương diện tài chính cho Quý tiên sinh nhưng chỉ là vụn vặt. Xem ra, bên phía ông ta cũng không

định thu về bất cứ một khoản tài chính nào, trước mắt nếu như đến trợ giúp Quý tiên sinh thì thật mạo hiểm! Còn có em gái Cố tiểu thư, cô ấy thật sự là không an phận, quản lý bên công ty kia nói hiện tại công ty của ông ta bây giờ gần như sắp trở thành thánh địa luôn rồi! Anh xem xét việc này...”

“Lão Hứa cũng có lúc đau đầu?” Phó Hữu Minh nhíu mày, thực không ngờ Cố Nhược Tuyết lại làm ra chuyện lớn như vậy. Anh do dự một lát nói: “Cô ấy đã hoạt bát hiếu động như vậy, cậu gọi điện cho lão Hứa, đem cô ta điều đến bộ phận PR mở rộng thị trường đi! Hơn nữa, không cần phải nể mặt tôi, muốn làm thế nào thì làm thế ấy!”

Tôn Nghệ gật đầu tính đi ra, Phó Hữu Minh tựa hồ nghĩ đến cái gì vội vàng gọi anh ta lại: “Tôn Nghệ, bà xã của cậu sắp sinh đứa thứ hai phải không?”

“Đúng vậy! Dự tính là vài ngày nữa sẽ sinh!” Tôn Nghệ không rõ ông chủ của mình tại sao lại quan tâm đến vấn đề cuộc sống của anh ta, nhưng mà nội tâm cũng rất vui vẻ bởi vì Phó Hữu Minh rõ ràng đã nhớ chuyện này!

Phó Hữu Minh nghĩ anh cần phải đưa Cố Thiển Hi đi xem con của Tôn Nghệ một chút, đứa bé mới sinh đáng yêu như vậy, toàn bộ đều rất đẹp đẽ và kỳ diệu. Đứa bé tuy còn chưa biết nói, chỉ biết quờ quạng chân tay múa may, có lẽ còn tiểu tiện lên người... Nhưng cho dù như vậy, sinh mệnh đều thật sự rất thần kỳ. Biết đâu cho cô đi xem, sẽ làm cô càng không thể nghĩ đến chuyện bỏ đứa con trong bụng mình được nữa.

“Ngày nào sinh thì gọi cho tôi, tôi cũng muốn đến nhìn thẳng nhóc một chút!” Phó Hữu Minh mở miệng nói một câu như rất tùy ý, những vẫn làm Tôn Nghệ sợ đến trợn mắt há mồm: “Ý tổng giám đốc là muốn tới bệnh viện?”

Phó Hữu Minh gật đầu: “Hôm nay Thiển Hi mang thai, tôi muốn đưa cô ấy đi xem sinh mệnh kỳ diệu ra đời. Các cậu không cần chuẩn bị gì hết, mọi việc cứ như bình thường là được!”

“Vâng tổng giám đốc!” Tâm tình Tôn Nghệ rõ ràng rất tốt, tranh thủ thời gian lui xuống.

Phó Hữu Minh nhìn chồng vẫn kiên chắc như núi, trong đầu lại nghĩ cô nhóc Cố Thiển Hi bây giờ chắc là đang ăn cơm? Trong trí nhớ của Phó Hữu Minh, Cố Thiển Hi hẳn là không biết xuống bếp. Dĩ nhiên Cố Thiển Hi cũng thử qua một lần, đáng tiếc kết quả cũng thật thê thảm!

Anh gọi một cuộc nội tuyến, đem toàn bộ văn bản tài liệu công tác trên bàn giao cho người khác xử lý, lúc này mới gọi một cú điện thoại.

Lúc ấy Cố Thiển Hi đang ở trong phòng bếp, vừa đập một quả trứng gà. Người làm tạm thời có việc, xin phép nghỉ, Cố Thiển Hi không chút nghĩ ngợi liền đồng ý. Bà nội đã cùng mấy người bạn già ra ngoài, nói là muốn trải nghiệm cuộc sống, sau đó nhanh như chớp mang theo vú Trần rời đi không còn bóng người.

Phó Hữu Minh nghe cô nói là đang đập trứng gà, chuẩn bị chiên trứng, anh đã muốn nhảy cẫng lên rồi, hấp tấp nói: “Chúng ta hay là ra ngoài ăn đi, anh đã đặt nhà hàng rồi, lát nữa Tôn Nghệ sẽ đến đón em!”

“Kỳ thật em có thể từ làm được mà! Chiên trứng chỉ là chuyện nhỏ!” Lúc ấy Cố Thiển Hi đã trả lời như vậy.

Thế nhưng Phó Hữu Minh không tin, còn liều chết lộ ra bộ dạng không tin cô: “Vậy bây giờ phải làm sao, Tôn Nghệ vừa mới đặt xong thức ăn, tiền cũng đã giao rồi!”

“Được rồi!” Cố Thiển Hi thỏa hiệp, đứng dậy ra khỏi phòng bếp, đi lên lầu thay một bộ quần áo khác.

Cô ngàn nghĩ vạn tính, chỉ không ngờ được ở nhà hàng sẽ gặp Quý Vĩ cùng Trầm Tùy Tâm! Mà vị trí Phó Hữu Minh đặt vừa hay lại ở đối diện Quý Vĩ!

“Thiển Hi!” Phó Hữu Minh nhìn Cố Thiển Hi ngơ ngẩn bất động, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Anh cũng thực không ngờ Quý Vĩ và Trầm Tùy Tâm lại ở chỗ này, anh chỉ nhớ rõ năm đó lần đầu tiên Quý Vĩ đưa Cố Thiển Hi đến ăn cơm là ở nhà hàng này! Lúc ấy, Quý Vĩ còn rất nghèo, nhưng vì muốn có một

bầu không khí lãng mạn, để cho Cố Thiển Hi khăng khăng một lòng với hắn, đã chấp vá mượn tiền khắp nơi gom góp lại, sau đó liền mang Cố Thiển Hi đến nơi này tiêu.

Đó cũng là lần đầu Phó Hữu Minh nhìn thấy Cố Thiển Hi rúc vào trong ngực Quý Vĩ, cười hạnh phúc mà thân mật, ngọt ngào!

Nếu đây là nơi khởi đầu, vậy cũng coi như đây là nơi chấm dứt đi!

Vì thế Phó Hữu Minh không đổi nhà hàng khác, mà muốn ngồi bàn gần Quý Vĩ.

Quý Vĩ cùng Trầm Tuy Tâm hiển nhiên cũng nhìn thấy Cố Thiển Hi, hai người đều khẽ giật mình. Nhưng mà Trầm Tuy Tâm đã nhanh chóng phản ứng, hừ lạnh một tiếng cũng không có làm gì quá lắm! Phó Hữu Minh ngồi cách vách với cô ta, mà Trầm Tuy Tâm cũng không muốn gây chuyện với người đàn ông có vẻ ngoài thuần lương, kỳ thực là một bụng dạ đen tối kia.

“Vâng!” Cố Thiển Hi vô thức đáp lại Phó Hữu Minh một tiếng, nhưng cả người vẫn cảm thấy hoảng hốt. Cô thấy Quý Vĩ và Trầm Tuy Tâm ngồi ở kia, chính là nơi mà năm đó hai người bọn họ thề non hẹn biển, mọi thứ dường như đã trở lại từ nơi xa xăm!

Chỉ có khác biệt là người bên cạnh Quý Vĩ đã thay đổi, mà người đó còn mang thai, vẻ mặt cao ngạo nhìn cô tuyên bố lãnh thổ!

Phó Hữu Minh đứng lên, đi thẳng đến bên người Cố Thiển Hi, chiều chuộng nói: “Nhìn cái gì nhập thần như vậy? Anh đã chọn giúp em loại sữa trước kia em thích nhất, mau tới thử xem!” Phó Hữu Minh cầm tay Cố Thiển Hi đi qua trước mặt Quý Vĩ, giống như không nhìn thấy hắn ta.

Anh galang thay Cố Thiển Hi đẩy ghế, sau đó dùng âm thanh rất nhỏ chỉ ỉnh Cố Thiển Hi nghe thấy: “Càng nhiều chuyện em không xóa bỏ, người khác sẽ càng cảm thấy em đang để ý. Đừng đem miệng vết thương của mình mua vui cho người khác!”

Cố Thiển Hi nhìn thoáng qua Phó Hữu Minh: Miệng vết thương ư? Nhưng cô không cảm thấy trong lòng có chút dấu hiệu đau khổ nào, chỉ là cảm thấy có chút... có chút ngoài ý muốn!

Ngay cả chính cô Cố Thiển Hi cũng rất hiểu kỳ, đối với bảy năm tình cảm với Quý Vĩ lại có thể tiêu nhạt nhanh như vậy!

“Anh yêu, chúng ta đổi nhà hàng đi! Nơi này có những người nhìn thật phiền, cục cựa cũng thấy tức giận đây này!” Bên tai truyền đến giọng nũng nịu của Trầm Tuy Tâm, rõ ràng ám chỉ Cố Thiển Hi.

Cố Thiển Hi không quay đầu lại, uống sữa Phó Hữu Minh đưa cho cô. Cô cảm thấy tò mò nhìn Phó Hữu Minh: “Sao anh biết em thích vị ô mai?”

Lời nói lúc này của Phó Hữu Minh rõ ràng là nói cho Quý Vĩ và Trầm Tuy Tâm nghe thấy. Anh cười nhẹ nói: “Buổi tối hôm qua nửa đêm em nói mơ, nói anh ngược đãi em không cho em uống sữa này. Cái này không phải bây giờ anh cho em rồi sao!”

Cố Thiển Hi nhìn khoe miệng Phó Hữu Minh nổi lên vui vẻ, chịu không được có chút run rẩy: Phó tiên sinh, đêm qua chúng ta từng ngủ chung sao? Trầm Tuy Tâm nhìn ánh mắt Quý Vĩ rõ ràng đặt trên người Cố Thiển Hi, nhin không được liền tức giận bốc hỏa: “Vừa ly hôn đã cùng đàn ông khác qua lại, nhìn không ra có chỗ nào cao quý! Nói cho cùng, khinh thường mà đồng ý ly hôn, còn không phải bởi vì muốn trèo cành cao!”

“Tùy Tâm!” Quý Vĩ trầm giọng quát Trầm Tuy Tâm một tiếng, lời của cô ta có chút quá đáng. Dù sao đây cũng là nơi công cộng, để cho người ta nghe thấy cũng không phải chuyện tốt đẹp gì!

“Làm sao!” Trầm Tuy Tâm nhìn Quý Vĩ trách cứ mình, lửa giận càng bốc cao ném đũa trong tay đi: “Như thế nào, tôi vừa thuận miệng nói hai câu anh liền đau lòng! Chẳng lẽ điều tôi nói không đúng sự thật, người như cô ta đơn thuần thuận lý hôn không thèm nhìn xem viết cái gì đã ký luôn. Giả vờ trong sạch vô tội, còn không phải là cái loại thấp hèn bại hoại hay sao!” Dù câu nói sau cùng Trầm Tuy Tâm đã rất nhẹ giọng lắm lắm, nhưng vẫn rơi vào tai Cố Thiển Hi.

Cô không hiểu nổi, vì điều gì mà dù lý hôn rồi, Trầm Tùy Tâm đối với cô vẫn giống như là thấy kẻ thù giết cha của cô ta vậy.

Mặt Phó Hữu Minh thoáng cái trở nên âm trầm không tốt, anh vừa định mở miệng đã nghe thấy giọng cười như trong mộng nói mớ: “Có vài người trước nay luôn sống trong nhung lụa, lại tình nguyện ở sau lưng người khác lặng lẽ làm kẻ thứ ba, chia rẽ gia đình người ta, còn bày ra một bộ dạng đạo đức tốt đẹp! Nói đi cũng phải nói lại, em vẫn phải cảm tạ cô ta, đã cho em thấy rõ bộ mặt thật của người nào đó!”

Phó Hữu Minh thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm, không thể tưởng tượng hóa ra Cố Thiển Hi cũng có vẻ mặt cay độc này. Trên mặt anh treo vẻ tươi cười, lại cắt cho Cố Thiển Hi một miếng bò bít-tết đưa tới trước mặt cô, yêu chiều nói: “Bảo bối, ăn nhiều thịt một chút! Em nhìn em kia, sao lại gầy như vậy, tương lai làm sao cục cưng trưởng thành được?”

“Được!” Cố Thiển Hi không khách sáo há mồm để Phó Hữu Minh đưa bò bít-tết vào bụng.

Lý hôn với Quý Vĩ, cô lựa chọn rời khỏi nhà, thực không ngờ Trầm Tùy Tâm lại truy đuổi cô đến cùng như vậy. Cố Thiển Hi vẫn không rõ, cô rốt cuộc đã làm sai cái gì!

Một lần lại một lần tha thứ, Cố Thiển Hi cảm thấy có phải cô đã quá mức nhân từ rồi hay không?

“Họ Cố kia!” Trầm Tùy Tâm tính cách đại tiểu thư, làm sao chịu được Cố Thiển Hi nói mình như vậy. Hơn nữa Quý Vĩ lại không có vẻ như muốn giúp cô, Trầm Tùy Tâm cảm thấy khẳng định là đối với Cố Thiển Hi vẫn chưa dứt tình, bất chợt càng cảm thấy bức hỏa. Cô ta dứt khoát đứng lên, đi tới bên cạnh nhìn Cố Thiển Hi, chỉ thẳng Cố Thiển Hi: “Chính cô không thể sinh con, cô còn trách ai? Chẳng lẽ cô muốn cắt đứt hương khói Quý gia mới vừa lòng! Làm sao, bây giờ hối hận đã ký đơn ly hôn sao, cho nên nghĩ mình mang thai, muốn quay lại với A Vĩ sao?”

“Câm miệng!” Giọng nói Phó Hữu Minh trầm thấp nặng nề, mang theo vài phần tàn ác không thể chống đối lại. Anh ngẩng đầu, ánh mắt mang theo tia cảnh cáo: “Nghe nói ông chủ Trầm đánh bài ở Ma Cao thua đến thê thảm! Trầm tiểu thư còn có tâm tư ở đây vui chơi giải trí, xem ra Trầm gia thì ra rất vững chắc.”

Mặt Trầm Tùy Tâm bỗng chốc trắng bệnh, lúc này mới chú ý tới bên người Cố Thiển Hi còn có Phó Hữu Minh!

Ánh mắt Quý Vĩ không khỏi trầm xuống, chẳng qua lại thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn tưởng rằng Trầm gia lấy cớ để từ chối anh, cho nên mới không muốn trích món ra món tiền lớn đầu tư vào, hóa ra là bởi vì ông Trầm đánh bạc thua rất nhiều tiền!

“Còn nữa, đứa con trong bụng Thiển Hi là của tôi. Tôi hảo tâm nhắc nhở Trầm tiểu thư, về sau nhớ uốn lười bảy lần trước khi nói!” Phó Hữu Minh thu hồi tầm mắt, nắm tay Cố Thiển Hi thật chặt: “Tôi càng hiểu kỹ, Quý tiên sinh ở phương diện này không phải có vấn đề đấy chứ, đứa bé trong bụng của Trầm tiểu thư... là của ai?”

Lời vừa nói ra, Cố Thiển Hi cảm thấy kinh ngạc.

Khuôn mặt Trầm Tùy Tâm đã hoàn toàn biến sắc, lão đảo hai bước thiếu chút nữa là ngã. Quý Vĩ vội vàng đỡ lấy cô ta, rõ ràng đối với đứa con trong bụng Trầm Tùy Tâm là của ai trong lòng đã có câu trả lời!

Hắn dìu Trầm Tùy Tâm, chợt đứng trước mặt Phó Hữu Minh, trước mặt mọi người lớn tiếng hô một câu: “Anh trai, thì ra anh cũng thích đưa gia đình tới nhà hàng này ăn cơm!”

22. Chương 22

Chỉ một câu nói đã lập tức đã thay đổi không khí trong nhà hàng, động tác trong tay Cố Thiển Hi liền ngừng lại, không hiểu nhìn thoáng qua Quý Vĩ rồi lại đưa ánh mắt sang người Phó Hữu Minh. Rất rõ ràng, cô đối với việc Quý Vĩ kêu một tiếng “anh trai” bày tỏ sự nghi ngờ nghiêm trọng!

Qua nhiều năm như vậy, chưa từng nghe Quý Vĩ nói hắn ta còn có một người anh trai!

So với Cố Thiển Hi, thái độ của Trầm Tùy Tâm giống như sớm đã biết rõ chuyện này, cười âm trầm đáng sợ!

Phó Hữu Minh không ngờ Quý Vĩ to gan như vậy, hiển nhiên dám ở nơi này gọi anh là anh trai! Anh trầm giọng hít một hơi, ngẩng đầu nhìn Quý Vĩ như không hiểu: “Quý tiên sinh là đang gọi tôi à? Thật sự vô cùng xin lỗi, cha tôi chưa bao giờ nói tôi còn có một em trai. Nếu như anh muốn nhận thân thích, có phải nên nhìn lại xem bản thân có bao nhiêu cân lượng?” Lời nói lạnh nhạt lộ ra uy hiếp, Phó Hữu Minh tuyet đối không phải người có thể đùa giỡn.

Ít nhất đang có Cố Thiển Hi ở đây, hành động của Quý Vĩ thật sự quá đáng rồi, anh không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn nữa!

“Nhiều năm như vậy, anh vẫn không chịu nhận tôi! Như thế nào, anh sợ tôi sẽ trở lại Phó gia, đoạt lấy tài sản của anh sao?” Quý Vĩ ôm Trầm Tùy Tâm, hùng hổ dọa người. Câu nói xúc phạm cuối cùng kia của Phó Hữu Minh đã chạm đến giới hạn của hắn. Hắn đã cùng Trầm Tùy Tâm đến bệnh viện, cùng nhau khám thai, cùng đi đến lớp dạy chăm sóc trẻ. Từng quá trình đều chân thực, hạnh phúc như vậy... Hắn không thể để cho bất cứ kẻ nào vu oan Trầm Tùy Tâm, càng không cho phép bất cứ ai xúc phạm hắn không thể sinh con.

Phó Hữu Minh thoáng chốc đen mặt, nhưng chỉ giây lát lập tức khôi phục như thường. Anh đứng dậy thẳng tay dắt Cố Thiển Hi, sau đó quay đầu hướng Quý Vĩ nói: “Nếu như anh cảm thấy trên người anh chảy dòng máu của Phó gia chúng tôi, tôi đề nghị anh trước hết có thể tổ chức một buổi triệu tập cánh nhà báo. Đương nhiên, nếu như anh hi vọng tôi tới dự, tôi có thể miễn cưỡng cùng anh đến bệnh viện giám định... Anh cũng biết, khoa học sẽ không nói láo! Nếu không phải, anh sẽ phải trả một cái giá lớn vì chính lời nói của anh!”

Anh kéo tay Cố Thiển Hi, không quay đầu lại rời khỏi nhà hàng, sau đó liền lên xe đạp ga khởi động, không mục đích đi về phía trước.

Cố Thiển Hi ngồi ở ghế phụ, giống như cảm giác được nộ khí rõ ràng trên người Phó Hữu Minh. Giờ phút này anh giống như một con báo bị thương, nhìn như vậy... thật khiến người ta đau lòng! Cố Thiển Hi mở miệng, muốn nói gì đó nhưng thủy chung vẫn không thốt lên được lời!

Phó Hữu Minh liên tục trầm mặc, tốc độ xe chưa từng chậm lại nửa phần, anh bất chợt đạp phanh một cái đem xe đỗ lại ven đường: “Em không có gì muốn hỏi sao?”

“Anh không nói, em liền không hỏi! Nếu như anh muốn nói, em sẽ một mực ngồi ở chỗ này, nghe anh nói hết!” Cố Thiển Hi nhìn thấy trong mắt anh đầy bi thương và thống khổ. Đây là lần đầu tiên Cố Thiển Hi cảm thấy một thiên sứ kiên cường như Phó Hữu Minh, thì ra ở sâu trong thâm tâm cũng cất giấu một tia yếu đuối.

Ánh mắt cô kiên định, khoe một cong lên cho anh vài phần cổ vũ.

Phó Hữu Minh nhìn Cố Thiển Hi nói: “Ba của anh từng phạm rất nhiều sai lầm của đàn ông! Ông ấy bỏ qua sự ngăn cản của bà nội đem người phụ nữ khác cùng đứa con của bà ta về nhà, về sau mẹ anh vì bị đả kích lớn nên tinh thần xảy ra vấn đề, vào một buổi sáng bỏ mình nhảy lầu! Mà người đàn bà kia lại thừa cơ dùng danh nghĩa của ba anh, đem gần 60% cổ phần của công ty bán đi, sau đó trốn ra nước ngoài. Về sau cơ quan tư pháp lạm dụng chức quyền, nghi ngờ tội danh buôn bán lừa gạt cùng nhiều tội danh khác bắt ông ấy, có lẽ bởi vì áy náy với mẹ anh, không đến một năm ông đã tự sát trong tù! Có lẽ ông trời có mắt, người đàn bà ấy xuất ngoại không đến ba năm, lại bị một người đàn ông khác lừa gạt đến táng gia bại sản. Mà con của bà ta, lại chính là Quý Vĩ bây giờ. Đây cũng là nguyên nhân hắn ta gọi anh là anh trai! Người trong Phó gia, cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận sự tồn tại của hắn, nếu như năm đó ba không phải có tình cảm đối với người đàn bà kia, một mình gánh chịu tất cả tội trạng, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy!”

Cố Thiển Hi nhìn anh, như cảm giác được đau khổ của Phó Hữu Minh. Cô bất giác duỗi tay nắm chặt lấy tay Phó Hữu Minh: “Mọi chuyện không phải đã qua rồi sao? Hiện tại anh vẫn có bà nội, có em... còn có con!” Cô sờ tay lên bụng mình, cố gắng nở nụ cười.

Mọi thứ đều hiển nhiên như vậy, thực giống như những chuyện này vốn hẳn là xảy ra từ rất lâu trước đây.

Cố Thiển Hi thậm chí cảm giác lúc bản thân nói ra lời này, không có một chút khó khăn cũng không thấy chỗ nào kỳ quái. Cô chỉ còn mỉm cười thật lòng thật dạ như vậy!

Thời điểm phát sinh tình yêu rất kỳ diệu, giống như đánh một tia chớp. Rõ ràng chỉ chớp lóe lên, nhìn không thấy một nửa dấu tích vất ngang. Tuy nhiên lại ở trong tâm hồn con người lưu lại ánh sáng vĩnh hằng! Tựa như sao băng lướt qua màn đêm, mặc dù chớp mắt, nhưng cũng là vĩnh viễn!

Đây là yêu sao? Cố Thiển Hi không muốn nghĩ tới, cô chỉ cảm thấy giờ phút này Phó Hữu Minh giống như một đứa trẻ bị tổn thương. Anh mềm yếu, anh thống khổ, anh bất lực cùng chua xót, chỉ biểu hiện ra trước mặt người phụ nữ anh yêu nhất!

Vô cùng hài hòa!

Trong mắt Phó Hữu Minh đầy say mê, anh tự tay vén tóc lên tai Cố Thiển Hi, nhìn ánh mắt cô không che dấu chút tình cảm thân thiết nào, toàn bộ đều tinh tế như vậy.

Anh cúi đầu, một nụ hôn nhẹ rơi xuống trán Cố Thiển Hi, thật lâu cũng không rời.

Anh ở bên tai Cố Thiển Hi nhẹ giọng nỉ non: Thiển Hi... Thiển Hi... Cố Thiển Hi!

Từng câu từng chữ, thâm tình nồng đậm, như tiếng gọi từ xa xưa, trong nội tâm Cố Thiển Hi bỗng chợt tầng tầng rung động!

Thiển Hi... Thiển Hi... Cố Thiển Hi!

Đầu óc Cố Thiển Hi đột nhiên như rơi vào trong mộng, tiếng nói như vậy không bao lâu liền vang lên khắp mọi góc ngách. Tim cô bỗng đập nhanh, không có quy luật, không có tiết tấu, chỉ có kinh hoàng bất lực còn có màn đêm tăm tối vô hạn vô biên. Có người ở bên tai cô cao giọng hô: Thiển Hi... Thiển Hi... Cố Thiển Hi! Em tỉnh lại cho anh, em sẽ không xảy ra chuyện gì... Anh nói em mau tỉnh lại!

Một đạo âm thanh cao vút này cuối cùng biến thành tiếng khóc khê khàng: Xin em, anh xin em...

Cố Thiển Hi! Cố Thiển Hi cảm thấy đầu mình bắt đầu lại đau, toàn thân cô thậm chí còn phát run. Phó Hữu Minh phát hiện biến đổi của cô, lúc này mới tách ra: “Em làm sao vậy?”

Cố Thiển Hi nói cô không biết, chỉ cảm thấy đầu rất đau, rất đau! A, không... là toàn thân đều đau. Mỗi một tế bào đều đau, mỗi một dây thần kinh đều đau! Phó Hữu Minh lập tức cuống quýt, vội vã lái xe chạy đến bệnh viện!

Anh không biết đến cùng Cố Thiển Hi đã xảy ra chuyện gì, chỉ là một bên vừa lái xe, một bên nhìn sang Cố Thiển Hi, vẻ mặt dữ tợn cùng lo lắng. Liên tiếp vượt mười cái đèn đỏ, cho dù sau lưng tiếng còi cảnh sát liên tục kêu, anh hoàn toàn không để ý!

Bác sĩ kiểm tra kết quả rất đơn giản, nói rằng Cố Thiển Hi bởi vì đã từng xảy ra tai nạn xe cộ, trong đầu bây giờ vẫn còn một khối máu chèn ép dây thần kinh của cô. Một khi Cố Thiển Hi nhớ lại một chút ký ức, chỗ dây thần kinh này sẽ bị tác động, từ đó làm cho cô cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra! Nhưng mà có duy nhất một điểm đáng mừng là, khối máu này đối với Cố Thiển Hi sẽ không chuyển biến xấu, có khả năng sẽ theo thời gian chậm rãi biến mất, cũng thế Cố Thiển Hi sẽ nhớ lại được, nhưng tất cả điều này cũng không chắc chắn.

Phó Hữu Minh biết rõ trận tai nạn xe cộ này, bởi vì năm đó anh cũng đi cùng với Cố Thiển Hi khi cô gặp chuyện không may đấy!

Chỉ là đã lâu như vậy, anh thậm chí không biết mình có nguyện ý để Cố Thiển Hi nhớ lại quá khứ hay không. Giống như bây giờ, có lẽ thực sự rất tốt!

Cố Thiển Hi tỏ ra đối với khối máu này không sao cả: “Đã nhiều năm như vậy rồi, cũng không có biến mất, chắc về sau cũng khó! Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, giữ lại cũng được!” Phó Hữu Minh rất ngạc nhiên hỏi Cố Thiển Hi, vì sao đối với những chuyện đã qua lại không cảm thấy tò mò.

Cố Thiển Hi đi trên hành lang bệnh viện, nghĩ nghĩ mới nói: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều đã qua bảy năm rồi! Thời gian bảy năm thực sự rất dài! Huống gì em cảm thấy hiện tại như vậy cũng không có gì không tốt!”

“Nhưng giữ lại khối máu này dù sao cũng không phải chuyện gì hay! Em yên tâm, anh sẽ mời chuyên gia khoa não uy tín chữa trị tốt cho em! Chỉ là, anh chỉ duy nhất hy vọng khi em nhớ lại quá khứ, vẫn có thể

bình thản như bây giờ!” Phó Hữu Minh xoay người Cố Thiển Hi, nghiêm túc nói: “Thiển Hi, nếu có một ngày em nhớ lại đoạn ký ức bảy năm trước em đánh mất. Thì hãy nhớ rõ anh của bây giờ, nhớ rõ lòng anh đối với em cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi!”

Cố Thiển Hi có chút sững sốt, cô không hiểu tại sao Phó Hữu Minh lại nói lời như vậy.

Mặc dù, lời nói cuối cùng của anh thật sự rất động lòng người!

Cô khẽ gật đầu, không vì bất kỳ nguyên nhân gì, chỉ là một động tác trong tiềm thức!

Phó Hữu Minh ôm cô trong ngực, một chữ đều không nói!

Tương lai sẽ như thế nào, anh thật sự không biết, càng không biết nếu như Cố Thiển Hi nhớ lại tất cả chuyện của bảy năm trước có đáng về và suy nghĩ gì. Anh chỉ hy vọng dùng thời khắc này, dùng hiện tại vững chắc giữ chặt Cố Thiển Hi bên người, có thể an tâm mà cùng nhau đi đến tương lai!

23. Chương 23

Chẳng qua ba ngày sau khi chuyện nhận thân thích ở nhà hàng đã gây ra nhiều xôn xao, các tin tức bát quái nhỏ nhỏ cũng nhao nhao lên đi lấy tin. Phó Hữu Minh bận bịu không ngừng, sáng sớm đã phân phó cho vú Trần chuẩn bị bữa sáng, liền sau đó cả thời gian nói tạm biệt với Cố Thiển Hi cũng không có.

Cố Thiển Hi cột mái tóc xòa tung đi xuống lầu, vú Trần đã nhìn thấy cô: “Thiếu phu nhân, thiếu gia vừa mới ra ngoài. Cô ngồi xuống ăn một ít trước đi!”

“Vú Trần, vú gọi con là Thiển Hi được rồi!” Cố Thiển Hi có chút không quen nghe xưng hô như vậy. Cô bước xuống lầu ngồi xuống nhìn một bàn đầy món ăn sáng, sau đó lại không có tâm tình muốn ăn. Bà nội vừa đi tản bộ về, nhìn khuôn mặt chán nản của cô không nhịn được hỏi: “Làm sao vậy, không thích ăn sao?”

Cố Thiển Hi lắc đầu: “Cháu chỉ cảm thấy lãng phí quá rồi! Bà nội, Hữu Minh thường không ở nhà ăn cơm, chỉ có ba người chúng ta kỳ thật không cần phải để vú Trần chuẩn bị nhiều như vậy.”

Bà nội vui tươi hơn hử cười, ngồi ở một bên, nhận ly sữa bò vú Trần đưa tới: “Về sau, mỗi ngày nó sẽ ở nhà ăn cơm! Vả lại bây giờ là lúc cháu nên bồi bổ thân thể, ăn nhiều một chút cũng không có hại gì đâu!”

Trong lòng Cố Thiển Hi liền cảm thấy rất ngon ngọt, cầm bánh mì bơ lên ăn.

Mà Trầm Tuy Tâm lại gọi điện thoại không đúng lúc, Cố Thiển Hi xem cuộc gọi tới là số lạ, dĩ nhiên chỉ là tiện tay tiếp điện thoại. Hoàn toàn không dự liệu được Trầm Tuy Tâm sẽ biết số điện thoại của cô.

“Cố Thiển Hi, cô tại sao lại muốn tuyệt tình như vậy?” Trầm Tuy Tâm ở bên kia điện thoại gầm lên: “Tốt xấu gì cô và Quý Vĩ đã là vợ chồng nhiều năm như thế, bây giờ trèo được cành cao lại nghĩ cách chèn ép anh ấy sao? Cô không phải không biết công ty quan trọng như thế nào đối với Quý Vĩ sao, rõ ràng chính cô đã âm thầm ở sau lưng gỡ trở!”

Cố Thiển Hi đang cười hì hì thoáng chốc mặt liền biến sắc, bà nội nhìn cô lơ đãng hỏi một câu: “Sao vậy?”

Cố Thiển Hi vội vàng lắc đầu cười: “Là điện thoại của Tiểu Tuyết ở Mỹ gọi đến ạ!”

Trầm Tuy Tâm nghe giọng nói bà nội bên cạnh, liền dè thấp giọng lại nói: “Trưa nay gặp, đừng nói với tôi cô không có thời gian!”

Cố Thiển Hi không muốn đi, nhưng lại muốn biết Trầm Tuy Tâm nói chuyện gì, trông bộ dạng nổi giận của Trầm Tuy Tâm, cô không khỏi đối với Quý Vĩ có vài phần lo lắng.

“Được, tôi biết rồi!” Cố Thiển Hi cúp điện thoại, làm cách nào cũng không thể cười nổi.

“Thiển Hi!” Bà nội ăn không nhiều, lau miệng nói: “Giữa trưa cùng bà đi đến sân bay một chuyến! Ba mẹ của cháu chuẩn bị ra nước ngoài sinh sống, buổi trưa hôm nay bay. Bà cảm thấy cần phải đi tiễn họ!”

Cố Thiển Hi vụt đứng dậy, mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, cô có chút trở tay không kịp.

Ở hoàn cảnh bình thường ba mẹ của cô không có nhiều tiền đi du lịch, cho dù lần trước nhận một trăm vạn, nhưng cũng không phải là lông phượng sừng lân. Cô nhìn bà nội, trông bà ưu nhã ứng dạ: “Bọn họ đã có ý nghĩ như vậy, bà cũng chỉ giúp đỡ họ mà thôi.”

Cố Thiển Hi không phải người ngốc, biết rõ bà nội làm như vậy hoàn toàn vì mình. Trước kia cô luôn hy vọng có thể tách ra rời xa cha mẹ của mình, nhưng bây giờ cảm giác cũng không được tốt như ý nghĩ! Mặc kệ Diệp Thư Nghiên đối xử với cô thế nào, thì vẫn là người thân của cô!

“Nhược Tuyết cũng đi sao ạ?” Cô trầm giọng hỏi, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn bà nội cũng không có.

Bà nội nói: “Em gái cháu không đi, nó vẫn muốn ở trong nước!” Nói đến Cố Nhược Tuyết, sắc mặt bà nội có chút khó coi. Khó tránh khỏi nhớ tới Cố Nhược Tuyết hôm qua lộ ra tư thái được nuông chiều cao ngạo kia, một chút tôn ti lễ nghĩa cũng không biết. So với Cố Thiển Hi, quả thực chính là được dạy dỗ khác nhau.

Sau khi Cố Thiển Hi trở về phòng, cô ngồi sững sờ bên cửa sổ, quên sạch sẽ chuyện của Trầm Tùy Tâm.

Bà nội và Phó Hữu Minh đối với cô rất tốt, khiến cho cô cảm thấy kỳ lạ... Cô sờ lên bụng mình: Chẳng lẽ, chỉ vì đứa con trong bụng cô sao?

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu nhẹ rơi trên đầu vai của cô, Cố Thiển Hi chìa tay đón một tia nắng, cảm giác trong lòng bàn tay dần dần trở nên ấm áp.

Qua nhiều năm, trong gia đình, cô vĩnh viễn đều là người trong suốt. Bất kể bi thương, vui vẻ, trời nắng hay trời mưa, ánh mắt Diệp Thư Nghiên vẫn sẽ không bao giờ đặt trên người cô! Bọn họ chỉ quan tâm tháng này Cố Thiển Hi sẽ đem về bao nhiêu tiền, toàn bộ quan tâm đều dành cho Cố Nhược Tuyết...

Cố Thiển Hi cảm giác mình như một con sóc chuột nhỏ cô đơn, trốn ở một góc khiêm tốn, dựa vào cái hang tiếp nhận một chút ánh sáng yếu ớt để sống! Cô nhìn ánh mặt trời trên tay, ấm áp mà tươi sáng, tất cả tầm mắt đều hóa thành năm ánh sáng!

Một giây tựa như vạn năm!

Cô kéo tầm mắt về, gọi điện thoại cho Cố Nhược Tuyết, cả nửa ngày Cố Nhược Tuyết mới bắt máy, giọng điệu không tốt: “Phó phu nhân, gọi điện uốn phân phó gì hay sao?”

“Nhược Tuyết! Chúng ta có thể nói chuyện thật tốt được không?”

Cố Nhược Tuyết vuốt vuốt những sợi tóc ẩm ướt, đem khăn tắm quấn thật chặt trên người: “Tôi đang nói chuyện rất tốt! Chị gọi điện cho tôi chỉ vì muốn giáo huấn thôi sao? Hừ, làm phu nhân nhà giàu đúng là có khác!”

Cố Thiển Hi còn muốn nói chuyện, liền nghe thấy tiếng một người đàn ông truyền đến từ điện thoại: “Cung à, đến đây cùng tắm đi! Đừng để anh chờ lâu quá chứ!”

“Nhược Tuyết, bây giờ em đang ở đâu vậy!” Cố Thiển Hi cảm thấy kỳ lạ: “Em bây giờ vẫn còn nhỏ, đừng làm ầu!”

“Nhỏ?” Cố Nhược Tuyết liên tục cười lạnh: “Năm nay đã hai mươi bốn tuổi, nhưng cũng không thể so sánh với chị đã một lần kết hôn chứ! Chị cho rằng mọi đàn ông đều muốn tiếp nhận chị sao?”

Cố Thiển Hi không nói nên lời, cho dù đứng trước mặt Cố Nhược Tuyết cô cũng không thể làm gì, cô ấy có tính tình như vậy cũng là do gia đình gây ra. Bất kể như thế nào, thì cô cũng có trách nhiệm. Cô thấp giọng nói: “Hôn nhân không phải trò đùa, chọn sai một lần sẽ hối hận cả đời! Nhược Tuyết, chị không hy vọng em giống chị, đem tuổi thanh xuân của mình vùi lấp đi!”

Bên kia Cố Nhược Tuyết thật lâu không nói gì, lúc sau mới lên tiếng: “Cho nên tôi mới không học theo chị, tìm một kẻ nghèo đua đòi làm sang giả đi! Kết quả sẽ không rơi vào kết cục như vậy! Chuyện của tôi không cần chị quan tâm, có vết xe đổ của chị, tôi mới không dễ bị lừa!”

“Ba mẹ ấy!” Cố Thiển Hi khó thở: “Mẹ hôm nay sẽ bay ra nước ngoài, em không phải không biết. Chẳng lẽ không đi đưa tiễn bọn họ sao?”

“Tiền cái gì mà tiền! Người mẹ như vậy trong mắt đều chỉ có tiền, tôi thà như không có! Bà ấy thương tôi như thế, còn không phải bởi vì nghĩ tôi sau này sẽ gả cho kẻ có tiền, làm cho bà ấy cả đời cơm áo không lo sao! Hừ, hiện tại bà ấy đã được như ý muốn, thì còn cần gì tới tôi nữa!” Cố Nhược Tuyết vừa nói xong đã ngắt điện thoại, Cố Thiển Hi cả người ngậy ra.

Cố Thiển Hi cảm thấy trong lòng Cố Nhược Tuyết nhất định không dễ chịu, xưa nay cô ấy đều coi bản thân là trên hết, vô luận học thức nhân phẩm đều do chị của cô ấy dạy. Mà Cố Nhược Tuyết thì chỉ một mực tuân theo lời dạy bảo của Diệp Thư Nghiên: Không có tiền thì xéo!

Nhưng bây giờ nghe Cố Nhược Tuyết nói, giống Diệp Thư Nghiên mấy ngày qua không có quan tâm cô ấy!

Khi Cố Thiển Hi gọi lại, Cố Nhược Tuyết đã tắt điện thoại. Cô có chút bất đắc dĩ, cả người nằm lên giường, nhìn trần nhà ngẩn người!

Trong phòng VIP ở một quán cà phê...

Trầm Tùy Tâm đã không còn thái độ bà hoàng như ngày xưa, thay đổi thành thái độ bình thường hèn mọn đến tận xương tủy. Cô ta vuốt bụng càng ngày càng to ra, thỉnh thoảng nhìn trên cổ tay một chút, cách thời gian hẹn đã 1 tiếng, nhưng người cô ta đợi vẫn thủy chung không xuất hiện!

Điện thoại vang lên, là một tin nhắn: Thực xin lỗi, anh không thể lấy em!

Chỉ đơn giản mấy chữ, đã tuyên cáo giấc mộng của cô ta đã triệt để vỡ tan!

Cầm lấy điện thoại gọi lại, một lần lại một lần, một lần lại một lần, rốt cuộc bên kia cũng có người nhắc máy. Trầm Tùy Tâm nói: “VẬY ĐỨA CON CỦA CHÚNG TA LÀM SAO BÂY GIỜ? ĐỨA CON CỦA ANH, ANH CŨNG KHÔNG MUỐN, NÓ LÀ CỐT NHỤC CỦA ANH!”

“Em không phải đã thay nó tìm một người cha rồi sao!” Giọng nói của người đàn ông tàn nhẫn vô cùng, tựa như không có nửa điểm lưu luyến tình cảm: “Tùy Tâm, quên anh đi! Nếu như có thể, anh hy vọng em đừng sinh nó ra. Em cũng biết, điều này sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh! Trưa nay anh bay, có thể trong năm năm tới sẽ không trở về... Cuộc điện thoại này của chúng ta coi như là lời tạm biệt cuối cùng!”

“Anh không phải là người!” Trầm Tùy Tâm gầm thét: “Sự nghiệp của anh chẳng lẽ Trầm gia chúng tôi không thể giúp đỡ sao? Anh muốn cái gì thì nói đi, toàn bộ tôi sẽ cho anh!”

Người đàn ông cười mỉa mai: “Em còn có thể cho tôi cái gì? Tôi ở công ty của ba em nhiều năm như vậy, ông ta lại coi tôi như một con chó! Tôi đã tận tâm tận lực với Trầm gia các người, nửa cơ hội ông ta cũng không cho tôi! Tùy Tâm, đừng để cho chúng ta trở mặt, tôi không muốn làm tổn thương em!”

Tu tu... Điện thoại một lần nữa bị cắt đứt. Trầm Tùy Tâm khóc rống, nước mắt tràn đầy nhìn điện thoại: “Anh đã tổn thương tôi!”

24. Chương 24

Cố Thiển Hi không ngờ sẽ gặp Trầm Tùy Tâm ở sân bay, hiển nhiên Trầm Tùy Tâm không phát hiện ra cô, chỉ là thần thái của cô ta khi bước vào sân bay rất vội vàng hướng nhân viên làm trong sân bay hỏi thăm gì đó, sau đó là vẻ mặt đau thương cùng phần hận!

Cô nói với bà nội cô có chút lo lắng, nói rằng muốn tìm người giải sầu, bà nội không từ chối được Cố Thiển Hi liền đồng ý dừng lại. Cô tiện tay vẫy một chiếc taxi, đi theo phía sau xe Trầm Tùy Tâm, mới nhớ tới buổi sáng Trầm Tùy Tâm còn gọi điện hẹn cô.

Đúng lúc này cô ta lại xuất hiện ở sân bay, mà Quý Vĩ một tắc cũng không rời rõ ràng bây giờ lại không ở bên cạnh.

Cố Thiển Hi nhìn bộ dạng bây giờ của Trầm Tùy Tâm, đoán chừng chỉ sợ đã có chuyện lớn gì đã xảy ra!

Cô một đường đi theo Trầm Tùy Tâm, cũng không phải muốn dò la tung tích cô ta, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy Trầm Tùy Tâm hiện tại nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Xe một đường chạy đến cửa lớn công ty Quý Vĩ, Trầm Tùy Tâm mới ngừng lại. Sau khi xuống xe cũng không tiến vào công ty Quý Vĩ, mà quay người đi về hướng xe của Cố Thiển Hi!

“Như thế nào, còn chưa đủ sao?” Trầm Tùy Tâm hai tay chống nạnh, thái độ vẫn vô cùng cao ngạo: “Nói đi, cô muốn làm cái gì?”

Cố Thiển Hi hoàn toàn không ngờ Trầm Tùy Tâm sẽ phát hiện ra cô, không khỏi có chút xấu hổ. Cô vẫn đi xuống xe, nhìn hốc mắt hồng hồng của Trầm Tùy Tâm, nhịn không được hỏi: “Cô ở sân bay làm gì?”

Vẻ mặt Trầm Tùy Tâm lập tức cảnh giác: “Cô đừng xen vào việc người khác! Cố Thiển Hi, tôi cảnh cáo cô, cô đừng mơ lấy chuyện này ra uy hiếp tôi!”

Cố Thiển Hi cảm thấy muốn tát mình một cái, cô đột nhiên hiểu ra, cái này gọi là tự mình hại mình.

Quay người, lên xe, Cố Thiển Hi nhìn Trầm Tùy Tâm, khẩu khí cũng không tốt: “Trầm tiểu thư yên tâm, tôi sẽ không trả đũa cô, đừng đánh giá cao bản thân như vậy!”

Bởi vì đã xảy ra sự kiện ở nhà hàng, bà nội vốn định để cho Cố Thiển Hi và Phó Hữu Minh tiến hành hôn lễ sớm một chút, bất đắc dĩ hiện tại phải trì hoãn một thời gian. Lúc trở về, Cố Thiển Hi tiếp điện thoại của Tô Tuyết, nửa giờ sau đều ngồi nghe Tô Tuyết một bên lái nhải, phàn nàn, nói ngắn gọn là Tô Tuyết ở Mỹ đã bắt đầu trận chiến tranh giành lãnh thổ với mẹ kế rồi!

Cố Thiển Hi thật sự nhịn cười không được, cho dù Tô Tuyết nói Cố Thiển Hi không có trái tim, nhưng Cố Thiển Hi vẫn nhịn không được mà nói: “Tiểu Tuyết, chẳng lẽ cậu không biết Mike tiên sinh đi Mỹ tìm cậu sao? Hữu Minh thế nhưng nói anh ta là người của hoàng thất Anh quốc, nếu như cậu đem anh ta đứng trước ba và mẹ kế của cậu, chuyện kia không phải trở nên ổn thỏa rồi sao?”

“Cố Thiển Hi, cậu có còn lương tâm không?” Tô Tuyết ở bên kia điện thoại gào lên: “Minh đang ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng rồi, cậu còn giỡn! Cậu nói xem, cậu bán đứng mình phải không, bằng không thì anh ta làm sao biết mình ở đâu?”

Cố Thiển Hi ôm lấy tim của mình, tỏ vẻ thề son sắt: “Minh tuyệt đối chưa từng nói cho anh ta cậu ở chỗ nào trong nước Mỹ, cậu phải tin tưởng độ trung thành của mình! Nhưng mà Tiểu Tuyết, nếu anh ta tìm được cậu thì làm sao bây giờ? Minh chưa bao giờ nhìn thấy một ai nghiêm túc với cậu như vậy... Cậu thực sự không có ý định cân nhắc suy xét chút nào sao?”

Sau đó Tô Tuyết tìm cả chục lý do để chứng minh cô và Mike tuyệt đối không phải một đôi, Cố Thiển Hi nói: “Được được được! Bà cô, vậy cậu chờ đi... Nếu mình sinh con trai, về sau sẽ đem cậu giới thiệu cho nó, dù sao nước phù sa không thể để chảy sang ruộng người ngoài được!”

“Cố Thiển Hi, mình có thể đem mấy đời tổ tông nhà cậu ra mắng được rồi đấy!”

“Đừng nha, mình vẫn nên giới thiệu người khác là được rồi!” Cố Thiển Hi vội cười.

Sau khi Tô Tuyết cúp điện thoại, Cố Thiển Hi có cảm giác muốn than thở! Bộ dạng của Tô Tuyết bây giờ, thật sự khiến cô lo lắng!

Cũng chỉ có Cố Thiển Hi mới biết rõ tại sao Tô Tuyết lại biến thành như vậy, đã nhiều năm rồi, bên người cô ấy chưa bao giờ thiếu người theo đuổi... Những tình cảm ấy, đối trá ấy, Tô Tuyết cho tới bây giờ đối với bọn họ đều chưa từng tin là thật. Dựa theo lời Tô Tuyết mà nói chính là: “Minh không muốn tự tay đào hố, sau đó tự mình lập mộ bia, nằm tại cái nơi lạnh như băng trong mộ ấy, có mà chết!”

Cô nhìn điện thoại, bỗng nhiên muốn gọi điện cho Phó Hữu Minh. Không phải muốn nói cái gì, chỉ là đơn giản muốn giải khuây mà thôi!

25. Chương 25

Thời điểm Phó Hữu Minh nhận điện thoại của Cố Thiển Hi, có thể nói là vô cùng vui sướng. Anh chạy thật nhanh xuống dưới tầng, đã nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của Cố Thiển Hi đứng im ở cửa ra vào, không nhúc nhích.

“Đã đến rồi sao không vào?” Phó Hữu Minh cao giọng hỏi, thẳng tay dắt Cố Thiển Hi vào công ty, hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh xì xào bàn tán. Cố Thiển Hi một mực không nói gì, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Phó Hữu Minh. Anh cứ lôi kéo tay cô như vậy, đi qua bao người, thẳng tắp tiến vào thang máy, nụ cười trên mặt chưa từng tắt. Người của công ty mười phần biết điều, Phó Hữu Minh chỉ liếc mắt bọ họ một cái, nguyên một đám người đều vội vã thu lại ánh mắt, không hề mở miệng nói một chữ.

Cố Thiển Hi quay đầu nhìn Phó Hữu Minh nói rõ: “Thực xin lỗi, em không nên đến quấy rầy anh làm việc!”

Phó Hữu Minh chỉ cười, kéo tay cô vào thang máy trực tiếp bước vào văn phòng tổng giám đốc.

“Em vốn định gọi điện thoại cho anh, nhưng không hiểu vì lý do gì em lại đến đây nữa. Phó tiên sinh, tại sao anh lại kết hôn với em? Là vì, em mang thai...” Tinh thần Cố Thiển Hi không tốt, thậm chí có chút sa sút. Cô nhớ đến Trầm Tùy Tâm, nhớ đến Quý Vĩ, thậm chí còn nghĩ có phải bởi vì Trầm Tùy Tâm mang thai, cho nên mới Quý Vĩ mới cùng cô ta ra mặt lấy cô ta về.

Nếu quả thật chính là như vậy, vậy bây giờ cô và Trầm Tùy Tâm tựa hồ bản chất cũng không quá khác nhau.

Không phải vì tình yêu, đều là vì đứa con!

Phó Hữu Minh đánh gãy lời cô, biết Cố Thiển Hi lại đang nghĩ ngợi lung tung. Thần sắc anh có chút nghiêm túc, ngồi xuống bên người Cố Thiển Hi hỏi lại: “Vậy em vì điều gì lại đồng ý gả cho anh?” Ánh mắt anh kiên định mang theo vài phần cố chấp: “Cố Thiển Hi, em muốn biết anh có thật lòng thật dạ hay không, chỉ có thời gian mới có thể nói cho em biết. Đừng nên hỏi anh lý do gì, đáp án rất đơn giản, bởi vì em là Cố Thiển Hi! Độc nhất vô nhị Cố Thiển Hi!”

Cố Thiển Hi cảm thấy muốn khóc, trên thực tế vành mắt của cô đã chua xót, hàng nước mắt chọt tuôn ra.

“Đồ ngốc!” Phó Hữu Minh kéo Cố Thiển Hi vào trong ngực, ngửi mùi hương thảo mộc nhàn nhạt trên tóc cô: “Đừng quan tâm gì hết, cũng đừng quan tâm người khác thế nào, đó không phải là cuộc sống của em. Thiển Hi, nếu như em cảm thấy nhàm chán, thì nghĩ đến anh. Nếu như em cảm thấy cô quạnh, thì cũng nghĩ đến anh! Anh sẽ đứng ở chỗ này, dõi theo bóng em, chờ em quay đầu lại!”

Cố Thiển Hi cảm thấy mũi ê ẩm, đột nhiên cảm giác trong lòng tràn đầy ấm áp. Tất cả những điều này, đều vì người đàn ông tên Phó Hữu Minh!

Cô không hiểu, rõ ràng là mới gặp gỡ quen biết chưa bao lâu, vì cái gì mà đoạn ký ức u tối trong trí nhớ lại nhộn nhạo từ đáy lòng cô. Thời gian chậm rãi trôi qua hóa thành những rung động, những giọt nước mắt nóng hổi, Cố Thiển Hi rất muốn bắt lấy cảm giác này, nhưng cô vừa suy nghĩ đã cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

“Em sẽ thử yêu anh!” Cô dựa trên vai Phó Hữu Minh, nhẹ nói.

Hiện tại đây là điều duy nhất mà cô có thể làm!

Cho dù, Quý Vĩ cảm thấy tình yêu của Cố Thiển Hi không đáng một đồng!

Ngày hôm nay, Phó Hữu Minh từ trước đến nay luôn luôn đi sớm về trễ, đã cho toàn bộ nhân viên trong xí nghiệp Phó thị đến những người làm công tăng ca thêm một lúc. Sau đó anh đem mọi chuyện cần thiết bàn giao thật tốt, liền nắm tay Cố Thiển Hi rời khỏi công ty, dẫn tới ánh mắt mọi người trong công ty đuổi theo, nhao nhao đối với tình yêu của Phó Hữu Minh và Cố Thiển Hi, tỏ vẻ hâm mộ lẫn ghen tị!

“Chúng ta đi đâu vậy?” Cố Thiển Hi ngồi ở ghế phụ, quay sang cười hỏi Phó Hữu Minh.

Phó Hữu Minh cười thần bí: “Mang em đi trải nghiệm cảm giác làm mẹ!”²

26. Chương 26

Cố Thiển Hi cảm thấy sinh mệnh thật sự quá kỳ diệu, cô nhìn đứa bé trong ngực Tôn Nghệ, lơ đãng sờ lên bụng mình. Chỗ này cũng đang thai nghén một sinh mệnh nhỏ bé, mười tháng sau có thể mỗi sáng đều có thể cùng nhau chào đón nắng sớm, cùng nhau tạm biệt mặt trời lặn.

“Đứa bé gọi là gì?” Phó Hữu Minh chuyển sang hỏi Tôn Nghệ. Chính anh cũng xúc động vô cùng, một sinh mệnh mới cứ như vậy nằm trong ngực Tôn Nghệ, trông thật nhỏ nhắn xinh xắn. Đôi mắt của đứa bé chưa mở ra hoàn toàn, nhưng hai tay hai chân cố sức vẫy, trong miệng còn ê a lẩm bẩm, khiến cho người ta thập phần yêu thích!

Tôn Nghệ làm việc gì cũng rất chặt chẽ cẩn trọng, rất ít khi phạm sai lầm, nhưng trước mắt liền có cảm giác tay chân luống cuống. Anh ta gãi gãi đầu, ho khan nói ra một câu: “Lấy tên của tôi cùng với một chữ trong tên của bà xã, gọi là Tôn Nghệ Hân!”

“Tôn Nghệ Hân? Tiểu Hân...” Cố Thiển Hi nhẹ nhàng nắm lấy tay đứa bé, cảm thụ được sinh mệnh mới ra đời mang đến một khối rung động.

Cậu bé con bỗng nhiên mở mắt, mở to cặp mắt ngập nước nhìn Cố Thiển Hi bỗng nhiên nở nụ cười, Cố Thiển Hi kích động lập tức kéo tay Phó Hữu Minh, giống như đứa trẻ nói: “Anh mau nhìn xem, bé con cười với em này!”

Tôn Nghệ cũng có chút kích động: “Tiểu Hân nhà chúng tôi xem ra rất thích phu nhân của anh!”

Cố Thiển Hi khẽ giật mình, sau đó cười càng sâu.

Rời khỏi bệnh viện, Phó Hữu Minh liền trực tiếp lái xe đưa Cố Thiển Hi về biệt thự, lúc ấy bà nội đang ở nhà chào hỏi khách khứa, nhìn trên mặt bàn mấy tấm tranh thủy mặc khen không dứt miệng! Ngồi bên bà là một người đàn ông xấp xỉ tuổi của Phó Hữu Minh, nghe lời tán dương của bà nội cũng chỉ yên lặng cười cười.

“Tùy Ý, cậu về nước rồi à?” Phó Hữu Minh vào sau, đã nhìn thấy người đàn ông trong phòng, lộ ra chút kinh ngạc. Cố Thiển Hi ngẩng đầu nhìn lên, có cảm giác như đã từng quen biết!

Trầm Tùy Ý nhún nhún vai, như cũ nghiêm nhiên ngồi ở đó như người trong nhà: “Mình không về, có phải cậu tính đợi sinh con xong mới nói ình biết! Chuyện lớn như vậy, mình rõ ràng một chút tin tức cũng không biết, cậu giấu diếm hay thật!”

Phó Hữu Minh cười ha ha, kéo tay Cố Thiển HI đi qua giới thiệu: “Thiển Hi, đây là anh em tốt của anh Trầm Tùy Ý, cậu ta là họa sĩ nổi tiếng quốc tế, thường vẽ tranh thủy mặc, em từng nghe qua tên này chưa?”

Trầm Tùy Ý?

Cố Thiển Hi nói thầm cái tên này, có chút xấu hổ: “Em không có khiếu thẩm mỹ, bình thường cũng rất ít xem những tác phẩm nghệ thuật! Cho nên...”

“Chắc chắc...” Trầm Tùy Ý chắc mấy tiếng, sau đó vẻ mặt lộ ra thất vọng: “Tôi biết tên tuổi của tôi không nổi như xưa rồi, xem ra là nên trở về nước phát triển thật tốt. Bằng không những người phụ nữ xinh đẹp, đều nhanh đem tôi quăng đến rừng sâu núi thẳm rồi!”

Phốc, Cố Thiển Hi nhịn không được bật cười: “Trầm tiên sinh thực hài hước!”

Theo như Phó Hữu Minh nói, Cố Thiển Hi biết Trầm Tùy Ý không chỉ là họa sĩ, còn là thiếu gia của tập đoàn Trầm thị, anh trai của Trầm Tùy Tâm! Chỉ là từ nhỏ anh ta đã không thích ở trên thương trường chiến đấu, cho nên nhiều năm trước đã xuất ngoại theo đuổi giấc mơ của mình. Hôm đã đã trôi qua nhiều năm như vậy, đi khắp tất cả các thành phố, mỗi một quốc gia, từng cái xóm núi, coi như có không ít thành tựu!

Lần này về nước là vì Trầm Tùy Tâm kết hôn, lại chuẩn bị sinh, cho nên mới bắt đắc dĩ mà dứt ra quay về.

Cố Thiển Hi không ngờ, Trầm Tùy Tâm sẽ có anh trai... Hơn nữa nhìn lên, lại là một người đàn ông không tệ!

Tâm tình bà nội rất tốt, kéo Trầm Tùy Ý lại bảo anh ta phô diễn tài năng, mà nhân vật làm mẫu lại là Cố Thiển Hi.

“Bà nội...” Cố Thiển Hi có chút xấu hổ, chưa từng có người nào vẽ chân dung cho cô!

Trầm Tuy Ý lập tức hào hứng, không khách sáo để Cố Thiển Hi ngồi trên sofa: “Yên tâm đi, tôi sẽ không thu phí!”

“Thiển Hi, trong phòng ngủ còn thiếu một bức tranh, anh cảm thấy chủ ý của bà nội cũng không tệ!” Phó Hữu Minh ngồi bên bà nội, gật đầu với Cố Thiển Hi!

Cố Thiển Hi vẫn không nói gì, Trầm Tuy Ý thấy cô yên lặng, ngồi bút trong tay đã bắt đầu vẽ.

Anh ta không phải chỉ là một họa sĩ vẽ đẹp, mà trí nhớ cũng thật kinh người!

Cố Thiển Hi cảm thấy mình ngồi không quá mười phút, Trầm Tuy Ý cơ hồ cũng không nhìn cô nhiều hơn một cái, mà cả người bận bịu trên bàn vẽ. Cô có chút tò mò, đứng lên đi đến bên người Trầm Tuy Ý, nhìn bức tranh dưới ngòi bút của anh ta rất sống động, không khỏi cảm thán Trầm Tuy Ý thực sự rất lợi hại.

“Không sợ nói thật cho cô biết, thời điểm lần đầu tôi tiếp xúc với mỹ thuật hội họa, là do em gái tôi vẽ một bức tranh gia đình. Con nhóc kia ở phương diện này cũng có thiên phú rất tốt, nhưng mà tâm tư lại không đặt ở đây! Chị dâu chừng nào có thời gian, tôi đưa em gái đến gặp cô, có lẽ hai người có thể rất hợp nhau!”

Cố Thiển Hi lập tức toàn bộ ngây ra như phỗng, mũi đau xót, chuyện cũ liền xông lên đầu!

Vô luận thế nào cô cũng không thể quên ngày hôm đó, Trầm Tuy Tâm kéo tay Quý Vĩ cao giọng bước vào Quý gia. Chồng, bố chồng, mẹ chồng đều ra mặt... Phó Hữu Minh cảm thấy thần sắc Cố Thiển Hi không tốt, tranh thủ đứng lên đi đến bên người cô nói: “Hôm nay cũng mệt rồi, em lên phòng nghỉ ngơi đi! Đến tối anh gọi em ăn cơm!”

Trầm Tuy Ý hoàn toàn không biết gì than thở với Phó Hữu Minh: “Đau lòng như vậy, xem ra lần này cậu thật sự động chân tình rồi! Chị dâu, chị nên quý trọng thật tốt đấy!”

Cố Thiển Hi ngơ ngẩn một chữ cũng không nói, Phó Thiển Hi đưa cho Trầm Tuy Ý một cái liếc mắt để anh ta không nói thêm gì nữa, Trầm Tuy Ý lúc này mới ù ù cạc cạc ngậm miệng. Tiếp tục từng bước sửa chữa tác phẩm!

“Em đừng để ý lời cậu ta nói! Họ tuy là hai anh em, nhưng tin anh, Tuy Ý chưa bao giờ biết làm những chuyện tổn thương ai. Xem ra, bây giờ cậu ấy vẫn chưa biết chân tướng chuyện này!” Phó Hữu Minh xem chừng sắc mặt Cố Thiển Hi có chút khó coi, rót một ly nước ấm cho cô.

Cố Thiển Hi đương nhiên biết rõ Trầm Tuy Ý là Trầm Tuy Ý, Trầm Tuy Tâm là Trầm Tuy Tâm... Nhưng trong lòng của cô hết lần này đến lần khác đều cảm thấy bất an!

Cô gật gật đầu, hít một hơi: “Không biết có phải bởi vì mang thai hay không, gần đây em rất muốn ngủ! Hữu Minh, em không sao, anh đi bận việc của anh đi!” Cố Thiển Hi ngoan ngoãn nằm trên giường, Phó Hữu Minh kéo chăn qua, thay cô đắp thật kín, sau đó hôn nhẹ lên trán cô: “Khi nào ăn tối anh sẽ gọi em, ngủ ngon nhé!”

Nhìn Cố Thiển Hi nhắm mắt lại, Phó Hữu Minh mới nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa!

Xem ra có một số chuyện phải nói rõ ràng với Trầm Tuy Ý, hiện tại nếu anh không nói, về sau Trầm Tuy Tâm trở tay nói trước... Chỉ sợ vấn đề này sẽ càng thêm phiền toái!

Bà nội vẫn còn thưởng thức những bức tranh Trầm Tuy Ý vẽ, bức tranh Cố Thiển Hi yên lặng ngồi ở kia, nghiêng nghiêng đầu, trên mặt có vài phần hiếu kỳ.

“Tuy Ý, tên nhóc này mấy năm gần đây càng ngày càng tiến xa nha! Vẽ đẹp lắm, bà nội có thưởng!” Bà nội vui tươi hơn hử nhìn bức tranh, cười tươi như hoa!

Trầm Tuy Ý hiển nhiên không hề ngạo mạn tự cao: “Vậy cho cháu ăn bữa cơm ở đây đi! Vừa mới hạ cánh liền trực tiếp chạy đến nhà bà nội, còn chưa kịp trở về nhà nữa!”

“Được được!” Bà nội kéo cánh tay anh ta, xem như cháu chắt của mình.

Phó Hữu Minh đứng ở bậc thang gọi Trầm Tuy Ý: “Đến phòng làm việc của mình một chút, có chuyện muốn nói với cậu!”

27. Chương 27

Ly nước trong tay Trầm Tùy Ý run rẩy, vốn đang cười hì hì lập tức trở nên nghiêm túc!

Nói em gái của anh ta là một người phụ nữ như vậy, hiển nhiên Trầm Tùy Ý không tin.

Nhưng Phó Hữu Minh chưa bao giờ nói dối!

Bởi vì anh không phải là một người thích nói dối!

Phó Hữu Minh đứng dậy nói: “Cho nên Tùy Ý, chuyện này đối với Thiển Thiển mà nói là một loại tổn thương. Nếu có thể, hy vọng cậu đừng nhắc chuyện này trước mặt cô ấy, cô ấy bị tổn thương đủ rồi!”

Ánh mắt Trầm Tùy Ý có chút nghi hoặc, cau mày nhìn Phó Hữu Minh, thật giống như không nhận ra người đàn ông trước mặt này.

Anh ta cho rằng, Phó Hữu Minh không muốn nói chuyện yêu đương căn bản bởi vì không thích phụ nữ.

“Xem ra cậu thật sự động tâm rồi!” Trầm Tùy Tâm nói rõ: “Đã nhiều năm như vậy, mình cho rằng cho tới bây giờ quen biết cậu chưa từng thấy cậu nghiêm túc như vậy. Vậy cậu định làm thế nào, nếu như Quý Vĩ thật sự tụ tập phóng viên trong buổi trình diễn thời trang, chứng minh rằng có quan hệ huyết thống với cậu, không phải sẽ càng khiến cho Thiển Thiển của cậu càng khó xử hơn ư!”

“Chuyện này mình sẽ xử lý!” Lòng mày Phó Hữu Minh có chút thâm sâu, về việc Quý Vĩ anh thật không chắc rằng hẳn ta có phải em trai anh hay không, cũng chưa từng được chứng thực.

Nếu quả thật chính là như vậy, vậy những thứ đầu đề truyền thông báo chí kia nhất định sẽ đem chuyện này ba hoa chích chòe thêm...

Trầm Tùy Ý chưa từng nhìn thấy Phó Hữu Minh như vậy, lần đầu tiên trên mặt anh xuất hiện vẻ lo lắng, đó không nên là vẻ mặt của Phó Hữu Minh. Trầm Tùy Ý đi đến chỗ Phó Hữu Minh, hai tay đút trong túi quần, có chút tò mò hỏi: “Cô ấy đến cùng có chỗ nào hấp dẫn, lại có thể làm cho cậu dần sâu như vậy? Hữu Minh, cậu đã biến thành người khác mà mình không biết rồi!”

Phó Hữu Minh cười nhạt, lông mi hẹp dài lộ ra niềm hạnh phúc!

Cô đến cùng có chỗ nào hấp dẫn?

Điểm ấy chỉ sợ Phó Hữu Minh cũng không biết, anh chỉ biết thời điểm lần đầu tiên gặp người phụ nữ này, lòng của anh liền chìm đắm mất rồi!

Chìm đắm nhanh đến nỗi chính anh cũng khó phát giác được.

“Được rồi, nhìn cái bộ dạng này của cậu đoán chừng muốn nhổ ra cũng không được rồi.” Trầm Tùy Ý mở ra vui đùa, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay muốn ra về: “Mình cũng phải tranh thủ thời gian về nhà, nếu ông già biết chuyện đầu tiên mình đến nhà cậu, đoán chắc lỗi tai mình sẽ dài như cái kén rồi! Về chuyện Trầm Tùy Tâm, mình sẽ hỏi cho ra lẽ... Nếu quả thật như vậy, mình sẽ thay nó xin lỗi cậu!”

“Không cần!” Phó Hữu Minh mở miệng: “Mặc kệ đúng hay sai, xin lỗi cũng không cần nữa rồi! Mình nghĩ, Thiển Thiển giờ khắc này cũng không cần cô ấy xin lỗi, mà mình thì càng không cần! Có lẽ, mình còn phải bằng lòng cảm ơn Trầm Tùy Tâm đã chen vào, để ình một lần nữa có thể có được Thiển Thiển.”

Anh hít sâu một hơi, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, đi đến cạnh Trầm Tùy Ý nửa đùa nửa thật nói: “Mình còn khá lo lắng cho cậu đấy, năm đó không nói một tiếng đã bỏ nhà trốn đi. Bây giờ ông già có để cho cậu vào nhà hay không là một chuyện! Cậu có nghĩ, nếu như ông ấy cố ý cho cậu trở về tiếp quản công ty, cậu sẽ làm gì!”

Trầm Tùy Ý nhún nhún vai, biểu hiện không cho là đúng: “Năm đó không cần được mình, huống chi bây giờ! Được rồi, mình đi trước... Có thời gian, lại đến thăm Thiển Thiển nhà cậu!”

Phất phất tay, Trầm Tùy Ý quay ra mở cửa, sắc mặt từ lúc quay người lập tức trở nên khó coi.

Anh ta còn nhớ rõ năm đó thời điểm bỏ nhà đi, chính miệng cha anh đã nói: Mày nếu dám đi, về sau chuyện trong nhà đều không còn liên quan đến mày. Mày cho rằng tao chỉ có một đứa con trai là mày thôi sao?

Tao ày biết, cùng lắm thì tao để em gái mày tìm một người đàn ông về ở rể, thà như coi là chính mình sinh ra, cũng hiểu thuận hơn so với tên súc sinh này!

Chuyện năm đó bỏ nhà ra đi Phó Hữu Minh cũng giúp đỡ không ít. Trong đầu Phó Hữu Minh bỗng cảm thấy mơ hồ là lạ chỗ nào, bước chân vội vàng chạy ra.

Vừa mở cửa, anh đã nhìn thấy Cố Thiển Hi đứng ở cửa ra vào.

Trong ngực của cô còn ôm một cái gối, tóc tai có chút rối loạn, nhẹ cắn môi không nhúc nhích. Đôi mắt sáng ngời như sao, trong con ngươi còn lấp lánh nước mắt nhàn nhạt.

Cô cứ đứng như vậy, kinh ngạc đứng ở cửa, ánh mắt rơi trên người Trầm Tùy Ý, tựa hồ còn có chút run rẩy.

Trầm Tùy Ý cúi đầu nhìn cô, thậm chí dép cũng chưa kịp mang. Đây là lần đầu tiên Trầm Tùy Ý cẩn thận quan sát người phụ nữ trước mặt, cô rõ ràng nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược như vậy, còn có vận phần ủy khuất. Nhưng trong đôi mắt chất chứa ánh lệ kia lại lộ ra sự mạnh mẽ và kiên cường.

Anh ta nghĩ, có lẽ anh ta đã biết vì cái gì mà Phó Hữu Minh bắt chấp yêu người phụ nữ này rồi!

“Thiển Thiển, em đứng ở đây khi nào vậy?” Phó Hữu Minh giương mắt nhìn Trầm Tùy Ý che hơn phân nửa người Cố Thiển Hi, đập vào mắt đôi chân trần trắng bệch đứng trên mặt đất lạnh lẽo. Anh nhướng mày lập tức vọt tới, một tay ôm ngang Cố Thiển Hi lên, giọng điệu mang theo vài phần trách cứ: “Làm sao mà dép cũng không mang như vậy?”

Cố Thiển Hi cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi xuống, hít sâu một hơi nói: “Phó tiên sinh, em cần sự giúp đỡ của anh!”

Phó tiên sinh?

Trầm Tùy Ý khẽ giật mình, chắc chắn chính mình không nghe lầm ba chữ kia!

Cô gọi anh là Phó tiên sinh. Mà không phải là chồng hay ông xã, cũng không phải Hữu Minh, mà là Phó tiên sinh!

Chẳng lẽ Hữu Minh đối với người phụ nữ này chỉ là tình đơn phương thôi sao?

Phó Hữu Minh không muốn đi sửa lại ba chữ “Phó tiên sinh” kia, chỉ mở miệng hỏi: “Chuyện gì mà làm em gấp gáp đến dép cũng không mang như vậy?”

Cố Thiển Hi giãy giụa muốn xuống, nhưng Phó Hữu Minh lại sống chết không chịu buông tay, cô đành phải để nguyên: “Em gái em đang ở trong cục cảnh sát...” Cố Thiển Hi không muốn Phó Hữu Minh phải giúp, càng không muốn rơi nước mắt trước mặt bất kỳ ai, cũng không muốn để cho người khác thương hại cô. Nhưng Tô Tuyết đi ra nước ngoài rồi, cha mẹ cô cũng đi đến nơi đất khách quê người... Nhìn đi nhìn lại, ngoại trừ Phó Hữu Minh, cô tựa hồ không tìm thấy người nào có thể giúp đỡ.

Cho nên cô vội vội vàng vàng đi tìm Phó Hữu Minh, lại vô tình nghe thấy được anh nói với Trầm Tùy Ý: “Mặc kệ đúng hay sai, xin lỗi cũng không cần nữa rồi! Mình nghĩ, Thiển Thiển giờ khắc này cũng không cần cô ấy xin lỗi, mà mình thì càng không cần! Có lẽ, mình còn phải bằng lòng cảm ơn cô ấy đã chen vào, để ỉnh một lần nữa có thể có được Thiển Thiển.”

Cho nên cô mới có thể sững sốt mà quên gõ cửa, vừa vịn dụng phải Trầm Tùy Ý!

“Cục cảnh sát?” Phó Hữu Minh có chút bất ngờ, quay đầu lại nói với Trầm Tùy Ý: “Mình muốn đi đến cục cảnh sát một chuyến, không tiện cậu được, để Tôn Nghệ đưa cậu về!”

“Không cần! Mình đi cùng hai người!” Trầm Tùy Ý cũng không biết vì sao lại thốt ra những lời này.

Phó Hữu Minh cũng không từ chối: “Vậy được, cậu xuống lầu trước chờ bọn mình!” Nói xong liền ôm Cố Thiển Hi về phòng, thay đồ mang giày cho cô!

28. Chương 28

Lúc Cố Thiển Hi đến đã nhìn thấy mặt Cố Nhược Tuyết bị người ta đánh đến mặt mũi bầm dập, khóe mắt còn lưu lại vết máu. Cô ấy đứng trong một góc, khóc không thành tiếng!

Phó Hữu Minh đi xử lý những chuyện khác, Trầm Tùy Ý và Cố Thiển Hi nhìn thấy Cố Nhược Tuyết.

“Nhược Tuyết!” Cố Thiển Hi nhẹ nhàng gọi tên em gái, cô không thể tin được người đứng trước mặt mình lại là em gái của mình.

Cố Nhược Tuyết khóc nức nở không ngừng, đột nhiên ngừng đầu đã nhìn thấy Cố Thiển Hi đứng trước mặt, Cố Nhược Tuyết ấy lập tức nhào tới: “Chị em sai rồi, em không dám nữa đâu! Em xin chị mang em ra khỏi chỗ này đi, em thật sự không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa đâu! Xin chị dẫn em ra khỏi đây đi...”

“Đến cuối cùng đã phát sinh chuyện gì?” Cố Thiển Hi an ủi Cố Nhược Tuyết, bất kể ra sao thì đây cũng là em gái của cô.

Cố Nhược Tuyết chỉ lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói.

Đợi đến khi Phó Hữu Minh xử lý hết mọi chuyện, cảm xúc của Cố Nhược Tuyết đã ổn định, đôi mắt như cũ vẫn đỏ lên, cúi đầu cái gì cũng không nói.

Có lẽ, cô ấy cảm thấy mình không còn mặt mũi nhìn người khác!

Tình dục, chuyện giao dịch như vậy, cô ấy có thể nói thế nào?

Vừa bị cảnh sát bắt giữ, bởi vì tiền mà bán thân để rồi bị bắt, sao cô ấy có thể nói?

“Đi thôi!” Phó Hữu Minh không ngờ Cố Nhược Tuyết lại quá mức như vậy, cũng không nghĩ trong công ty của mình sẽ phát sinh loại chuyện xấu như thế!

Quản lý cùng nhân viên lên tiến hành giao dịch, hơn nữa còn bị cảnh sát phát hiện bắt được. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, đối với công ty là một chuyện tệ hại cỡ nào!

Thế nhưng anh không thể nói với Cố Thiển Hi, sợ cô lo lắng lại đau lòng!

Trầm Tùy Ý là người đàn ông thừa lã luyện, chỉ một ánh mắt của Phó Hữu Minh liền đoán ra ẩn ý khác rồi, thốn thức thở dài cũng không nói gì.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Cố Nhược Tuyết có cảm giác như được tái sinh lần nữa, cô chăm chú nắm tay Cố Thiển Hi, lần đầu tiên cảm thấy có một người chị thật tốt!

“Em ở đâu?” Phó Hữu Minh hỏi Cố Nhược Tuyết.

“Hà?” Cố Nhược Tuyết khẽ giật mình, có chút mộng lung: “Em có thể tự mình về!” Cô cũng không thể nói mình không có chỗ ở, gần đây đều ở trong nhà người đàn ông khác!

Mắt liếc Trầm Tùy Ý đang đứng ở một bên, liền phát hiện trang phục trên người Trầm Tùy Ý còn có đồng hồ trên cổ tay, trong lòng khó tránh khỏi kinh hãi, trên mặt lại không có bất kỳ biểu lộ nào. Cô hít một hơi thật sâu, quay đầu trịnh trọng nói với Cố Thiển Hi: “Chị, trước kia đều là lỗi của em. Lúc trước em cảm thấy mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên, còn khiến cho chị cực khổ như vậy! Hôm nay xảy ra chuyện này, em mới cảm nhận rõ ràng có người thân là một việc may mắn cỡ nào. Nếu lúc ấy cảnh sát không kịp thời xông vào, chỉ sợ em đã bị tên khốn kiếp kia...” Nói nói kể kể, trong mắt Cố Nhược Tuyết lại nổi lên tầng nước mắt.

Cố Thiển Hi lòng đau như cắt, nhìn em gái bị thương đầy mình an ủi: “Em yên tâm, Phó... Anh rể của em sẽ đuổi hắn đi. Chúng ta cũng có quyền truy cứu chuyện này, về sau hắn sẽ không dám làm hại em nữa đâu!” Cố Thiển Hi nghĩ nghĩ vẫn là nên dùng hai chữ “anh rể” này.

Phó Hữu Minh thập phần hưởng thụ hai chữ này, xem ra Cố Nhược Tuyết đang khóc lóc vô cùng thê thảm đối với lời này của cô cũng sẽ có nửa phần tin tưởng.

Cố Nhược Tuyết vẫn lắc đầu nói: “Không, nếu như không phải em ham hư vinh, tên khốn kiếp kia không nói cũng sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay! Chị, em nghĩ kỹ rồi, từ nay trở đi tất cả mọi việc đều sẽ làm đến nơi đến chốn. Em không muốn chị và ba mẹ lo lắng cho em!”

“Ừ!” Cố Thiển Hi nở nụ cười, khoe môi mang theo gió xuân ấm áp, như ánh nắng chiều đẹp đẽ.

Giống như Mike hình dung, cô không coi là một người phụ nữ đẹp. Mũi cao không đủ, đôi mắt cũng không đủ lớn, dáng người cũng không đủ nóng bỏng... Nhưng như vậy mới chính là Cố Thiển Hi, nụ cười trong tâm hồn của cô luôn tỏa ra ánh sáng mê người.

Trầm Tùy Ý nhìn thấy nụ cười của Cố Thiển Hi, có chút nhập thần.

“Hay là chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, nhiều vết thương như vậy không biết có bị làm sao không?” Cố Thiển Hi vẫn là lo lắng, quay đầu lại nói với Phó Hữu Minh: “Hữu Minh, anh đưa bọn em đi đi!”

Phó Hữu Minh gật đầu đồng ý, nhưng Cố Nhược Tuyết lại cự tuyệt: “Thật sự em không có việc gì, chị, chỉ là một ít vết thương ngoài da thôi, chăm sóc vài ngày là được rồi. Không phải chị nói mang thai ư, vậy thì nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Chị với anh về đi, tự em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, chị yên tâm!”

“Nhưng mà...” Cố Thiển Hi còn muốn nói điều gì, Phó Hữu Minh đã giành nói trước: “Đây là số điện thoại của anh, có chuyện gì thì gọi cho anh. Chị em phải dưỡng thai, không thể chịu buồn phiền...” Anh quay đầu nói với Trầm Tùy Ý: “Tùy Ý, phiền cậu đưa cô ấy về nhà vậy!”

Trầm Tùy Ý còn muốn nói rằng ‘dựa vào cái gì đấy’, nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Cố Thiển Hi, không hiểu sao liền gật đầu đáp ứng: “Yên tâm đi! Hộ tống người đẹp là vinh hạnh của tôi!”

Khi Cố Nhược Tuyết nghe được câu này, trong lòng cảm thấy ngọt lịm.

Nhìn Cố Nhược Tuyết lên xe Trầm Tùy Ý, lúc này Cố Thiển Hi mới thở dài một hơi, trên mặt chứa nụ cười nhàn nhạt: “Phó tiên sinh, cảm ơn anh!”

“Nhớ kỹ, về sau bất luận khi nào, bất luận ở đâu đều không được gọi anh là Phó tiên sinh!” Phó Hữu Minh uốn nắn cô, mở cửa xe đợi Cố Thiển Hi ngồi vào mới trở về vị trí khởi động ô tô: “Chúng ta đi đến cục dân chính!”

Suy nghĩ của Cố Thiển Hi vẫn đặt trên người Cố Nhược Tuyết, không nghe rõ lời Phó Hữu Minh nói: “Đi đâu cơ?”

Phó Hữu Minh lấy từ trong xe ra một túi tài liệu, trực tiếp mở ra cho Cố Thiển Hi xem: Giấy chứng minh nhân dân, hộ khẩu, chi phiếu, chứng nhận bất động sản, giấy phép lái xe còn một đồng tư liệu lớn, Cố Thiển Hi nhìn như lọt vào sương mù. Phó Hữu Minh giải thích: “Vì tương lai của em được bảo đảm, cho nên hiện tại chỗ nào đều giao cho em quản lý hết. Anh đã thảo luận với luật sư Hàm, đem một nửa cổ phần của công ty cũng như tài sản chuyển xuống tên em, chỉ cần em ký thì toàn bộ đều là của em!”

“Hả?” Cố Thiển Hi mở to hai mắt, chính là nghe không hiểu.

“Đây là hộ khẩu và chứng minh nhân dân của em!” Phó Hữu Minh cười xảo quyết: “Ba mẹ em lúc rời đi đã để lại cho anh. Thiển Thiển, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi! Nếu như em sợ một ngày nào đó anh sẽ phản bội em hoặc là vứt bỏ em khiến em chịu ủy khuất, em bất cứ lúc nào cũng có thể ly hôn, sau đó đem toàn bộ tài sản mang đi!”

Trong đầu Cố Thiển Hi thoáng chốc nổ tung, cả người rơi vào trong mộng.

Đăng ký kết hôn?

Cô còn chưa bao giờ suy nghĩ đến vấn đề này!

Ly hôn chưa được bao lâu, lại muốn bắt đầu một cuộc sống hôn nhân mới sao?

Cô nhớ rõ thời điểm Quý Vĩ cầu hôn cô, trong tay hắn nâng chín mươi chín đóa hoa hồng, trước mặt mọi người quỳ xuống hứa hẹn cho cô một đời một kiếp yêu thương. Nhưng cuối cùng lại đổi thành hắn mang

theo người thứ ba cùng đưa con chưa sinh ra đời vào cửa, đem từng lời thề thốt quên sạch không còn một mống!

Hôm nay, Phó Hữu Minh cầu hôn cô...

Không có từ ngữ hoa lệ trau chuốt, không có bất kỳ lời dỗ ngon ngọt nào, thậm chí cũng không có quỳ xuông.

Anh chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh cô, dốc hết những thứ mà anh có, hai tay đưa đến trước mặt Cố Thiển Hi.

Anh nói: “Nếu như em sợ một ngày nào đó sẽ phản bội em hoặc là vứt bỏ em khiến em chịu ủy khuất, em bất cứ lúc nào cũng có thể ly hôn, sau đó đem toàn bộ tài sản mang đi!”

Ở đâu lại có chuyện chưa có kết hôn đã nói ly hôn như vậy?

Cố Thiển Hi dở khóc dở cười: “Anh thực sự muốn kết hôn với em sao, cho em một cái lý do tại sao anh phải làm như vậy đi!”

“Lý do?” Phó Hữu Minh nhìn Cố Thiển Hi không chớp mắt: “Em muốn lý do gì, hay muốn lý do như thế nào mới có thể khiến em gật đầu đáp ứng? Cố Thiển Hi, em đã hai mươi sáu tuổi, từng có một cuộc hôn nhân không trọn vẹn, em cũng không phải là trẻ con nữa! Không phải chuyện gì cũng cần một lý do! Như gặp được em cũng cần lý do sao? Nhìn em chặt vật ngã trong mưa, đau lòng vì em che dù đưa em về nhà cũng cần lý do sao? Em xem em thiếu chút nữa bị tên khốn kia tông xe, lại còn kiên cường đứng lên yên lặng rời đi, mà anh lại vẫn âm thầm đi theo sát sao cũng cần lý do sao? Sợ em ủy khuất, sợ em bị mắng tự mình đi gặp ba mẹ của em, đưa bọn họ rời khỏi đây cũng cần lý do sao? Nhìn em im lặng đau lòng rơi lệ, anh lại chỉ có thể hận chính mình vô dụng cũng cần lý do sao? Cố Thiển Hi, một tháng qua giữa chúng ta đã phát sinh từng ly từng tý, nếu như em cảm thấy anh phải có lý do, vậy em cho rằng cần phải có những lý do gì hả?”

Cố Thiển Hi không nói một lời, thậm chí còn trợn mắt há mồm, chỉ biết sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt này.

Anh tức giận, đúng vậy, rõ ràng là rất tức giận!

Nhưng mà, tại sao lại tức giận?

Cố Thiển Hi không hiểu: Cô chỉ là hỏi một vấn đề thôi mà...

“Cố Thiển Hi, em cảm thấy anh vì lý do gì mà tình nguyện ở một bên làm mọi chuyện vì em như vậy?” Phó Hữu Minh có chút xúc động, một tay bóp chặt bả vai Cố Thiển Hi không ngừng hỏi.

Trong lòng anh đã động lại quá nhiều nhưng nhớ, đã thành bệnh, khó có thể trị được.

Anh yêu Cố Thiển Hi bảy năm... Không, hẳn là mười năm, có lẽ còn lâu hơn.

Anh nhìn Cố Thiển Hi gả cho Quý Vĩ, nhìn cô rúc vào ngực Quý Vĩ, lại cười nhẹ hỏi Quý Vĩ rằng: “Anh à, vị tiên sinh này là?”

Đúng vậy, đã từng như vậy yêu một người phụ nữ đã không nhớ rõ anh nữa, thậm chí bởi vì anh hôn cô mà hung hăng mà tặng anh một cái tát!

Mà bây giờ, Cố Thiển Hi lại hỏi là: “Cho cô một lý do!”

Phó Hữu Minh cảm giác mình thật sự muốn phát điên rồi!

“Phó tiên sinh...” Cố Thiển Hi cảm giác được Phó Hữu Minh kích động, trên bờ vai có một tia đau đớn.

“Anh đã nói, về sau không được gọi anh là Phó tiên sinh!” Phó Hữu Minh giận dữ gầm lên, vội vã thở phì phò.

Anh đột nhiên hoàn hồn, hận không thể ột cái tát. Lại nhìn Cố Thiển Hi, trên mặt có chút tái nhợt, có lẽ là bị anh hù dọa rồi.

Anh cấp thiết giải thích: “Thực xin lỗi Thiển Thiển, anh không phải cố ý! Anh chỉ hy vọng em có thể thoát khỏi quá khứ bi thương. Con người khi còn sống, có ai chưa từng gặp vài tên khốn kiếp đâu, phải không! Có lẽ, anh mới là người cùng em đi đến cuối cùng, nhất định!”

“Hữu Minh...” Mũi Cố Thiển Hi chua xót.

Đúng vậy, bọn họ chỉ mới ở bên nhau một tháng.

Nhưng mà những điều Phó Hữu Minh làm so với bảy năm của Quý Vĩ còn nhiều hơn!

Cố Thiển Hi nói: “Phó Hữu Minh, mặc kệ anh có nhất định cho em lý do gì đi nữa, em đều đồng ý gả cho anh! Cho nên xin anh cũng đừng hỏi em tại sao bỗng nhiên đáp ứng gả cho anh! Chúng ta cứ như vậy mà đi đi!”

Phó Hữu Minh có chút run rẩy, miệng giật giật cuối cùng một chữ cũng đều không nói ra.

Anh cúi người hôn lên môi Cố Thiển Hi, cẩn thận dè dặt như vậy, giống như tuyết thể trân bảo.

Anh nói: “Cố Thiển Hi, cả đời này em gả cho anh, cũng chỉ có kiếp sau mới có lối thoát! Ngoại trừ anh, không ai có thể mang hạnh phúc cho em!”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-tinh-yeu-cu>